O nouă eră

În timp ce ultimele fâşii de pământ ale Atlantidei se scufundau în apele învolburate ale oceanului, la mii de kilometri distanţă, pe toate continentele, supravieţuitorii castei maeştrilor-preoţi atlanţi, dintre cei care păstrau linia nealterată a doctrinei ancestrale, pregăteau calea celor care urmau să preia ştafeta dintre generaţii.

Experimentul din Egipt a fost încununat de succes. În urmă cu 30.000 de ani s-a făcut o primă punte de legătură între Atlantida şi restul lumii. Primele cărămizi ale noii grile energetice au fost puse. Structurile energo-informaţionale ale noului ADN au fost perfect aliniate cu noua grilă energetică, iar primele programe evolutive s-au dovedit a fi un foarte mare succes.

În perioada cuprinsă între 30.000-12.000 î.Hr. Urma să se realizeze o primă joncţiune, cu implicaţii karmice, dintre civilizaţia atlantă şi cea băştinaşă primitivă. Ca urmare a acestui fapt, s-au pus bazele noilor civilizaţii de pe Terra (hiperboreană, pelasgă, neagră, galbenă).

În perioada dintre 12.000-6.000 î.Hr. Trebuia să se finalizeze distribuţia populaţiilor cu noile structuri ADN. Pentru a se realiza acest lucru s-au folosit numai câteva sute de indivizi, pentru fiecare rasă în parte. S-au folosit inclusiv înseminări artificiale. Ghidul meu spiritual, Ramo – entitate solară –, mi-a transmis că, nu de puţine ori, o oarecare aşezare era „adormită”, şi apoi femeile erau înseminate artificial cu embrioni având ADN-ul modificat.

În funcţie de noua grilă energetică, dar şi datorită unor mici diferenţe (specifice raselor umane), noile structuri ADN mai necesitau încă anumite „ajustări”. Astfel, populaţiile erau delimitate strict către zone care impuneau o oarecare izolare. Din această cauză populaţiile au fost „lăsate” să evolueze în anumite regiuni delimitate de bariere naturale (fluvii, râuri, mări, oceane, munţi, deşert, zone aride, mlaştini etc.).

Datorită faptului că structura noului ADN era susţinută de noua grilă energetică, era normal ca în decursul timpului să devină dominantă. În cele din urmă, spre anul 6.000 î.Hr., aproape întreaga populaţie a planetei era formată din indivizi având noua structură ADN modificată.

Succesul acestor etape a fost foarte mare.

După anul 6.000 î.Hr. Urma să se desfăşoare evoluţia noii civilizaţii umane. Trebuia să fie o etapă deosebit de activă, din toate punctele de vedere. Evoluţia urma să cuprindă dinamica evolutivă a corpului emoţional şi mental, adică zona de intersecţie a primelor structuri energo-informaţionale, aferente celor două mari curente evolutive.

A fost o etapă grea din toate punctele de vedere, o etapă în care egoul părea să fie singurul suveran, materia părea să fie singurul spaţiu, iar manipularea (prin forţă, ameninţarea cu forţa, prin religii sau prin diverse curente ideologice) părea să fie singura formă de orânduire. A fost (şi încă mai este) etapa dualităţii şi a „eternei” bătălii dintre bine şi rău.

Cu toate că (date fiind faptele) celor mai mulţi le este greu să creadă că există un Dumnezeu, sau că Acestuia îi pasă de noi, mi s-a adus la cunoştinţă că planeta (inclusiv societăţile) a fost foarte atent monitorizată, observându-se fiecare detaliu.

Chiar dacă la început mi s-a părut că suntem un fel de cobai umani, supuşi unor experimente diverse (psiho-mentale şi sociale), am avut parte de experienţe (prin regres

temporal) prin care am realizat că acest experiment este vital pentru o bună parte a civilizaţiilor din această galaxie şi că suntem cu toţii părtaşi la el de bună voie. Ştiam că vom experimenta o lume dură, o lume a dualităţii, a extremelor, o lume a forţei brute, o lume care părea să fie uitată de Dumnezeu.

În această perioadă, structura grilei energetice a fost ajustată vibraţional în aşa fel încât anumite legi universale să fie probate mai greu, adică era nevoie de timp pentru ca răspunsul acţiunilor (feed-back-ul) să fie clar observabil. Este una din condiţiile necesare pentru ca primele structuri energo-informaţionale ale celor două curente evolutive să se desfăşoare liber. Legea Mentalismului (Unităţii), dar şi Legea Cauzei şi a Efectului sunt, din această cauză, cel mai greu probate (observate) la nivele mai subtile. Acest lucru a dus la formarea şi dezvoltarea unui corp psiho-mental reactiv, bazat îndeosebi pe senzitiv şi emoţional. Dominante erau aşadar caracteristice regnului animal, iar dinamica omului era dominată în principal de pulsiunile instinctelor primare.

Cu toate acestea, lumea nu a fost lăsată la întâmplare. Legile Universale s-au făcut cunoscute, în diverse moduri, marilor civilizaţii. Fie că s-au numit Legile Kybalionului, fie că s-au numit Legile Belagine, Legea lui Tao, Vede, Legile lui Moise sau altele, întotdeauna Legile Universale au fost la îndemâna celor care au căutat o cale spirituală autentică. Prin ele se deschideau numeroase uşi către lumile spirituale. Divinitatea răspunde întotdeauna celor care cer cu sinceritate drumul spre lumină, iubire, armonie, evoluţie. Întotdeauna au fost oameni luminaţi (maeştri, învăţători) care să vină în sprijinul omenirii. Din păcate, foarte puţini au fost ascultaţi şi urmaţi, iar unii dintre ei au fost batjocoriţi, alungaţi, torturaţi sau chiar omorâţi.

Trist este că omenirea nu era obligată să treacă prin toate cele câte a trecut. Nu era nevoie de suferinţă! Nu erau necesare războaiele, nu erau necesare tiraniile, nu trebuia să cunoaştem forme de orânduire dintre cele mai hidoase.

Putea fi altfel...

Dacia timpurie

În urmă cu circa 50.000 de ani, după cel de-al doilea mare cataclism al Atlantidei, şi concomitent cu scufundarea ultimelor insule lemuriene din Pacific, grila energetică planetară şi-a schimbat parametrii şi s-a reorganizat. Structura energetică responsabilă de evoluţia atlanţilor a fost iremediabil compromisă datorită experimentului eşuat al Fiilor lui Belial (şi cu participarea implicită a unor rase de extratereştri din celălalt curent evolutiv). S-a schimbat inclusiv geometria unor trasee energetice.

Geea a hotărât şi ea să-şi schimbe o parte din structura eterică, pentru a se feri de tulburările energiilor telurice haotice generate de experimentul atlant, mutându-şi o parte din centrele energetice (chakra-ele) în alte zone ale lumii. Spre deosebire de oameni, Geea îşi schimbă la intervale regulate poziţia chakra-elor, în funcţie de diferite evenimente geologice. Aceste schimbări au loc, de regulă, la intervale de milioane de ani, dar în anumite condiţii se pot face şi la intervale mai scurte, de zeci de mii de ani.

Trebuie spus că planeta noastră dispune de trei sisteme energetice, care prezintă diferite compatibilităţi cu sistemul energetic uman.

Primul sistem energetic este determinat de structura eterică a planetei. Se exclude orice legătură cu regnul vegetal, animal şi uman. Acest sistem energetic determină variaţiile gravitaţionale, electromagnetismul, curenţii telurici (forţa vitală planetară) precum şi relaţia cu alte corpuri cereşti (prin câmpurile planetare).

Al doilea sistem energetic este determinat de structura eterică a Geei. Geea este o structură vie, un organism planetar, şi face parte din clasa unor fiinţe superioare. Prin structura sa, sunt susţinute toate fiinţele vii de pe planetă, începând cu primele forme de viaţă vegetală şi până la om. Ea dispune, asemenea fiinţelor umane, de mai multe centre energetice (chakra-e), prin care se conectează la energiile universale. De asemenea, Geea dispune de o vastă reţea de canale energetice principale şi secundare, care determină dinamica propriului organism planetar.

Al treilea sistem energetic are rol de accelerator evolutiv şi este de tip grilă. Grila energetică e alcătuită dintr-o serie de structuri energo-informaţionale, dispuse de-a lungul planetei sub diverse geometrii multidimensionale, şi este creată în colaborare cu fiinţele de lumină din centrul galaxiei şi alte civilizaţii (cu precădere lyrani) reprezentând diversele confederaţii galactice. Ele se prezintă ca nişte extensii ale corpurilor energetice umane, având un rol cauzal în dinamica şi evoluţia regnului uman.

După destrămarea grilei energetice atlante, s-a hotărât de comun acord ca următoarea grilă să fie dispusă în rezonanţă cu structura eterică a Geei. Prin urmare, existau anumite zone de-a lungul planetei, în care noua grilă energetică prezenta variaţii de „maxim şi minim potenţial", adică erau zone în care evoluţia, sub diferite aspecte, putea avea un potenţial mult mai mare decât în alte zone.

Unul dintre centrele energetice ale planetei, echivalentul centrului anahata la om, este în această zonă geografică. Geea a pregătit de mult timp schimbarea, iar zona a fost astfel aranjată încât să susţină din punct de vedere structural o asemenea sarcină. Se ştie că, la om, anahata este centrul de legătură între sistemul energetic inferior (alcătuit din muladhara, swadisthana, manipura) şi cel superior (alcătuit din vishuddha, ajna, sarashrara), deci între energiile pământene şi cele cereşti. De asemenea, anahata este în directă legătură cu fluxul sanguin şi fluxul electro-magnetic, având un rol principal în buna funcţionare a organismului fizic şi psihomental.

La o privire de ansamblu asupra geografiei ţării noastre, se poate observa că distribuţia formelor de relief este bine închegată şi armonioasă, având o treime munte, o treime şes şi o treime dealuri, fiind deci o zonă ideală pentru un asemenea centru energetic. Dar nu doar aceste aspecte au contat. Energiile telurice prezintă şi ele anumite convergenţe în acest spaţiu geografic.

În anumite medii ezoterice occidentale se crede că anahata planetei s-ar afla în sudul Angliei, la Glastonbury şi Shaftesbury, dar zona nu prezintă caracteristicile necesare pentru a proba acest lucru. Acolo este într-adevăr o zonă energetică foarte importantă, dar nu este anahata planetei. De altfel, anahata nu se putea desfăşura pe o zonă atât de mică. Viitorul apropiat va demonstra acest lucru, fără doar şi poate.

Dată fiind noua situaţie, s-a hotărât ca în zonele în care s-au regrupat o parte din centrele energetice ale Geei, să se construiască pilonii de bază pentru noua grilă planetară. Acest lucru presupunea construirea unor centre specializate, prin care se făcea conexiunea, reglajul, amplificarea şi distribuţia fluxurilor energetice, lucrându-se cu o paletă foarte largă de frecvenţe vibraţionale.

Această zonă geografică este importantă din două motive. Primul ar fi că suntem situaţi chiar în centrul anahata al Geei, iar al doilea, că unul dintre pilonii de bază ai grilei energetice este tot în această zonă. Acest aşa-zis pilon de bază cuprinde un centru principal şi mai multe centre secundare. Centrul principal este reprezentat de o piramidă energetică extrem de complexă şi de puternică, având un rol capital în energetica actualelor şi viitoarelor transformări planetare. Această piramidă este

poziţionată în zona actualului Parc Naţional Retezat. Centrele secundare sunt poziţionate în zonele: Rarău, Ceahlău, Hăşmaş, Bucegi, Defileul Văii Oltului, zona Herculane, Parcul Naţional Porţile de Fier, Gugu, Defileul Văii Jiului, Parâng, Munţii Orăştiei, zona Roşia Montană. Toate aceste centre sunt interconectate prin structura energo-informaţională a matricei carpatice. Mai sunt alte trei centre energetice secundare care nu au o legătură directă cu matricea carpatică, dar prezintă numeroase legături indirecte (energetice). Acestea se află în munţii Maramureşului, munţii Dobrogei, iar cel de-al treilea se află în largul Mării Negre.

În aceste zone speciale sunt poziţionate mai multe instalaţii energetice, care au rolul de a amplifica energiile naturale (telurice, magnetice, gravitaţionale etc.), energiile specifice Geei (diferite vortexuri, energii elementale) şi de a face legătura cu structurile energo-informaţionale umane.

Transformările care au loc la ora actuală în lume, şi care se vor amplifica din ce în ce mai mult, vor fi nu numai exterioare, datorită trecerii prin „centura fotonică” (banda energetică de înaltă vibraţie), ci şi interioare, vizând o serie de transformări radicale la nivelul conştiinţei.

Piramida din Retezat a fost construită în urmă cu aproximativ 12.000 de ani, odată cu începerea celei de-a doua etape de tranziţie, cu puţin timp înainte de cataclismul final al Atlantidei. Conform datelor primite de la Zamolxe şi Ral, piramida din Retezat a fost construită de atlanţi, dar la finalizarea ei au mai contribuit şi lyranii, alături de fiinţele de lumină din centrul galaxiei. Această piramidă energetică se află la o oarecare adâncime în scoarţa terestră şi este „aşezată” pe un spaţiu cristalin pur. Practic, piramida este formată din circuite energetice, structura cristalină fiind doar suportul acestora. Se ştie că masivul Retezat este alcătuit din roci cristaline, iar o perioadă de timp chiar a fost o exploatare de cuarţ la una din poalele masivului (Uricani, Valea Jiului). Din unele surse locale am aflat că ar fi zăcământul cel mai pur din Europa. Nici nu este de mirare!

Piramida este structurată pe şapte niveluri: primele patru niveluri au fost proiectate şi executate de atlanţi, nivelurile cinci şi şase de lyrani, iar nivelul şapte de către fiinţele de lumină. Este o piramidă construită în baza şapte şi cu salt vibraţional pe multiplu de şapte. Accesând primul nivel, se poate accede pe un plan în care vibraţia creşte de până la şapte ori mai mult. Accesând al doilea nivel, se poate accede pe un plan unde vibraţia creşte de până la 49 de ori; pe al treilea creşte până la 343 de ori şi tot aşa, până se atinge ultimul plan, în care vibraţiile ajung de până la 823.543 ori mai puternice, adică şapte la puterea a şaptea. Este greu de imaginat şi nivelul doi, darămite ultimul nivel.

Piramida s-ar prezenta ca o formidabilă maşinărie vibraţională, fiind de o complexitate extraordinară. Mi-a fost permis să fac o scurtă „vizită” în primele structuri, iar ceea ce am perceput îmi depăşeşte nu numai nivelul de înţelegere, dar şi imaginaţia. De exemplu, accesând şi integrând al doilea nivel vibraţional, se poate mări durata de viaţa la peste 450 de ani, iar la nivelul trei se poate ajunge la aproape 900 de ani, adică o medie a primilor oameni atestaţi de Biblie. Este greu de crezut aşa ceva, dar Zamolxe mi-a spus că realitatea va demonstra acest lucru. Aici vor fi primii oameni care vor depăşi cu mult vârsta de 120 de ani şi care vor păstra vigoarea şi vitalitatea unui om, în deplinătatea puterilor fizice şi mentale.

Totuşi, rolul primordial al acestei piramide este de a asista şi ajuta întreaga civilizaţie umană să treacă spre un nou nivel de conştiinţă, desigur superior. Această piramidă poate oferi un ajutor extraordinar de mare, din toate punctele de vedere, fiindcă este în

conexiune directă cu toate centrele energetice planetare. Zamolxe mi-a spus că în viitorul foarte apropiat voi putea transmite cum se poate accesa primul nivel. Tot atunci mi se va permite să dezvălui şi traseul energetic vital, precum şi o parte din geometria sacră a acestei zone geografice.

Referitor la construcţiile megalitice din zona Munţilor Orăştie, Zamolxe mi-a transmis că, iniţial, acestea au fost folosite ca spaţiu vital pentru elita castei preoţilor atlanţi. Au fost construite două mari centre, o piramidă şi o gigantică structură paralelipipedică. Piramida este construită în principal din rocă şi este la scara 1:2 faţă de marea piramidă din Egipt, iar structura paralelipipedică are un volum de câteva ori mai mare decât piramida egipteană.

Piramida ascunsă din zona Munţilor Orăştie este chiar mai eficientă decât piramida egipteană în ceea ce priveşte accesul la anumite energii subtile, din cauza faptului că este construită în zona de convergenţă dintre diverse câmpuri de energie subtilă telurică şi fluxuri energetice specifice centrului planetar anahata. Pe de altă parte, uriaşa structură paralelipipedică a fost practic sculptată dintr-un masiv muntos. În interiorul ei au fost create spaţii speciale, având diferite forme bazate pe geometria sacră. Ele nu au doar rolul de captatori energetici, ci formează şi circuite destul de complexe, asemănătoare circuitelor electronice, dar că, în loc de electroni, aici se folosesc energii din mai multe spectre de vibraţie. În aceste centre, atlanţii care nu reuşiseră să se elibereze (care nu învăţaseră lecţia planetei), puteau continua să evolueze folosind energetica acestor centre, caz în care evoluţia lor era mult amplificată. Aceste centre suplineau destul de bine fosta grilă energetică atlantă.

Când ultimii atlanţi au părăsit zona, lăsând astfel să se desfăşoare noul program evolutiv (în jurul anului 6.000 î.Hr.), au fost nevoiţi să predea ştafeta noii generaţii. Pentru a realiza aceasta, au selectat şi pregătit mai mulţi băştinaşi (vechii daci). Ei au fost primii iniţiaţi ai noii ere. Sunt cunoscuţi în tradiţia strămoşească sub denumirea de „moşi". Chiar dacă nu puteau fi pregătiţi asemenea maeştrilor-preoţi atlanţi (din cauza structurii lor energo-informaţionale), aveau totuşi avantajul purităţii sufletului, fapt care i-a avantajat foarte mult la înţelegerea naturii divine a omului şi a unicităţii sufletelor. Pe de altă parte, multe entităţi superioare (inclusiv Ral), au făcut „coborâri vibraţionale" până la nivelul energetic primar, în special pentru a facilita salturile de conştiinţă ale moşilor. Moşii erau aproape permanent în contact cu entităţile superioare şi lucrau extrem de eficient cu fluxurile energetice ciclice ale naturii. Erau adevărate focare de iubire, echilibru şi înţelepciune pentru ceilalţi.

În momentul când Zamolxe mi-a facilitat o călătorie astrală în acele vremuri străvechi, am simţit energii care erau absolut incredibile, dar nu erau extraordinare datorită forţei acestora sau datorită intensităţii lor, ci era vorba de puritatea lor, de prospeţimea acestor energii. Parcă aş fi fost în grădina raiului. Simţeam că nu mai am nevoie de nimic altceva. De nimic! Dispăruse orice fel de resentiment legat de Atlantida. Toată oboseala psihică ancestrală, a zecilor de mii de ani de tulburări din Atlantida, care reveniseră la suprafaţă din pricina regresiilor, şi care continuau să mă afecteze, au dispărut rapid în acele momente. Fluxul energetic al centrului terestru anahata are o puritate, o forţă şi o prospeţime cum nu se poate spune în cuvinte. Este asemenea suflului lui Dumnezeu, care curăţă, reface, întăreşte şi vindecă orice.

Moşii din vechime erau conectaţi la acest flux divin. Ei nu parcurgeau nicio cale şi nici nu trebuiau să înveţe nimic. Ei nu trebuiau decât să fie! Pur şi simplu! Divinitatea făcea totul prin ei. Erau instrumentul perfect, datorită purităţii lor. Pare de domeniul

fantasticului, dar aşa se prezenta situaţia. În preajma lor, dispărea orice fel de îndoială, orice fel de durere, orice fel de conflict. Fiind atât de puri sufleteşte, puteau accesa fluxuri energetice extrem de puternice, facilitând manifestări care par de domeniul fantasticului. Nu numai că puteau vindeca orice fel de boală, dar puteau acţiona chiar şi asupra matricei informaţionale, regenerând ţesuturi distruse şi chiar membre. Nu ei lucrau, ci puterile divine lucrau prin ei. Erau canale perfecte pentru manifestarea divinităţii!

Pregătirea unui moş se făcea altfel de cum se pregăteau preoţii atlanţi. În momentul când fiinţele spirituale responsabile de evoluţia grupurilor (cele care coordonau populaţiile locale) detectau un candidat la titlul de „moş", el era îndrumat (se acţiona asupra corpului energetic şi mental) spre anumite zone speciale izolate. Apoi era supus unor intervenţii asupra corpului energetic. Aceste intervenţii erau făcute atât de către supravieţuitorii atlanţi cât şi de către echipaje ale Confederaţiei Galactice. Pe teritoriul spaţiului românesc (şi nu numai), mai sunt câteva centre izolate, unde îşi desfăşoară activitatea o parte dintre supravieţuitorii atlanţi, dar activitatea lor este strict reglementată, neintervenind decât în anumite condiţii. În numeroasele ieşiri în astral, am detectat prezenţa lor, dar nu mi s-a permis nici localizarea acestor centre (păreau a fi baze subpământene) şi nici contactul telepatic. Din câte mi-a spus Ramo, rolul lor este de a veghea asupra „bunului mers al lucrurilor", adică de a proteja reţeaua energetică a Carpaţilor şi, câteodată, de a ajuta anumite persoane. Nimic mai mult. Nu au voie să intervină în evoluţia maselor decât în situaţii excepţionale.

Referitor la pregătirea moşilor, acestora li se ataşau de corpul energetic anumite matrice energetice complexe, care aveau rolul de a amplifica dinamica fluxurilor unor trasee energetice. Pas cu pas, erau aduşi în zona de acţiune a nivelului 3 al piramidei din Retezat. Moşii nu aveau nevoie de o pregătire specială deoarece nu trebuiau să se „cureţe" de niciun fel de reziduu psihometal, ei neavând „karmă" de curăţat şi niciun corp reactiv dezvoltat. Practic, ei aveau nevoie de o oarecare perioadă de izolare pentru a se adapta noilor vibraţii înalte, fiind apoi pregătiţi pentru a deveni canale perfecte de manifestare a luminii.

În acele vremuri, piramida energetică din Retezat funcţiona la nivelul 3, având activat un câmp de acţiune pe o rază de numai 50-60 km. Nimeni dintre ceilalţi băştinaşi daci nu locuia în raza câmpului piramidei, ci numai moşii, doar ei fiind capabili de a suporta asemenea vibraţii înalte. Din această cauză ei puteau manifesta puteri vindecătoare excepţionale. Acest câmp le facilita nu numai accesul la energii extraordinar de puternice, dar erau ajutaţi şi din alte puncte de vedere. Puritatea sufletească şi mentală a moşilor le facilita comunicarea telepatică fără mari eforturi. Erau într-o strânsă legătură telepatică între ei, dar se puteau conecta şi la spiritele egregor (de grup) ale naturii, adică la fiinţe spirituale şi energetice care cooordonau evoluţia regnului mineral, vegetal, animal şi elemental.

Pentru oamenii acelor vremuri, moşii erau asemenea zeilor, căci nu îmbătrâneau şi nici nu dădeau greş în ceea ce făceau. Nimeni nu ştia unde locuiesc. Erau câteodată văzuţi în preajma cetăţilor, şi mai cu seamă în preajma copiilor. Aveau plete albe ca neaua, dar pielea feţei le era fină ca a pruncilor. Nimeni nu i-a văzut mâncând sau bând ceva. Se spunea că deseori vin în vis acelora care au inima curată. Nimeni nu ştia cât trăiau. Prin bătrâni circula zvonul că multe sute de ani, iar atunci când le venea vremea, se aşezau într-un vârf de munte, şi la răsăritul soarelui lumina din suflet le răzbea trupul şi apoi se unea cu lumina soarelui. Moşii trăiau şi mureau altfel...

A fost o perioadă ca în poveşti. La început n-am vrut să spun nimic despre acea perioadă, căci nu afundarea în trecut este soluţia prezentului, şi nici hipnoza unui viitor de aur. Totuşi, Zamolxe mi-a cerut să trec câteva rânduri despre ei. Dacă tu, cel ce citeşti aceste rânduri, ai simţit o atingere specială în inimă, referitor la moşi, înseamnă că demult, cu mii de ani în urmă, ai cunoscut şi tu un moş. Sau poate că ai fost unul dintre ei... Adu-ţi aminte că altfel trăiai şi altfel mureai!

Între 6.000 şi 2.000 î.Hr. Noua grilă a fost stabilizată şi s-a „ancorat" cu bine în cadrul structurilor energetice planetare şi ale Geei (cea care susţine regnurile vegetal, animal, elemental şi uman). La fel ca şi alte centre vitale din lume, piramida energetică din Retezat şi-a „răcit" şi ea activitatea, dezactivându-se pas cu pas nivelurile 3 şi 2, rămânând activ doar primul nivel. Chiar şi aşa, primul nivel era accesat numai în anumite condiţii, necesitând „chei" speciale de intrare. În aceste condiţii era normal să apară o involuţie în ceea ce priveşte capacitatea omului de a accesa energiile înalte. Acest lucru a dus la folosirea accentuată a corpului mental şi la forme de organizare din ce în ce mai complexe. Din cauza scăderii anumitor capacităţi (intuiţie, telepatie), oamenii au fost nevoiţi să-şi folosească tot mai mult partea analitică a creierului. În cele din urmă, pentru înlesnirea comunicării, s-a folosit scrisul şi simbolismul. Acel simţ natural, de uniune cu Totul, s-a atrofiat în cele din urmă şi odată cu aceasta a apărut cumplita senzaţie de separare şi neputinţă.

Ego-ul revenise pe tron. De fapt, acesta era planul. De aici trebuia plecat...

Perioada marilor preotese

Pentru o lungă perioadă de timp, activitatea religioasă şi administrativă a vechilor daci era condusă de către marile preotese. Acestea deţineau cele mai înalte funcţii, statutul lor fiind unul cu totul special. Chiar şi în cadrul familial, femeile aveau un statut superior. Astfel, o femeie putea alege un alt bărbat pentru convieţuire, însă un bărbat nu avea această libertate. Interesant este faptul că nimeni nu punea la îndoială „superioritatea" femeii. Ea era cea care avea trăsăturile cele mai armonioase şi, bineînţeles, numai ea era cea care „ţesea" trupurile urmaşilor. La toate acestea se adăuga şi faptul că ciclul menstrual era aliniat cu ciclul lunar, de unde „dovada" că zeii le considerau doar pe ele demne de a conduce lumea. Preotesele şi-au impus supremaţia în religie datorită faptului că aveau capacităţi mai mari de accesare a energiilor subtile decât bărbaţii. Structura energo-informaţională a noii grile era „setată" în aşa fel încât femeile erau mult mai avantajate (energetic, emoţional, mental) pentru recepţia energiilor planetare şi elementale. Ritualurile lor erau secrete şi, prin ele, se accesau şi se foloseau energii subtile destul de puternice. Preotesele erau puternice, temute şi foarte respectate. O bună perioadă de timp au dominat societatea vechilor daci.

Matriarhatul din zona noastră avea o ierarhie formată din trei clase. În vârful piramidei sociale erau preotesele, urmau conducătoarele de comunităţi (având rol de administratori), apoi erau temutele gărzi armate. Acestea din urmă mai sunt cunoscute şi sub denumirea de amazoane. Chiar dacă acest cuvânt poate stârni un uşor zâmbet vânjoşilor „luptători masculi" din ziua de azi, este foarte puţin probabil ca într-o dispută directă, un bărbat să poată învinge o amazoană. Voi explica mai târziu de ce.

Pentru toate cele trei categorii, pregătirea începea de la o vârstă destul de fragedă. Doar preotesele erau cele care decideau ce este mai bine pentru viitoarea femeie. Ele erau cele care aveau o percepţie suficient de bună şi de rafinată astfel încât să descopere

tendinţele şi talentele înnăscute ale copiilor. Toate fetiţele erau obligate să urmeze o formă arhaică de şcolarizare, însă băieţii nu aveau acest drept. Bărbaţii erau consideraţi apţi doar pentru munca fizică şi pentru alte activităţi „casnice". Cel mai înalt grad pe care îl putea primi un bărbat, era de supraveghetor sau gestionar al unor bunuri ale comunităţii.

Încă din cele mai fragede vremuri, fetelor li se inoculau în mental faptul că sunt superioare bărbaţilor din toate punctele de vedere. Cele care erau selectate pentru calitatea de preotese urmau o lungă perioadă de pregătire, după care urmau testele. Unele teste erau extrem de dure. În general, pregătirea se desfăşura în trei etape, existând trei trepte de iniţiere. Fiecare treaptă dura trei ani.

Se considera că, odată cu apariţia primului ciclu menstrual, fetele erau apte pentru a parcurge prima treaptă. În cadrul **primei trepte,** se formau grupe de câte zece fete, iar acestea erau conduse de către o preoteasă, care avea rolul de învăţător sau de maestru. Aceasta avea obligaţia de a le preda cunoştinţe secrete despre rolul plantelor, pietrelor, arborilor şi mai ales despre influenţa tainică a soarelui şi a lunii. Toate plantele cu proprietăţi tămăduitoare din diverse zone erau foarte bine cunoscute de către preotesele–învăţător şi ulterior predate aspirantelor. Erau cunoscute nu numai proprietăţile lor curative, dar şi în ce perioadă aveau cea mai mare eficienţă, în funcţie de anumite conjuncturi astrale. În acest sens, preotesele întocmiseră un fel de calendar, în care plantele tămăduitoare aveau un maximum de eficienţă, în funcţie de fazele lunii şi de alte evenimente ciclice ale naturii (anotimpuri). Astfel, pentru aceeaşi afecţiune, în perioada de iarnă se foloseau unele poţiuni de plante, vara altele, primăvara şi toamna altele. Preotesele ştiau foarte bine că atât plantele, cât şi pietrele sau arborii, au doar rolul de a ajuta organismul în procesul de vindecare sau refacere.

După ce aspirantele primeau toate cunoştinţele despre plantele, arborii şi pietrele cu efect tămăduitor, se trecea la etapa cunoaşterii şi înţelegerii dinamicii elementale. Pământul, apa, aerul şi focul erau atât elementele constitutive ale naturii cât şi ale omului. În această primă treaptă se trata la modul superficial dinamica elementală, şi se aveau în vedere doar întocmirea unor forme simple de horoscop. În acele vremuri oamenii erau asociaţi cu elementele şi arborii. Aşa-zisul horoscop druidic pe baza arborilor îşi are obârşia în aceste locuri din perioada matriarhatului. Horoscopul preoteselor era ceva mai complex, fiind structurat pe trei straturi.

Primul strat era în funcţie de locul naşterii, şi se avea în vedere distribuţia elementală. Astfel, fiecare avea un cod elemental format din zece părţi. Cine era născut într-o zonă muntoasă şi avea o apă curgătoare lângă zona în care convieţuia, se considera că avea cinci părţi pământ, două de apă, două de aer şi doar una de foc. Cine era născut la şes, fără o apă curgătoare alături, se considera că are patru părţi pământ, patru de aer, o parte de apă şi una de foc. Dacă exista un lac în apropiere, se scădea o parte din aer şi se adăuga la apă etc. Astfel, se întocmea punctajul în funcţie de caracteristicile zonei de naştere, iar un element avea maximum cinci părţi. Foarte rar o preoteasă acorda două părţi pentru elementul foc. Focul era considerat cel mai preţios element, iar un punctaj mai bun era acordat doar dacă preoteasa simţea puternic acest element (energia specifică) în ochii copilului.

Al doilea strat al horoscopului avea patru substraturi şi se întocmea în funcţie de vegetaţia zonei. Spre deosebire de druizi şi celţi, care au preluat doar o mică parte a horoscopului, preotesele dacice includeau în al doilea strat, pe lângă arbori, şi diverse specii de plante şi flori.

Arborele era de natură să asigure vigoarea, forţa, vitalitatea, rezistenţa şi trebuia să fie păstrată o legătură tainică cu acesta pe toată durata vieţii. Obiceiul dacilor, de a planta un copac la naşterea fiecărui copil, îşi are rădăcina din vremea matriarhatului. Trebuie ţinut cont de faptul că vechii daci, şi în special preotesele, aveau o strânsă relaţie cu natura. Ei respectau şi iubeau natura la fel cum îşi iubeau mamele; între ei şi natură se păstra o legătură tainică pentru toată viaţa. Preţuiau nespus de mult tot ce însemna regnul vegetal şi animal; chiar şi cele mai neînsemnate plante sau gâze erau foarte importante pentru ei. În acest fel se păstra o legătură foarte strânsă între energetica Geei şi propriul lor sistem energetic. În primele două substraturi intrau 20 de arbori. Zece erau sălbatici (în funcţie de zonă puteau fi: stejarul, fagul, bradul, salcia, plopul, teiul, pinul, ulmul, gorunul, carpenul – primul substrat), iar zece erau fructiferi (aici puteau intra: mărul, prunul, părul, vişinul, corcoduşul, alunul, cireşul, castanul, nucul, gutuiul – al doilea substrat). Fiecare arbore avea un anumit specific în cadrul horoscopului. Se considera că arborele sălbatic este cel care asigura tăria, forţa, puterea. De asemenea, exista credinţa că arborele sălbatic este în legătură cu puterea ascunsă din om (subconştientul). De asemenea, fiecare pom fructifer avea o însemnătate aparte, având rolul de a coordona, determina, dinamiza, fiind în legătură cu puterea conştientă, dobândită prin efort. Şi aici, exista un fel de punctaj în care se găseau câteva specii de arbori sălbatici şi pomi fructiferi. Sistemul era tot în baza 10, adică se puteau acorda mai multe părţi pentru un arbore, dar nu mai mult de cinci. Al treilea substrat era format din diverse specii de plante, iar al patrulea de flori. Bineînţeles că plantele şi florile aveau şi ele anumite caracteristici, fiind în legătură cu capacitatea de relaţionare, de exprimare, de a manifesta echilibrul, frumosul, armonia etc.

Al treilea strat al horoscopului era dat de poziţiile astrelor. Existau şi aici două substraturi. Unul era dat de influenţele Soarelui şi Lunii, iar cel de-al doilea substrat, de zece corpuri cereşti. Cinci erau planete: Venus, Marte, Mercur, Jupiter, Saturn, iar cinci erau stele, cunoscute acum sub numele de Sirius, Vega, Canopus, Capella şi Arcturus. Acestea erau corpurile cereşti cele mai strălucitoare de pe bolta cerească şi era normal să conteze mai mult. Deşi preotesele nu aveau cunoştinţe temeinice de astronomie, ştiau că planetele au o altfel de influenţă decât stelele. Se ştie că planetele nu prezintă scintilaţii asemenea stelelor.

În cadrul substratului, fiecare corp ceresc în parte determina o anumită evoluţie specifică. Şi aici exista un fel de punctaj în funcţie de naştere. Dacă cineva era născut în mijlocul zilei, iar Luna nu era prezentă pe cer, se considera că are 9 părţi Soare şi doar una Luna. Dacă ar fi fost prezentă şi Luna atunci ar mai fi crescut punctajul (în funcţie de faze) pentru ea. Cel născut noaptea avea, evident, un punctaj mai mare al Lunii. Pentru al doilea substrat se ţinea cont de prezenţa corpurilor cereşti amintite.

În general, „horoscopul natal” întocmit de preotese era destul de complex, iar interpretarea necesită o pregătire şi o experienţă temeinică. Toate straturile şi substraturile erau dispuse în formă de cercuri concentrice, iar o preoteasă putea „citi” aproape totul despre persoana în cauză şi putea vedea destul de clar care erau tendinţele de viitor.

Tot în cadrul primului ciclu de trei ani, tinerele aspirante erau pregătite în ceea ce azi putem numi psihologie, drept şi sociologie. Învăţau cum să domine grupurile, cum să le motiveze în diverse acţiuni, cum să organizeze treburile comunităţii şi cum să menţină echilibrul şi buna orânduire. Existau şi legi, care erau cunoscute şi respectate de toţi, iar

cei care le încălcau erau aspru pedepsiţi; pentru anumite delicte grave erau chiar condamnaţi la moarte.

Tot în cadrul primului ciclu de trei ani, aspirantele erau învăţate să lucreze cu un limbaj simbolic destul de complicat. Preotesele comunităţilor aveau un fel de bibliotecă, formată din bucăţi subţiri de lemn, pe care erau gravate toate cunoştinţele. În prealabil, bucăţile de lemn erau tratate cu anumite fierturi de plante pentru a se asigura o duritate şi o rezistenţă mai mare În general se foloseau simboluri cuneiforme în combinaţie cu cercuri, triunghiuri şi pătrate. Se folosea atât cărbunele cât şi culori extrase din anumite plante şi flori (într-o conexiune vibraţională ulterioară mi s-a transmis că simbolistica celor mai mari secrete era făcută cu firele de păr ale preotesei). Biblioteca preotesei comunităţii era împărţită în trei părţi. În prima erau gravate simbolurile tuturor plantelor, pietrelor şi arborilor care aveau puteri tămăduitoare, poţiunile şi modul de realizare, precum şi calendarul prin care se maximiza efectul lor. În altă parte a bibliotecii, marea preoteasă avea „certificatele de naştere” ale fiecărui membru al comunităţii, în care erau gravate toate caracteristicile de naştere, adică punctajele pentru fiecare strat şi substrat în parte, de care am amintit mai înainte. În acest fel, preoteasa ştia care sunt talentele şi tendinţele pentru întreaga comunitate. Aceste horoscoape erau atât de exacte încât, în funcţie de ciclurile naturale, preoteasa putea percepe cu exactitate foarte multe evenimente personale. A treia parte a bibliotecii conţinea informaţii despre accesarea energiilor elementale (foc, apă, aer, pământ), accesarea şi folosirea energiilor subtile ale Lunii, Soarelui şi a energiilor cereşti (câmpurile energetice planetare), precum şi modul de accesare ale spiritelor naturii (mineral, vegetal, animal). Această parte a bibliotecii avea o simbolistică specială, imposibil de descifrat de către necunoscători.

După cei trei ani de studii şi practică neîntreruptă, tinerele aspirante erau testate, şi în funcţie de rezultate, marea preoteasă decidea cine putea merge mai departe, şi cine nu.

A doua treaptă începea de regulă după cel puţin un an de practică efectivă, alături de o preoteasă a unei comunităţi. În general, fiecare preoteasă avea în subordine câteva asistente, absolvente a primei trepte de pregătire. Aspirantele pentru cea de-a doua treaptă erau testate suplimentar (după ce treceau testele de la sfârşitul primei trepte), timp de un an, sau chiar mai mult, de către preoteasa comunităţii. De regulă, era vorba de verificarea cunoştinţelor legate de simbolistica plantelor, arborilor şi pietrelor tămăduitoare, dar şi a modalităţilor prin care aceste învăţături erau valorificate, precum şi verificarea aptitudinilor de a descifra complicata structură a straturilor şi substraturilor horoscopului. Având în vedere caracterul special al treptei următoare, preoteasa le pregătea pas cu pas pe aspirante pentru „materiile” acesteia. Preoteasa unei comunităţi era în mod obligatoriu absolventă a treptei a doua, deci ştia foarte bine cu ce anume se vor confrunta aspirantele.

Treapta a doua era cu totul diferită faţă de prima şi era împărţită în două părţi. Dacă în prima treaptă se punea accentul pe aspectele ce ţin de disciplină, cunoştinţele dobândite, logică, psihologie, administraţie (desigur, la nivelul unei societăţi mult mai simple), în treapta a doua de iniţiere se intra în domeniul autocunoaşterii profunde. Dacă, de prima treaptă, de regulă, din zece fete doar trei sau patru reuşeau să treacă, de treapta a doua doar una din zece reuşea aceasta. Din cauza tehnicilor extrem de dure, cele mai multe abandonau treapta încă din primul an.

În primul an al celei de-a doua trepte trebuia să se realizeze autocontrolul corpului senzitiv, iar în al doilea şi al treilea an, autocontrolul corpului emoţional şi mental. Antrenamentele erau extrem de dure, şi se poate spune că ar fi aproape de netrecut în ziua de azi.

Tehnicile de autocontrol vizau ducerea la extrem a tuturor simţurilor fizice şi emoţionale. Toate acestea se realizau numai prin penitenţe şi tehnici dure.

Existau mai multe etape de realizare a autocontrolului. Prima etapă cuprindea:

- **Postul alimentar**; se exersa de regulă din primele zile şi se ajungea până la 15-30 zile în care se consuma doar apă. Acest post curăţa corpul fizic, regla corpul energetic şi se elibera o parte din balastul emoţional din inconştient. Se realiza şi un bun control asupra senzualităţii. Senzualitatea (cu precădere la persoanele tinere) este în strânsă legătură cu apetitul culinar, de aceea postul era (şi este) un instrument extrem de eficace de autocontrol. Postul prelungit eliberează fiinţa de multe temeri ancestrale.

Referitor la post, în mod special pentru postul lung, trebuie spus că aspirantele erau foarte bine pregătite. Preoteasa ştia despre etapele prin care trecea aspiranta şi îi dădea indicaţii despre cum trebuia să abordeze postul din punct de vedere mental. În general, cel mai greu era în perioada cuprinsă între a treia şi a şaptea zi, după care aspiranta reuşea să-şi controleze relativ uşor starea, apoi urma perioada de după cea de-a 15-a zi, când se intra într-o altă etapă grea.

- Înfrânarea limbii; era o formă de autoizolare şi se exersa în două etape. Prima etapă presupunea abţinerea de a vorbi, fără a părăsi grupul, iar a doua etapă presupunea izolarea la o oarecare distanţă de grup, pentru câteva zeci de zile. Deşi pare a fi un post uşor, de foarte multe ori aspirantele nu puteau face faţă fără ajutorul preotesei. Era o etapă în care se iniţia autocunoaşterea, astfel că aspiranta era îndrumată să-şi observe reacţiile sufletului şi ale minţii, atunci când limba tace. Sunt prea puţine de spus aici. Se lucrează de regulă cu senzaţii şi stări care cu greu pot fi transpuse în cuvinte. Înfrânarea limbii şi izolarea amplifică tendinţele de dezordine mentală, şi dacă nu se realizează autocontrolul, pot apărea grave tulburări la nivelul sistemului nervos. Era etapa în care egoul aspirantei era lovit foarte puternic, dar totodată aveau loc anumite deschideri la nivelul intuiţiei.

- Înlănţuirea trupului; presupunea activitatea doar pe o suprafaţă de câţiva metri pătraţi. Practic, nu aveau voie să se deplaseze mai mult decât le permitea lungimea corpului. De regulă, „priponeala” avea loc într-o mică peşteră, scorbură de munte sau cavernă, şi se considera a fi una dintre cele mai dure teste, deoarece se realiza concomitent cu postul alimentar. La acest stadiu intervin foarte puternic impulsurile instinctului de supravieţuire şi de adaptare. Corpul fizic simte că este suspus unor presiuni foarte mari, şi astfel intervine energic. Foarte puţine aspirante reuşeau din prima încercare. Cine reuşea să fie deasupra acestor impulsuri, prin ridicarea gradului de conştienţă, dobândea un bun autocontrol asupra corpului şi scăpa de foarte multe caracteristici ce ţin de regnul animal. O serie de temeri erau depăşite prin această tehnică, iar aspiranta căpăta din ce în ce mai multă încredere în propriile puteri interioare.

- Postul somnului; presupunea privarea de somn pentru mai multe zile. Se asocia cu postul alimentar şi cu postul limbii. Aspiranta era îndrumată să-şi observe schimbările din planul senzitiv, emoţional şi mental, pentru a realiza echilibrul în condiţii de presiune.

În cadrul primului an, cel puţin o dată, aspiranta alterna perioada de zi cu cea de noapte. Schimbarea bioritmului natural, alături de alte penitenţe, determină o serie de reacţii la nivel biologic şi emoţional. În perioada cât aspiranta era trează (noaptea), se activa „corpul lunar", acesta fiind un fel de interfaţă o organismului cu subconştientul. Se puteau accesa astfel imagini din vieţile anterioare, se exersau comunicările telepatice sau chiar se puteau primi informaţii şi imagini de la spiritele superioare. Prin intermediul corpului lunar se accesează câmpul energetic al Lunii, acesta având un rol foarte mare in dinamica fluidelor din organism şi asupra corpului senzitiv.

- Penitenţa ochilor; era un exerciţiu extrem de dur, nu neapărat datorită privării de simţul vederii, cât mai ales datorită condiţiilor în care se realiza. Existau două forme de penitenţă a ochilor care trebuiau parcurse.

Prima se desfăşura în cadrul comunităţii, când aspiranta era legată la ochi şi timp de mai multe zile trebuia să-şi desfăşoare activităţile curente în acest mod. În rest, era ghidată doar de celelalte simţuri. Ulterior, se adaugau mai multe zile; într-un final, trebuia să suporte 20-30 de zile privându-se de vedere. Acest exerciţiu avea în vedere o mărire a potenţialului celorlalte simţuri fizice, dar şi un mai avansat autocontrol mental.

A doua formă de penitenţă a vederii se desfăşura la sfârşitul primului an şi presupunea închiderea într-un spaţiu tip cuşcă, în totală izolare faţă de comunitate. Cuşca era plasată într-o mică peşteră sau era acoperită astfel încât aspiranta să nu poată vedea şi nici auzi. Simţurile vederii şi ale auzului, precum şi conexiunile lor cu corpul mental superior (judecata, inteligenţa, capacitatea de procesare a datelor), diferenţiază omul de animale, prin urmare, privarea de acestea putea arunca orice aspirantă într-o prăpastie din care cu mare greutate mai putea ieşi. Totuşi, după antrenamentele dure de dinainte, deci după ce se realizează câteva forme de autocontrol, se putea trece şi de această etapă extrem de grea. Practic, aspiranta era pusă faţă în faţă cu cele mai negre temeri ale sale. Demonii interiori îşi făceau loc cu siguranţă în spaţiul delimitat de negură, frig şi liniştea de mormânt. Confruntarea cu aceştia era inevitabilă. Doar marea preoteasă decidea când aspiranta era pregătită să-şi înfrunte „demonii" corpului senzitiv. Depăşirea acestui prag aducea după sine o stare de eliberare de sub dominaţia cărnii şi a senzaţiilor sale.

- Botezul gheţii şi al focului; presupunea nu doar călirea organismului în condiţii de frig şi căldură, ci şi modificarea stării de conştienţă. Acestea erau testele prin care aspirantele conştientizau efectiv că sunt mai mult decât corpul fizic.

În timpul supunerii corpului fizic la temperaturi coborâte, inconştientul facilita legătura cu vibraţii ancestrale, scoţând la suprafaţă (şi eliberând totodată) vibraţii negative puternice, formate în vremuri imemoriale şi păstrate în subconştient (din primele întrupări în corp fizic). Eliberarea de aceste vibraţii joase determină eliberarea de înlănţuiri psihoemoţionale şi temeri legate de forţele naturii. La fel se întâmpla atunci când corpul era supus mai multă vreme unor temperaturi mari. În acest sens, se făcea un cerc de foc în jurul aspirantei, iar prin temperaturile ridicate, pe care aspiranta era nevoită să le suporte, se scoteau la suprafaţă alte vibraţii ancestrale, care erau în legătură cu temeri legate de forţele naturii.

De asemenea, botezul focului era extrem de atent supravegheat de către marea preoteasă, deoarece era extraordinar de periculos. Aspiranta era nevoită să suporte, timp de mai multe ore, temperaturi foarte mari. Ca să poată rezista unui asemenea calvar, aspiranta trebuia să realizeze o anumită formă de detaşare faţă de corpul fizic, dar în acelaşi timp trebuia să reziste şi tentaţiei de a cădea în transă. Fără a realiza în

prealabil ridicarea conştienţei deasupra corpului fizic, era imposibil de reuşit. În acele momente, aspiranta nu mai avea conştienţa că are un corp fizic, ci numai energetic. Doar astfel reuşea să depăşească şocul termic extrem de dur.

După acest prim an de teste dure, câmpul energetic creştea de câteva ori, dispăreau temerile legate de trupul fizic, se dobândea un bun autocontrol mintal, iar voinţa, curajul şi răbdarea erau asemenea unor săbii de foc. De asemenea, se dobândea un magnetism special prin care se puteau accesa fluxuri energetice naturale.

În al doilea şi al treilea an din treapta a doua, se avea în vedere accesul şi controlul asupra energiilor elementale, dar şi accesul la energiile regnului vegetal şi animal. Acestea stabilizează corpul emoţional uman. Concomitent cu stabilizarea corpului emoţional se lucra şi pe planul mental, acesta fiind cel care dinamizează şi controlează corpul emoţional. Aşadar, elementele şi forţele energetice ale regnului vegetal şi animal determină stabilitatea emoţiilor, iar autocontrolul mental (informaţional) determină controlul emoţiilor. Tehnicile de lucru nu erau la fel de dure ca în primul an, dar se axau pe dezvoltarea atenţiei, concentrării, coordonarea simţurilor şi se punea accent pe echilibru. Cine nu dobândea aceste calităţi, putea avea mari neplăceri atunci când accesa energiile amintite.

Tehnicile folosite erau numeroase şi constau în dobândirea unor simţuri din ce în ce mai rafinate. Cele mai multe tehnici aveau în vedere depăşirea unor obstacole diverse având ochii legaţi, precum şi folosirea simţului auzului în diferite conjuncturi. Se pare că ele aveau rostul de a activa şi dezvolta percepţia extrasenzorială a pielii; determinau totodată un mai bun autocontrol mental. Câmpul energetic al pielii poate fi extins suficient de mult încât să poată percepe forme, culori, vietăţi, şi altele, la distanţe din ce în ce mai mari. Tot cu ajutorul acestui câmp se puteau accesa energiile care dinamizează anumite fenomene fizice (mişcarea norilor, formarea ceţii etc). Având voinţa, curajul, răbdarea şi stăpânirea de sine foarte bine antrenate în cursul primului an, o aspirantă (prin intermediul propriului câmp) putea controla unele fenomene naturale, precum aducerea şi dispersarea norilor, putea ţine la distanţă animalele sălbatice care distrugeau recoltele sau atacau locuitorii, reechilibrau traseele energetice ale celor consideraţi bolnavi etc. Se putea dezvolta chiar şi egregorul de grup al unei comunităţi, determinând o înmulţire rapidă a membrilor, sau se facilita legături subtile cu energetica elementală. Se putea, de asemenea, stopa dezvoltarea egregorului.

La sfârşitul celor trei ani urma iniţierea finală şi conferirea statutului de preoteasă. Iniţierea consta în trei etape şi se desfăşura pe parcursul a trei zile.

În prima zi, marea preoteasă accesa energiile pământului (telurice şi elementale), şi le dirija către tălpile aspirantei. Centrii energetici din talpă realizau astfel o expansionare puternică şi fenomenul semăna oarecum cu creşterea unor rădăcini energetice. Acestea pătrundeau adânc în scoarţa terestră şi se intersectau cu fluxurile telurice şi elementale. Se iniţia totodată contactul cu fiinţele regnului elemental. Fără suportul marii preotese, şi fără o bună pregătire, o aspirantă ar fi avut parte de şocuri extrem de mari, care ar fi putut duce la nebunie sau chiar la pierderea vieţii. Fiinţele elementale nu sunt nici malefice şi nici benefice. Se poate spune că sunt asemănătoare cu globulele albe din organismul uman. În momentul când structura energetică a Geei simte că o altă structură energetică a pătruns în interiorul ei, iar aceasta prezintă elemente de incompatibilitate, va acţiona corespunzător. Prin urmare, fiinţele din cadrul regnului elemental vor intra în acţiune şi vor acţiona dur asupra sistemului energetic al celui care a pătruns în sistem. Dacă aspiranta nu ar fi avut parte de o pregătire extrem de dură, nu

ar fi făcut faţă. Era esenţial ca frica să fi fost eliminată, iar voinţa să fie de neclintit. Cu o minte clară şi mai ales cu ajutorul voinţei, fiinţele elementale pot fi controlate. Altminteri apar situaţii neplăcute, care pot duce la nebunie sau chiar la moarte, prin distrugeri grave ale circuitelor energetice. Odată stabilizate rădăcinile energetice din tălpi în structura energetică a pământului, aspiranta dobândea accesul (şi apoi controlul) asupra acestor puteri.

Dacă se întâmpla ca o aspirantă să poată accesa energiile elementale dar să nu le poată controla, atunci era obligată să parcurgă din nou toate testele cumplite din primul an. Accesarea energiilor elementale era o etapă relativ simplă; trebuia doar să poţi face faţă fluxurilor energetice, dar nu erai pus în situaţia de-a înfrunta elementalii. Aceştia intră în scenă numai atunci când încerci să controlezi energiile telurice şi elementale şi să le modifici vectorii. Doar atunci se intra în dinamica naturală a energiilor subtile şi trebuia să faci faţă consecinţelor. Era ca şi cum ai fi înotat împotriva curentului; dacă nu erai bine pregătit, având un curaj deosebit şi o voinţă fermă, alături de o minte limpede ca apa de izvor, riscai să-ţi faci ferfeliţă corpul energetic şi psihic.

În cea de-a doua zi, marea preoteasă accesa energiile regnului vegetal, şi apoi realiza conexiunea cu aspiranta prin intermediul ombilicului, aici fiind un centru energetic foarte puternic. Timp de mai multe ore se realiza stabilizarea cu energiile acestui regn, timp în care aspiranta intra adesea în transă. Se intra în contact energetic cu toate soiurile de iarbă, plante, flori şi copaci din zonă. După această iniţiere, aspiranta putea accesa şi folosi forţele pe care acest regn le utilizează. Spre deosebire de prima treaptă, în care o aspirantă învăţa oral despre proprietăţile curative ale plantelor, florilor, copacilor, şi le administra în funcţie de ciclurile lunii şi ale soarelui, după ce primea această iniţiere, aspiranta (devenită aproape preotească) nu mai avea nevoie de niciun fel de învăţătură. Ştia instinctiv, doar privind sau atingând planta, pentru ce fel de afecţiune era bună. Chiar dacă părăseau zona şi se deplasau spre vestul continentului sau în Asia, o preotească (astfel iniţiată) ştia instinctiv pentru ce fel de afecţiune este bună o anumită plantă locală, fără a primi niciun fel de învăţături.

Cu ocazia acestei iniţieri, preoteasa obţinea şi controlul asupra acestui regn. Era de mare ajutor comunităţii căci reuşea să protejeze culturile agricole de ierburile dăunătoare. Preotească putea simţi foarte uşor „tiparul” energetic al cerealelor, legumelor, fructelor, florilor care trebuiau protejate, iar apoi construia o protecţie împotriva plantelor dăunătoare. Nicio plantă nu poate creşte acolo unde nu este compatibilă energetic. Pe de altă parte, culturile nu numai că erau protejate, dar produceau la potenţialul maxim.

Pentru cazurile grave de boală, de genul infecţiilor puternice sau a unor afecţiuni interne grave, preoteasa putea comanda unei plante sau unui arbore să se „deschidă” energetic pentru a-i capta energiile telurice, elementale sau ale regnului vegetal, pentru a ajuta astfel persoana în suferinţă. Aceasta trebuia să stea o perioadă din zi în apropierea respectivului arbore. La fel, persoanele în vârstă puteau fi ajutate să-şi crească forţa şi vitalitatea în acest fel.

În ce-a de-a treia zi aspiranta era coborâtă în straturile energetice unde îşi desfăşoară activitatea regnul animal. Această ultimă iniţiere era deosebit de puternică. Se intra rapid în transă, iar imaginile erau halucinante, adesea aspiranta îşi vedea trupul sfârtecat sau transformat în cele mai oribile creaturi. Chiar dacă avea parte de cea mai bună pregătire, această iniţiere presupunea o anume desfăşurare, prin care trebuia să participe la distrugerea şi apoi la recompunerea propriului corp. În fapt, era vorba de

eliberarea de energiile ancestrale care au legătură cu corpul fizic. Aspiranta trăia efectiv procesul, dar în acelaşi timp avea conştiinţa faptului că este vorba de o iniţiere. Beneficia de ajutorul marii preotese numai până la un punct, după care trebuia să se descurce singură. În cele din urmă, aspiranta reuşea să domine straturile energetice ale regnului animal. Prin această iniţiere căpăta puterea de a accesa şi controla total acest regn. Accesul se realiza prin intermediul palmelor şi ochilor.

Prin această iniţiere reuşeau nu numai să domine regnul animal (puteau realiza anumite forme de control, de genul chemării sau alungării animalelor chiar după primul an), dar se puteau conecta la (şi apoi puteau folosi) vitalitatea sau energia anumitor animale. De asemenea, se puteau folosi de trupul oricărui animal ca de o extensie a propriului corp. În acest sens, preoteasa „vrăjea" un animal oarecare (realiza prin intermediul palmelor şi ochilor o conexiune cu structura sa energetică), şi putea vedea ceea ce vedea animalul sau putea auzi ceea ce auzea respectivul animal. Ca şi cum s-ar folosi de o vietate ca de un aparat de recepţie. Este greu de crezut aşa ceva, dar se pare că preotesele foloseau frecvent anumite animale pentru a verifica dacă în comunitate lucrurile mergeau aşa cum trebuie. În acest sens, ghizii mei spirituali mi-au transmis că multe dintre fiinţele energetice, fluide sau chiar unii extratereştri, se folosesc de sistemele energetice planetare, şi intră astfel în contact cu noi, fără să avem nici cea mai mică ideea despre acest fapt. Pot accesa inclusiv structurile energetice ale unor plante (din interiorul casei sau grădină) şi animale (păsări, gâze etc.), observând astfel aspecte legate de activitatea noastră sau despre dinamica energetică subtilă.

Aşadar, puterile pe care o preoteasă le obţinea în urma celor trei ani de încercări erau foarte mari. Se accesau şi se foloseau energii deosebite, de neînchipuit pentru profanul zilelor noastre.

După ce primea statutul de preoteasă, avea datoria de a ridica de la zero o comunitate. Se stabilea între mai mulţi „ciorchini" de aşezări, iar apoi prin intermediul forţelor pe care le putea manifesta, şi prin metode numai de ea ştiute, pas cu pas, reuşea să atragă oameni, şi să ridice în cele din urmă o nouă comunitate. În fapt era vorba de formarea unui vortex energetic, şi în jurul acestuia se forma comunitatea. În acele vremuri, o comunitate oarecare (aşezare omenească) era formată din sute sau chiar din câteva mii de oameni.

Despre **treapta a treia** se pot spune foarte puţine lucruri, deoarece se desfăşura numai sub stricta supraveghere a spiritelor superioare. Pentru această etapă, era aleasă una din câteva zeci de preotese şi nu exista niciun fel de pregătire prealabilă. Cea care urma să devină o mare preoteasă era înştiinţată de „zei" atât în timpul somnului cât şi prin intermediul regnului vegetal şi animal.

Marile preotese vieţuiau în apropierea centrelor energetice din matricea carpatică şi erau într-o permanentă legătură telepatică cu spiritele superioare (fiinţe solare, fiinţe extraterestre, fiinţe energetice, fiinţe fluide, atlanţii din bazele subterane).

La anumite intervale de timp, o mare preoteasă convoca preotesele de comunităţi şi se puneau la punct noile direcţii evolutive, precum şi tendinţele de evoluţie spirituală, în conformitate cu structura noii grile rezonante. O mare preoteasă putea dispune dispersarea unei aşezări sau de înfiinţarea alteia, în funcţie de schimbările apărute în structurile telurice şi elementale.

Peste 3.000 de ani (circa 5.000–2.000 î.Hr.), preotesele au dominat activitatea religioasă şi socială a acestei zone geografice. Spre anul 2.000 î.Hr. Structura grilei rezonante planetare intra într-un alt regim vibratoriu, iar acest lucru a determinat

modificări ale structurilor energo-informaţionale umane. Aceasta implica noi direcţii de evoluţie, din toate punctele de vedere. Practic, trebuiau schimbate concepţiile şi „retrasate" structurile de evoluţie socială şi religioasă. Noile modificări în structura grilei readucea egalitatea bărbatului în faţa femeii, în ceea ce priveşte capacitatea de accesare a energiilor subtile.

Prima întrupare a lui Zamolxe

Având în vedere inerţia celor trei mii de ani de matriarhat, era oarecum normal să apară o rezistenţă puternică faţă de noile tendinţe. Tot mai mulţi băieţi dovedeau, încă de la naştere, că au capacităţi deosebite, pe care înainte doar fetele le aveau. Preotesele comunităţilor remarcau, de asemenea, că se năşteau tot mai puţine fete având puteri şi talente native, capabile de a asigura continuitatea matriarhatului. Marile preotese dispăruseră în cele din urmă (către 2.000 î.Hr.) şi nimeni dintre preotesele comunităţilor nu mai avea „chemarea" pentru a deveni mare preoteasă. Pe de altă parte, s-au observat modificări în structura elementală, precum şi în cadrul regnului vegetal şi animal. Toate acestea au determinat în cele din urmă decăderea matriarhatului.

Crezând că este vorba de o „luptă a zeilor", preotesele nu au vrut să recunoască schimbările şi nici nu concepeau o egalitate cu bărbaţii. Au apărut între timp mici revolte ale bărbaţilor. Aceştia simţeau că pot fi egali femeilor şi nu mai acceptau anumite condiţii umilitoare. Revoltele erau repede înăbuşite în sânge deoarece nu aveau nicio şansă în faţa luptătoarelor (amazoanelor). Pentru a se evita conflictele în viitor, preotesele au promis că vor instaura egalitatea între femei şi bărbaţi. Li s-au promis totodată bărbaţilor că vor avea parte de acelaşi regim de pregătire şi iniţiere pe care îl aveau şi femeile. Cele mai multe preotese nu acceptau însă „şcolarizarea" bărbaţilor decât pentru prima treaptă, prin urmare le era interzis accesul şi controlul asupra forţelor subtile. Bărbaţii nu ştiau acest lucru, iar o perioadă de câteva sute de ani societatea a continuat să fie tot sub o formă de matriarhat.

Între timp, preotesele simţeau cum totul pare să se încline în favoarea bărbaţilor şi că trebuie făcut ceva în acest sens. Au apărut chiar tabere între preotese. Unele considerau că tendinţa de egalizare este normală, în timp ce altele considerau că este imposibil acest lucru, deoarece numai ele pot „ţese" copii şi numai ele pot da viaţă, prin urmare ar fi fost un sacrilegiu în faţa vieţii acordarea de drepturi egale bărbaţilor. Multe dintre ele considerau că animalele au decăzut din cauza faptului că masculii au început să domine femelele şi exista riscul ca şi oamenii să ajungă la o decădere profundă.

Pentru că s-au opus tendinţelor de schimbare, preotesele au avut parte de numeroase reacţii din partea grilei energetice planetare. Pas cu pas, capacităţile lor au scăzut, iar pentru accesul şi controlul energiilor subtile erau nevoite să suporte o pregătire mult mai dură. Observând aceste aspecte, preotesele au remarcat faptul că pot compensa lipsurile şi restricţiile prin acumularea de putere militară şi bogăţie. Pe de altă parte, au reuşit să promoveze o serie de superstiţii şi temeri legate de accesarea puterilor elementale şi ale regnului vegetal şi animal, anume pentru a descuraja tendinţele de autocunoaştere şi autoperfecţionare, pe care unii bărbaţi păreau să le manifeste în mod solitar.

Însă odată cu noile schimbări din structura grilei energetice planetare aveau loc schimbări şi din multe alte puncte de vedere. Din cauza continuării dominaţiei femeilor, Legea Genului şi Legea Polarităţii manifestau „deviaţii" în structura energetică a omului, precum şi în structurile energetice de grup (egregori).

Observându-se tendinţele de conservatorism din partea preoteselor, s-a hotărât că este cazul de o intervenţie din Înalt. Zamolxe urma să se întrupeze pentru prima dată în cadrul noii ere de după Atlantida. Urma să aducă egalitatea între femei şi bărbaţi în zona spirituală, şi să reaşeze spiritualitatea pe noi baze.

A trebuit să treacă prin teste extrem de dure pentru a demonstra că este la acelaşi nivel cu preotesele. Ghizii mei spirituali (Ramo şi Ral) mi-au transmis că legenda lui Heracle (Herakles) şi a muncilor sale se trage din urmele pe care prima întrupare a lui Zamolxe le-a lăsat pe acest pământ. Deşi aveam de gând să-l întreb pe Zamolxe despre acea perioadă, în momentul când realizam conexiunea cu el şi intram în „starea specifică" de comunicare, pur şi simplu uitam să-l mai întreb despre aceasta. Şi nu o dată mi s-a petrecut acest lucru. Am înţeles că preferă să nu-mi transmită personal amănunte despre prima lui întrupare de după Atlantida. De ce? Nu ştiu. Nici nu mi s-a răspuns la această întrebare. Prin urmare, Ramo şi Ral au fost cei care m-au ghidat în legătură cu prima lui întrupare.

Deşi legenda lui Heracle pare să fi apărut în cultura elenă în primul mileniu al secolului trecut (circa 600 î.Hr.), ea a avut loc cu adevărat în jurul anilor 1.500 î.Hr. pe aceste meleaguri. Se ştie că grecii au „elenizat" o mulţime de zei şi eroi din zona tracică şi egipteană. La fel au făcut şi romanii...

Interesant este că grecii au cules legenda atât de la fenicieni cât şi de la egipteni, şi au fost atât de impresionaţi de ea încât au adoptat-o imediat. La fel de impresionaţi au fost apoi şi romanii, Heracle intrând şi în panteonul lor (sub numele de Hercules). Din păcate, pe meleagurile natale ale lui Heracle, amintirea lui s-a stins la puţin timp după ce a părăsit planul fizic.

Totul a început în jurul anilor 1.500 î.Hr. Matriarhatul cunoştea o perioadă de decădere accentuată. Preotesele deveniseră doar o umbră a ceea ce erau odinioară. Acele preotese care încercau să păstreze intactă tradiţia de pregătire şi iniţiere (şi care erau de acord cu acordarea de drepturi egale bărbaţilor) au fost nevoite să se retragă în centre izolate, departe de comunităţile de oameni. Acestea erau cunoscute ca preotese ale munţilor.

Zamolxe a venit pe lume într-o zonă muntoasă din exteriorul arcului carpatic. Viaţa sa a fost cu totul specială, încă de la început. Structura sa energo-informaţională a fost în aşa fel alcătuită încât tot ceea ce făcea era în acord cu planul dinainte stabilit. Nu a avut o copilărie asemenea celorlalţi. Deseori se cufunda în trăiri şi contemplări numai de el ştiute şi prefera singurătatea în liniştea pădurilor de la poalele munţilor. Avea o relaţie tainică cu natura, o relaţie înnăscută, ca o simbioză specială. Simţea tăria stâncii în oasele sale, izvoarele curgând în venele sale şi adierea vântului în suflul său. Era una cu natura şi ştia acest lucru. Nimeni şi nimic nu-l putea despărţi de ea. Simţea o atracţie nespusă şi pentru bolta înstelată. De mic copil îşi întindea mâinile spre cer, crezând că poate reuşeşte să atingă măcar o stea.

S-a întâmplat ca într-o noapte să simtă o legătură specială cu cerul, iar una dintre stele părea să fie mai aproape de el. A plecat îndată spre munte, crezând că dacă se va sui în vârf, ar fi reuşit să atingă steaua. Ajunse în cele din urmă în vârful muntelui... dar steaua dispăruse. A crezut că poate noaptea e pe sfârşite. A aşteptat-o cuminte pe următoarea, crezând că steaua lui va apărea în cele din urmă. Nu a apărut. A mai aşteptat încă o zi. Vedea cum celelalte stele sunt la locul lor, dar steaua lui lipsea. Atunci a fost lovit de un dor atât de sfâşietor încât şi-a promis că nu va mai privi niciodată cerul. Plânsul amar al copilului a fost auzit de către una din preotesele muntelui. Aceasta

a rămas surprinsă de curajul deosebit al acelui băieţandru. Nici măcar adulţii nu cutezau să se plimbe noaptea pe crestele munţilor. Când a văzut ochii copilului şi-a dat seama că îndărătul lor se ascundea un foc mistuitor.

Preotesele i-au sfătuit pe părinţi să lase băiatul în seama lor deoarece are un destin special, iar el avea nevoie de o pregătire pe măsură. Au căzut de acord ca băiatul să fie pregătit pentru toate treptele de iniţiere. Şi părinţii au fost în cele din urmă de acord ca băiatul lor să fie crescut şi educat de preotese. Acestea erau cunoscute ca fiind persoane care au o bunătate şi o puritate deosebită a sufletului, comparativ cu preotesele comunităţilor, avide de bogăţie şi putere. În momentul când ar fi început pregătirea, Heracle trebuia să părăsească definitiv casa părintească.

Timpul a trecut pe nesimţite, iar tânărul Heracle urma să înceapă pregătirea. Astfel, în decursul a numai trei ani, Heracle a fost pregătit corespunzător cu tradiţia milenară a preoteselor şi a reuşit să treacă cele două trepte. A trecut cu bine de toate încercările dure, care erau coşmarul oricărei aspirante. Toate iniţierile au fost încununate de succes. Trecuse cu bine de toate încercările la care erau supuse luptătoarele; dovedise agilitate şi măiestrie atât în mânuirea armelor cât şi în mânuirea sufletului şi a minţii. Coborârea în infernul forţelor telurice şi elementale a fost ca o joacă pentru el. La fel de uşor a reuşit să stăpânească şi energiile regnului vegetal şi animal.

Confruntarea cu preotesele comunităţilor urma să aibă loc în curând. Ştia că acestea vor face totul pentru a demonstra că bărbaţii nu pot avea capacităţile femeilor, şi că va trebui să se confrunte, pe lângă probele normale, şi cu altele.

Văzând că stăpâneşte perfect toate cunoştinţele cu privire de plante, arbori, pietre şi modul optim de tratament şi întrebuinţare, în funcţie de ciclurile solare, lunare şi poziţia unor corpuri cereşti, preotesele i-au pus la încercare mintea şi sufletul, căutând să-l încurce în toate modurile posibile. Foarte curând şi-au dat seama că fusese pregătit mult mai bine decât erau ele şi că trecuse uşor chiar şi de temutele iniţieri ale treptei a doua. Urmau deci să-l pună la încercare conform cu pregătirea dură din treapta a doua.

Testele grele la care a fost supus Zamolxe în prima lui întrupare, s-au păstrat în memoria umanităţii ca fiind „Muncile lui Heracle”. Din cauza anumitor considerente, cele 12 munci s-au păstrat în mod codificat.

Fiul lui Zeus (conducătorul zeilor) şi al Alcmenei (o muritoare), Heracle şi-a manifestat încă de timpuriu puterile deosebite. La 10 luni ar fi ucis cu mâinile goale doi şerpi trimişi de Hera, iar la 18 ani a ucis leul din Citaeron, care ataca cirezile tatălui său. Ulterior îi scapă pe tebani de sub jugul lui Erginus şi, drept răsplată, regele Creon i-o dă de soţie pe fiica sa, Megara. Cu Megara, Heracle va avea mai mulţi copii. Legenda spune că Hera îi va lua minţile lui Heracle, iar acesta îşi ucide copiii. Cuprins de remuşcări teribile, Heracle consultă oracolul din Delphi şi află că, pentru ispăşire, Apollo îl trimite să slujească 12 ani lui Euristeu.

Uciderea copiilor simbolizează „uciderea” concepţiilor sistemului matriarhal (reprezentat de Hera), iar beneficiarul muncilor, Euristeu, reprezintă potenţialul de putere pe care îl poate atinge un om.

Prima muncă – *uciderea leului din Nemea. Acesta era o fiară care pustia ţinutul respectiv şi înspăimânta oamenii. Leul se ascundea într-o grotă cu două ieşiri şi reuşea să atragă oamenii transformându-se într-o frumoasă fată. Eroul îşi dă seama de şiretlic, astupă una dintre ieşiri şi apoi în întunericul grotei se luptă cu leul. Heracle reuşeşte în cele din urmă să-l sugrume. Îi jupoaie pielea cu ajutorul propriilor sale gheare, deoarece nici piatra ascuţită şi nici pumnalul din metal nu reuşesc să-i*

străpungă pielea. Înfăţişându-se mai apoi lui Euristeu, îmbrăcat cu pielea leului, acesta, de frică, nu-i îngăduie să pătrundă în cetate, ci îi porunceşte să-şi depună prada înaintea porţilor. Conform tradiţiei, cu această ocazie, Heracle înfiinţează Jocurile Nemeiene.

Leul din Nemeea este de fapt întruchiparea caracterului animalic din om, adică a egoului în formă brută. Cei aflaţi în acest stadiu nu pun preţ decât pe corpul fizic şi sunt în stare de orice pentru a-l apăra, dezvolta şi manifesta.

În mod evident, preotesele l-au supus pentru început la testul postului, acesta fiind cel care poate stăpâni trupul, dar care potoleşte şi multe porniri lăuntrice trufaşe. Unele versiuni ale mitului susţin că lupta (inclusiv căutarea) ar fi durat 30 de zile, ceea ce presupune că postul a fost extrem de dur. În mod normal, testul de post al aspirantelor era de 15-20 de zile şi doar tradiţia afirmă că existaseră odată preotese care puteau ţine 30 de zile de post.

Faptul că leul a fost răpus în întunericul grotei sugerează că interiorul (aparent aflat în întuneric) trebuie să domine exteriorul şi nu invers. Ego-ul este puternic doar când se raportează la exterior, la alte persoane.

Faptul că pielea leului nu putea fi străpunsă de nicio armă, decât de propriile sale gheare, sugerează în mod clar că egoul are destinul de a fi sfâşiat de propriile fapte.

Doar voinţa, determinarea şi puterea unui suflet curat pot stăpâni trupul şi pornirile sale animalice. În mod evident, lui Heracle i s-a testat şi instinctul de conservare (leul transformat într-o fată frumoasă).

De remarcat faptul că acest tip de încercare (testarea părţii animalice din om) era întâlnit şi la alte şcoli de iniţiere din antichitate. Preoţii egipteni îşi supuneau şi ei discipolii la astfel de teste dure. Spiritualitatea nu poate creşte într-un trup dominat de pasiuni animalice. Trupul trebuie curăţit de acestea. Curajul, postul şi controlul pornirilor sexuale erau primele teste pe care trebuiau să le treacă aspiranţii. Ele sunt în directă legătură cu instinctele animalice (supravieţuire, adaptare, conservare) şi toate trei trebuiau trecute.

A doua muncă – *uciderea hidrei din Lerna. Hidra (născută din Tifon şi din Echidna) era un balaur monstruos, a cărui răsuflare ucidea pe oricine îi simţea duhoarea. Hidra vieţuia într-o mlaştină şi băgase groaza în regiune. Ea avea nenumărate capete, care creşteau la loc pe măsură ce erau retezate. Unul dintre capete era nemuritor. Heracle a reuşit să-i reteze capetele şi, cu ajutorul nepotului său, Iolaus, să ardă carnea în locul unde fuseseră, pentru a împiedica regenerarea. La urmă, el îi retează şi capul cel nemuritor şi, îngropându-l în pământ, împinge deasupra lui o stâncă uriaşă. Sângele hidrei era şi el aducător de moarte. De aceea, la plecare, Heracle şi-a muiat săgeţile în el, făcându-le astfel veninoase.*

Hidra reprezintă întruchiparea pasiunilor, a tuturor dorinţelor arzătoare, cele care îl fac pe om să-şi piardă judecata şi să acţioneze cu nesăbuinţă. Regenerarea capetelor sugerează că trebuie pătruns dincolo de aparenţe, că „rădăcinile" capetelor hidrei sunt dincolo de ceea ce se vede la suprafaţă. Hidra este născută din Tifon (monstru cu o sută de capete şi şerpi pe trup) şi Echidna (jumătate femeie, jumătate şarpe), aceasta fiind considerată născătoarea tuturor monştrilor de pe pământ, printre care Himera, Cerberul şi vulturul – cel care îi mânca ficatul lui Prometeu. Legenda spune că Heracle a avut nevoie de nepotul său Iolau, care, inspirat de zeiţa Atena (înţelepciunea), reuşeşte să ardă imediat zona tăiată de Heracle, reuşind astfel să împiedice regenerarea.

Referitor la această probă legenda a omis faptul că, în momentul când Heracle l-a chemat pe Iolau în ajutor, şi hidra, la rândul ei, a chemat-o în ajutor pe Himera, sora sa. Himera este o fiară cu trei capete (leu, şarpe, capră) care simbolizează mirajul puterii, cunoaşterii şi al bogăţiei. Dorinţele legate de acestea sunt extrem de puternice şi pot pierde foarte mulţi oameni. Cel ce este puternic va dori şi mai multă putere, iar cel ce are cunoaştere va dori şi mai multă cunoaştere. De asemenea, cel ce este bogat va dori şi mai multă bogăţie. Aceste dorinţe sunt asemenea unor plante sălbatice care, deşi li se retează trunchiul, vor deveni şi mai puternice, căci alte ramuri vor creşte în locul celor tăiate anterior. Alături de curaj, răbdare, rezistenţă, se poate folosi cunoaşterea, echilibrul şi voinţa fermă (jarul încins) şi astfel „rădăcinile" capetelor hidrei pot fi arse pentru totdeauna.

Aşadar, proba a doua l-a supus pe Heracle la mai multe încercări şi ispite. Văzând că rezistă cu bine probelor dure la care este supus, preotesele i-au oferit bogăţie, putere şi cunoştinţe secrete despre accesarea şi controlarea forţelor psihice din om, cu condiţia să părăsească lupta şi ţinutul. Heracle a refuzat oferta foarte tentantă şi a decis că se va supune în continuare tuturor probelor.

A treia muncă – *prinderea unui cerb cu coarne de aur, care aparţinea zeiţei Artemis. Spre deosebire de primele probe, în care Heracle a ucis leul din Nemeea şi apoi hidra din Lerna, în acest caz nu avea voie să ucidă animalul. Vestit prin iuţeala lui, cerbul a fost fugărit un an întreg de către erou, timp în care a traversat Tracia, Istria şi a ajuns în cele din urmă în Hiperboreea. Apoi, rănindu-l uşor, a reuşit să-l prindă.*

După ce a trecut de primele două probe, preotesele au încercat să-l supună pe Heracle la o probă mai specială, în care trebuia să demonstreze ca poate folosi în sens pozitiv anumite porniri şi dorinţe lăuntrice. Prin urmare, leul din Nemeea renaşte şi se transformă în cerbul cu coarne de aur! Este vorba aşadar de aceleaşi forţe brute din interiorul fiecărui om, doar că, în acest caz, Heracle trebuia să le controleze cu ajutorul voinţei, priceperii şi răbdării. Este ceea ce se cheamă detronarea egoului. Este munca alchimistului, aceea de a transforma răul în bine, întunericul în lumină. După care trebuia să reuşească să controleze pornirile altor oameni.

Pentru a trece de această probă, Heracle fusese obligat să meargă în mai multe ţinuturi, considerate ca fiind fără căpătâi, unde domnea haosul şi fărădelegea, şi cu ajutorul înţelepciunii dobândite şi a priceperii sale de a înţelege mintea şi sufletul omului, să readucă legea şi ordinea. Proba urma să dureze un an şi se aveau în vedere trei comunităţi, din trei zone diferite. Deşi iniţial fusese atacat, alungat, umilit, Heracle reuşi să pătrundă în sufletele şi minţile conducătorilor locali, iar apoi, folosindu-se de toate cunoştinţele şi capacităţile dobândite, să-i convingă în mod paşnic să adopte legea şi ordinea.

A patra muncă – *prinderea mistreţului de pe muntele Erymanthus. Fiorosul animal a fost urmărit de către erou prin mijlocul unor zăpezi mari, până când, sleit de puteri, mistreţul a fost prins. În drum, se abate la peştera centaurului Chiron, cu care se ospătează. Chiron primise în dar de la Dionysos un ulcior cu vin sacru, iar Heracle a vrut să-l încerce. După ce Chiron l-a refuzat, eroul a forţat deschiderea. Mirosul vinului i-a atras şi pe ceilalţi centauri. Deşi Heracle i-a avertizat că vinul trebuie îndoit cu apă, aceştia nu l-au ascultat şi având minţile înfierbântate, l-au atacat. Heracle s-a folosit de săgeţile otrăvite pentru a scăpa de ei. Chiron însuşi a fost atins de o săgeată, dar fiind nemuritor, a scăpat cu viaţă. Nu a scăpat însă şi de durerile atroce. Pentru a*

scăpa de ele, Chiron alege să schimbe locul lui Prometeu, după care Heracle îl ucide cu una dintre săgeţile sale ortăvitoare.

Centaurii sunt simbolul forţelor brute ancestrale din om, care îşi au sălaşul în inconştient, iar vinul semnifică, pe de-o parte, „beţia" puterii şi bogăţiei (acelaşi simbol este folosit şi în Apocalipsa – vinul curviei Babilonului, atribuit acum sistemului financiar şi comercial), iar pe de altă parte, „beţia" dorinţei de nemurire. Legenda confirmă faptul că mirajul plăcerilor carnale, bogăţia şi puterea pot cauza decăderea şi chiar moartea zeilor însăşi. Prin Chiron (care era cunoscut ca fiind foarte înţelept), legenda ne spune că puterea şi bogăţia pot orbi chiar şi pe cei înţelepţi. Nu degeaba se spune că puterea corupe, iar puterea absolută corupe absolut. Nu de puţine ori, mirajul puterii şi al bogăţiei a determinat, în decursul istoriei, ca părinţii să-şi ucidă copiii, şi invers. Asemenea porniri lăuntrice pot fi temperate numai de o experienţă de viaţă supusă la diferite restricţii, şi prin obţinerea capacităţii vizionare asupra cursurilor evenimentelor.

În mod evident, preotesele au încercat pentru ultima oară să-l corupă pe Heracle oferindu-i, pe lângă bogăţie, putere, plăceri diverse, însăşi mirajul nemuririi (ulciorul cu vin sacru). Tentaţia a fost într-adevăr foarte mare (Heracle forţând deschiderea ulciorului). Ulterior, văzând că mirosul vinului sacru (tentaţia nemuririi) a determinat stârnirea centaurilor (alte pasiuni ancestrale din inconştient), şi-a dat seama de greşeală. A înţeles că elixirul vieţii veşnice nu putea fi obţinut din cele văzute şi cunoscute, ci numai din cele nevăzute şi necunoscute (încă). Nimic din ceea ce are formă nu poate determina neforma, nimic din ceea ce este cunoscut nu poate determina necunoscutul şi nimic din ceea ce este muritor nu poate determina nemurirea.

Aceasta a fost şi probă dar şi iniţiere totdată pentru Heracle. Şi-a dat seama că puterea cea mai mare este doar în sufletul său, pentru că doar acesta poate cuprinde nemurirea.

A cincea muncă – *curăţarea grajdurilor lui Augias. Legenda spune că Augias, regele din Elis, avea peste trei mii de vite şi grajdurile care le adăposteau nu mai fuseseră curăţate de peste treizeci de ani. La porunca lui Euristeu, Heracle s-a învoit să le cureţe într-o singură zi, urmând apoi să fie răsplătit de Augias. Heracle a schimbat cursurile râurilor Alfeus şi Peneus şi, abătându-le prin mijlocul grajdurilor, a făcut ca tot gunoiul să fie dus de ape până seara. Când şi-a cerut plata cuvenită, Augias a refuzat să-şi ţină făgăduiala.*

Începând cu această muncă, Heracle urma să demonstreze nu numai că poate stăpâni aspectele duale, prin care mintea şi sufletul pot fi înlănţuite (şi eliberate totodată), dinamizate, controlate, ci şi forţele subtile ale naturii, adică elementele. Doar un înţelept (maestru) îşi poate permite să lucreze optim cu dualitatea, fie că este vorba de persoane, grupuri, sau diverse evoluţii.

Accesarea forţelor elementale nu ar fi fost o problemă pentru el, dar în acest caz trebuia să facă dovada că le poate controla, ceea ce presupunea înfruntarea elementalilor. Heracle trebuia să folosească forţele subtile animatoare a două râuri, şi astfel să „cureţe" respectivul ţinut de anumite blocaje energetice.

Când se încearcă redirecţionarea anumitor fluxuri energetice naturale, elementalii intră în scenă şi caută să refacă circuitul iniţial. Aceştia sunt un fel de globule albe pentru sistemul energetic al Geei şi atunci când sesizează interferenţe, intervin destul de energic. Elementalii sunt fiinţe superioare animalelor, dar inferioare omului. Totuşi, au o foarte puternică componentă în structura lor, şi anume, voinţa. Când se doreşte doar

accesarea acestor energii, nu intervin, dar când se încearcă retrasarea unui circuit teluric sau elemental, atunci trebuiesc înfruntaţi. Elementalii nu vor renunţa decât în momentul când sesizează o voinţă mai puternică decât a lor. Aşadar, dacă cineva încearcă folosirea energiilor telurice şi elementale pentru anumite scopuri, dar nu dispune de o voinţă de diamant, alături de un curaj deosebit şi o minte limpede, va avea cu siguranţă mari probleme cu aceste fiinţe. Ele nu sunt nici rele nici bune, dar rolul lor este de a prezerva fluxurile energetice naturale.

Se cunosc patru tipuri principale de elementali:

- Gnomii - sunt elementalii pământului;
- Ondinele, nimfele, sirenele - sunt elementalii apei;
- Silfii, elfii - elementalii aerului;
- Salamandrele - elementalii focului;

Aceştia erau de foarte mare ajutor vechilor preotese (şi mai târziu magilor) în procesul de creştere şi dezvoltare a unei comunităţi. Chiar şi dacă se doreşte extinderea culturilor agricole (în detrimentul unei păduri de exemplu), dacă nu erau accesate (şi apoi controlate) puterile elementale, lucrurile puteau degenera. Din această cauză, în zilele noastre, anumite proiecte majore (de construcţii, de infrastructură, de urbanizare etc.) sunt însoţite de diverse probleme sau apar multe răniri, chiar decese. În fapt, este vorba de acţiunea elementalilor care, departe de a avea intenţii rele, caută să restabilească echilibrul energetic natural din zonă şi, din păcate, interferează cu sistemul energetic al unor oameni.

Heracle nu numai că a putut să acceseze energiile subtile elementale, dar a reuşit să-şi impună voinţa asupra fiinţelor energetice protectoare, dându-le sarcina de a elimina „resturile" unei comunităţi de 3.000 de persoane. Foarte probabil ca acea comunitate să fi avut parte de degradare din toate punctele de vedere. Grajdurile murdare de peste 30 de ani, sugerează forme de blocaj energetic la nivel general, care împiedică dezvoltarea sănătoasă a unei comunităţi.

A şasea muncă – *distrugerea păsărilor stimfalide. În pădurile care împrejmuiau lacul Stimfalis din Arcadia îşi făcuseră locul o mulţime de păsări de pradă, care pustiau ţinutul, distrugeau recoltele, deseori atacându-i chiar şi pe oameni. Legenda spune că aceste păsări aveau ciocuri de bronz şi pene din metal. Zeiţa Atena vine în ajutorul lui Heracle şi îi oferă o pereche de instrumente din bronz, care făceau un zgomot ritmic. Instrumentul, care se aseamănă cu celebrele casteniete spaniole, a fost construit de Hefaistos (zeul meşteşugar) şi avea darul de a dezorienta voracele păsări. Folosindu-se de preţiosul instrument, Heracle le-a stârpit, ucigându-le cu săgeţile otrăvite.*

Păsările stimfalide reprezintă gândurile negative, dăunătoare. Fie că este vorba de gânduri de lovire, siluire, jefuire, ucidere, distrugere, gelozie, răzbunare, invidie sau alte asemenea, acestea ne otrăvesc sufletul, mintea şi, în cele din urmă, ne atacă şi trupul. Este genul de luptă care nu se câştigă uşor deoarece câmpul de bătălie este în interiorul omului, iar "duşmanul", adică propriile noastre slăbiciuni şi vicii, ne cunoaşte tot aşa de bine cum ne cunoaştem noi înşine. Înţelepţii vremurilor, indiferent de loc, au spus că lupta cu sine însuşi este cea mai grea luptă, iar victoriile împotriva părţilor negative din noi sunt cele mai strălucite cu putinţă.

Majoritatea şcolilor de iniţiere din antichitate, indiferent de zona geografică, puneau un foarte mare preţ pe controlul gândurilor. Triada gând–cuvânt–faptă era arhicunoscută, şi se mai ştia că adevărata libertate nu este în exterior ci în interior. Cine

are o minte înlănţuită de gânduri rele, la fel de înlănţuit îi este şi trupul. Exteriorul reflectă interiorul! Este un adevăr cunoscut din cele mai vechi timpuri de către înţelepţi.

Lupta cu gândurile rele nu se câştigă uşor. Este o luptă care, adesea, se duce pe mai multe planuri. În fapt, nu este vorba de o luptă propriu-zisă, ci mai mult de o strategie. Gândurile rele apar din cauza temerilor de tot felul, care la rândul lor izvorăsc din necunoaştere şi din pierderea legăturii cu divinitatea. Teama este cel mai mare rău al lumii! De aici pornesc toate celelalte rele. Pentru a se potoli tumultul gândurilor negative, unii oameni au ales să se retragă în locuri izolate (mânăstiri, ashramuri, peşteri etc.), în mijlocul naturii, departe de lumea dezlănţuită a aşa-zisei civilizaţii umane. Acolo, în mijlocul naturii, gândurile se liniştesc, sufletul se eliberează de teamă şi de alte înlănţuiri, iar omul începe să cunoască adevărata libertate. Însă... puţini sunt cei care au această chemare.

Totuşi, se poate obţine liniştea inimii şi a minţii fără a fi nevoie de retragerea în locuri izolate. La fel cum cheia creştinismului este în Fiul (Iisus Hristos), conform triadei Tatăl-Fiul-Sfântul Duh, la fel, în triada gând-cuvânt-faptă, cheia este în cuvânt. Aşa cum Fiul are pe Tatăl şi pe Sfântul Duh, şi cuvântul are gândul şi fapta. Înţeleptul vede atât gândul din spatele cuvântului, cât şi fapta (cauză-efect). Privind însă din perspectiva lui „acum", cuvântul este o entitate dual㠄 formată din gând şi sunet. S-a considerat astfel că dacă se schimbă sunetul, se poate schimba şi gândul. Deci lucrul cu sunetul este una din cheile prin care gândul poate fi controlat.

Din păcate, foarte puţine centre spirituale au mai păstrat secretele folosirii sunetului în controlul gândurilor. Celebrul cuvânt „aum" (folosit în special în India) sau „om" (folosit mai des în Tibet) are darul, dacă este folosit la modul repetitiv, să liniştească mintea şi sufletul omului. Efectul apare fie prin incantare propriu-zisă (efect mai puternic), fie dacă este folosit în gând. Puterea cuvântului a fost un secret bine păstrat şi în creştinism, dar, cu timpul, s-au pierdut tehnicile de folosire. Sunetul clopotului, toaca (folosită la ortodocşi) şi cuvântul „Amin" erau modalităţi prin care se putea controla gândurile. În sistemul yoga, există o ramură, numită mantra yoga, ce foloseşte sunetul ca instrument în procesul de evoluţie spirituală. În acest sens se folosesc tehnici secrete, care implică incantaţii, şi chiar muzică, prin care se folosesc toate formele de sunet, de toate tonalităţile şi amplitudinile.

Fără îndoială că Heracle a fost foarte bine pregătit (de către preotesele din munţi) în tehnica folosirii sunetului, şi a cuvântului în special, demonstrând ulterior că stăpâneşte foarte bine aceste tehnici. Demonstraţia urma să fie destul de simplă: trebuia să liniştească atât animalele fioroase, folosindu-se de puterea sunetului, cât şi oamenii, folosind puterea cuvântului.

A şaptea muncă *– prinderea taurului dinCreta. Odinioară, regele Minos voise să-i sacrifice taurul lui Poseidon, dar, cucerit de frumuseţea animalului, l-a cruţat şi a hotărât să sacrifice un alt taur. Zeul mării se răzbună, şi astfel stârneşte furia taurului asupra insulei, provocând numeroase distrugeri. Ba mai mult, a determinat-o pe soţia lui, Pasifae, să se îndrăgostească de taur. Pasifae va da naştere lui Minotaur, un monstru cu trup de om şi cap de taur. Minotaurul a fost aruncat într-un labirint în pământ, iar furiosul taur a fost în cele din urmă prins de Heracle lângă Marathon. Heracle i l-a adus lui Euristeu, care, vrăjit de frumuseţea animalului, i-a redat libertatea. Apoi Heracle traversează labirintul şi îl ucide şi pe Minotaur.*

Taurul simbolizează tradiţiile care au la bază pământul, valorile materiale şi forţa brută. Acestea erau cele mai respectate în acele vremuri. Când cineva se opune deschis

tradiţiilor (indiferent de tradiţie), în mod sigur are parte de puternice reacţii adverse. Valorile materiale, forţa brută şi tradiţiile legate de acestea sunt cele care asigură o oarecare perpetuare a unei societăţi. Se poate spune că o societate se identifică întrucâtva cu tradiţiile sale. Acestea sunt cele care se află la baza culturii unei civilizaţii. Dar, pe de altă parte, aceleaşi tradiţii pot fi factori de frână pentru progres sau pot cauza diverse probleme în procesul de dezvoltare a societăţii.

Pentru a lupta împotriva unor tradiţii, trebuie să ai puterea de a lupta cu ideile din minţile oamenilor. Acest lucru este deosebit de dificil, deoarece tradiţiile sunt în aşa fel „cosmetizate" încât să dea impresia că omul depinde în mod deosebit de ele, atât pentru a-şi asigura bunăstarea, cât şi pentru sănătate sau pentru a fi ferit de probleme. Tradiţiile valorilor materiale, adesea deghizate în tradiţii spirituale, sunt perpetuate prin intermediul unor credinţe legate de forţe naturale sau supranaturale, iar la baza acestora se află teama. Este vorba de teama de a nu fi protejat, teama de a fi lovit de „zei", teama de boală, teama de sărăcie, teama de moarte etc. Întotdeauna vor fi persoane care vor profita din plin de aceste tradiţii, fie că este vorba de aparatul laic, fie de cel religios.

Doar cel care şi-a depăşit propriile concepţii limitate, referitor la îngustele tradiţii legate de valorile materiale şi ale spiritualităţii „oficiale", poate şti cum şi unde trebuie acţionat în sistemul de valori al populaţiei. Minotaurul, monstrul cu trup de om şi cap de taur, este cât se poate de sugestiv. Tradiţiile pot fi nu numai un factor de regres, dar pot duce la degenerare şi blocaje mentale grave. Asemenea lui Minotaur, oamenii sunt deseori prinşi în „labirintul" unor tradiţii oarecare şi, cel mai adesea, nu scapă decât odată cu moartea. Fără îndoială că anumite tradiţii (legate de ciclurile anului, anumite sărbători religioase, comemorările unor fapte istorice etc.) au darul de a mobiliza în sens pozitiv oamenii, dar când acestea sunt folosite în sistemul dual de valori, devin factori de frână pentru progresul general. Sunt nenumărate cazuri în istorie...

În acest caz, Heracle a fost nevoit să schimbe sistemul de valori al unei populaţii care a fost cucerită de puterea vremii. Adeseori, este mult mai uşor să cucereşti prin forţa armată o regiune sau chiar o ţară, decât să o cucereşti din interior. Istoria a demonstrat că este aproape imposibil să menţii dominaţia asupra unei regiuni, dacă nu ai reuşit să le schimbi sistemul de valori. „Furia taurului" este reacţia populaţiei în faţa cuceritorilor şi poate fi potolită, într-o primă fază, numai dacă sunt micşorate dările sau sunt oferite mai multe facilităţi populaţiei. După care este necesar ca sistemele de valori şi de credinţă să fie modificate în aşa fel încât cultura populaţiei învingătoare să se suprapună peste (şi apoi să modifice) cultura populaţiei învinse. Altfel, nu va dăinui cucerirea decât pentru puţină vreme. Modificarea sistemului de valori, a tradiţiilor şi a sistemului de credinţe (religii) este un lucru extrem de dificil deoarece trebuie să se schimbe o multitudine de idei şi mecanisme psihomentale, crescute şi dezvoltate pe o istorie şi cultură total diferite. Iar aceste idei nu trebuie schimbate folosind teama, forţa sau alte constrângeri, ci lucrând pe aspectele pozitive.

A opta muncă *– îmblânzirea iepelor lui Diomede. Diomede, regele Traciei, avea patru iepe sălbatice pe care le hrănea cu carne omenească. Heracle l-a ucis pe Diomede şi le-a dat iepelor lui să-i mănânce trupul. După ce s-au ospătat din carnea stăpânului lor, iepele au devenit blânde şi s-au lăsat uşor prinse. Heracle i le-a adus şi pe acestea lui Euristeu.*

Cele patru iepe, pe nume Podagros (iuţeala), Lampon (strălucitoarea), Xanthos (seducătoarea) şi Deinos (teribila), sunt pornirile lăuntrice ale oamenilor în faţa frumuseţii şi a celebrităţii. Acestea sunt puteri deosebite, care însă trebuiesc îmblânzite

prin viziune (spaţio-temporală), echilibru, măsură şi înţelepciune. Pentru frumuseţe şi celebritate, oamenii sunt în stare să facă aproape orice sacrificiu. Pentru foarte mulţi, frumuseţea şi celebritatea sunt cu mult înaintea bogăţiei, cunoaşterii sau chiar înaintea puterii. Legenda mai spune că Heracle a plecat în această misiune cu un grup de luptători tineri, aceştia căzând, cel mai adesea, în plasa mirajului frumuseţii sau al celebrităţii (întreceri sportive, lupte, aventură etc). Iată că pe lângă putere, bogăţie şi cunoaştere, Heracle a trebuit să învingă şi puternicul miraj al frumuseţii şi celebrităţii. Acestea cinci, cunoscute ca şi "puterile Cezarului", sunt cele care devorează efectiv trupul şi sufletul omului, şi sunt îmblânzite doar când teribilul Cronos (zeul timpului) îşi pune amprenta definitivă asupra sa. Din păcate, doar în amurgul vieţii sau în apropierea morţii, cei mai mulţi oameni realizează că puterea, bogăţia, cunoaşterea, frumuseţea şi faima nu valorează mai nimic.

Văzând că nici acestea nu-l pot face să se răzgândească, preotesele înţeleseseră că au de-a face cu un suflet special. Nimeni nu rezistase până atunci acestor cinci mari puteri. Îngrijorarea lor era din ce în ce mai mare. Heracle părea să fie omul care nu poate fi amăgit de puterile pământului.

A noua muncă *– dobândirea cingătorii purtate de Hipolite, regina amazoanelor. Cingătoarea îi fusese dăruită acesteia de însuşi Ares, zeul războiului. Heracle i-o ia, după ce se luptă cu amazoanele, şi o dăruieşte fiicei lui Euristeu.*

Evident, Heracle a trebuit să-şi demonstreze calităţile de luptător în faţa amazoanelor. Nu întâmplător s-a considerat ca fiind o muncă superioară celorlalte. Învingerea unei amazoane de către un bărbat era un lucru aproape de neconceput în acele vremuri. Privind din perspectiva actuală, adică al forţei brute musculare, bărbatul pare să fie superior femeii. Însă, în acele vremuri, forţa fizică nu era pusă nici măcar pe plan secundar. Întâi se punea accent pe viteză, îndemânare, echilibru şi concentrare. În al doilea rând, tehnicile de luptă erau cu totul diferite faţă de ce se cunoaşte acum. O amazoană lovea întotdeauna din două sau chiar trei direcţii simultan. Erau antrenate să mânuiască o armă fel de bine şi de precis cu ambele braţe. Celebrele falxuri dacice (săbii încovoiate) îşi au obârşia din vremea matriarhatului. Acestea erau însă mai mici, mai curbate, dar mult mai manevrabile, fiind prinse de antebraţe cu ajutorul unor curele de piele, tăişul curbat ieşind în dreptul coatelor. Acestea erau folosite cu precădere din săritură şi aruncare, astfel că, folosindu-se de propria greutate şi în combinaţie cu torsionarea corpului, lovitura putea să fie atât de puternică încât se decapita uşor orice bărbat sau altă luptătoare. Alte două asemenea arme erau prinse de gambe, având tăişul curbat în afară. Curelele din piele împletită, de care erau prinse falxurile antebraţelor, se desfăceau uşor şi armele puteau fi mânuite pe o rază de 4-5 metri, sau chiar mai mult, în funcţie de îndemânarea şi rapiditatea luptătoarei. Chiar dacă erau atacate de mai multe persoane în acelaşi timp, o amazoană devenea, graţie tehnicilor de antrenament special, asemenea unei înfiorătoare maşini de tocat. În jurul taliei avea o centură de care erau prinse o mulţime de mici triunghiuri metalice sau de piatră dură, foarte ascuţite, având vârfurile impregnate cu otravă. Toate aceste instrumente stârneau sentimente de groază năvălitorilor barbari sau altor amazoane din comunităţile duşmane.

Aşadar, chiar dacă bărbatul era superior femeii la capitolul forţă fizică, acest lucru nu ar fi contat deloc, căci nici nu ar fi apucat să se apropie de ea la mai mult de doi metri. Ar fi fost secerat foarte rapid. În plus, unui bărbat îi este foarte greu să lovească de două sau de trei ori în acelaşi timp, din cauza unor dezavantaje de ordin fizic. Nici nu poate fi antrenat să lovească foarte precis din aruncare sau cădere, asemenea unei femei. De

exemplu, în zilele noastre, la gimnastică, un bărbat nu poate executa exerciţiile de la bârnă cu aceeaşi uşurinţă precum le poate executa o femeie. La fel, la sol sau la gimnastica ritmică. În mod paradoxal, cele mai avantajate luptătoare erau cele minione. Mi-a fost facilitată o regresie şi am văzut o astfel de luptătoare. Tehnica de luptă nu semăna cu absolut nimic din ce cunosc acum în artele marţiale. Tehnica era o combinaţie între diverse sărituri şi ceva asemănător cu gimnastica ritmică, dar în loc de benzi sau măciuci foloseau falxurile prinse de antebraţe cu împletituri din piele, cuţite şi temutele triunghiuri ascuţite, impregnate cu otrăvuri. Luptătoarele erau înfiorătoare, într-adevăr, adevărate maşini de ucis. Desigur, bărbatul are alte avantaje, dar atunci nu au fost exploatate decât avantajele femeii, mai exact flexibilitatea, echilibrul, viteza şi capacitatea de coordonare a simţurilor.

Preotesele munţilor ştiau că Heracle urma să înfrunte amazoanele, de aceea l-au antrenat în mod special pentru acest test. Aflase toate secretele şi avantajele unei luptătoare clasice. Pentru a face faţă, Heracle a trebuit să se folosească de capacităţile sale de a accesa energiile subtile. Luptătoarele nu erau iniţiate în folosirea energiilor elementale şi nici nu ştiau cum să acceseze energiile regnului vegetal sau animal. Erau antrenate doar ca maşini de ucis. Astfel, Heracle le descoperise repede punctele slabe; unul fiind dezechilibrarea sistemului nervos folosind elementele, iar celălalt (folosindu-se de energiile regnului vegetal şi animal) fiind declanşarea în suflet a unor puternice torente emoţionale. Doar astfel a putut să le învingă.

Vestea că un bărbat învinsese cele mai temute luptătoare a făcut înconjurul multor ţinuturi. Cele mai adânci temeri ale preoteselor începuseră să iasă la suprafaţă. Sfârşitul matriarhatului era aproape. Prin urmare, preotesele se hotărâseră să-l pună la cele mai grele probe.

A zecea muncă *– aducerea boilor lui Gerion. Cirezile de boi ale lui Gerion se aflau pe insula Erythia, departe, către apusul lumii. Ca să ajungă acolo, eroul a străbătut deşertul Libiei, apoi Oceanul, iar ca să pună mâna pe boii lui Gerion l-a ucis mai întâi pe Ortrus, câinele cu două capete care-i păzea, apoi pe Eurition, uriaşul care-i păştea şi, în sfârşit, pe însuşi Gerion, monstrul cu trei trupuri, căruia îi aparţineau. După multe peripeţii, Heracle ajunge cu bine la Euristeu, nu fără să fi avut însă de furcă pe drumul de întoarcere cu numeroşi duşmani care îl atacaseră, vrând să-i fure boii.*

În timpul perioadei dure a matriarhatului, mai multe comunităţi au hotărât să părăsească ţinutul vechii Dacii, ieşind astfel de sub hegemonia preoteselor. Unele dintre comunităţi s-au stabilit în nordul continentului (în zona unde este azi Danemarca), altele se stabiliseră în Peninsula Iberică (în zona Cataloniei), iar alte câteva în zona Olandei. Lui Heracle i s-a dat sarcina să aducă acasă comunitatea din zona Peninsulei Iberice, considerată ca fiind cea mai refractară. Deşi povestea spune de 3.000 de „boi", în realitatea a fost vorba de o comunitate de aproape 100.000 de oameni (plecaseră într-adevăr în jur de 3.000 de oameni, dar între timp comunitatea a crescut la aproape 100.000). În vechime, adeseori oamenii erau asociaţi cu boii *(„... să nu legi gura boului care treieră". Oare de boi se îngrijeşte Dumnezeu? Sau în adevăr pentru noi zice? Căci pentru noi s-a scris...* - Pavel, 1 Corinteni 9).

Văzând că nu este un suflet obişnuit, ci unul cu totul special, lui Heracle i s-a dat una dintre cele mai grele munci pe care le poate face un om. L-au însărcinat aşadar cu aducerea acasă a celor care se stabiliseră în Peninsula Iberică.

Aşadar, Heracle trebuia să strunească din loc o întreagă comunitate şi să pornească apoi spre locurile de baştină. Spre deosebire de Moise, care a avut nevoie de două

generaţii (40 de ani) pentru a realiza această uriaşă muncă, Heracle nu a avut la dispoziţie decât puţin peste un an. Este, probabil, cea mai grea sarcină care poate fi dată unui om: să găsească toate resursele, interne şi externe, astfel încât să închege un nou vis colectiv, un nou drum, o nouă viaţă. Este nevoie de mobilizarea tuturor forţelor, pe toate planurile. Pentru a fi conducătorul unei asemenea mişcări, nu este îndeajuns să fii superior întregii comunităţi, ci trebuie să le cunoşti foarte bine nevoile, aspiraţiile, credinţele, tradiţiile, valorile, bucuriile şi supărările. Sufletul colectiv este foarte greu de mobilizat spre o altă direcţie, deoarece trebuie să stăpâneşti foarte bine atât temerile comunităţii, cât şi bucuriile şi aspiraţiile de mai bine. Toate acestea (fenomenele de atracţie şi respingere) trebuiesc foarte bine îmbinate cu trecutul şi viitorul, într-un prezent mobilizator.

Observăm că sunt trei entităţi distincte de sufletul colectiv (cirezii): păzitorul Ortrus–câinele cu două capete, Eurition–păstorul turmei, Gerion–stăpânul turmei, monstrul cu trei trupuri.

Păzitorul Ortrus, fiul lui Echidna şi a lui Tifon, câinele cu două capete, simbolizează temerile care sunt în sânul unei comunităţi. Unele temeri au rol mobilizator, corector, însă pot fi şi un puternic factor de regres, o frână în dezvoltarea durabilă a unei comunităţi. Cele două capete ale lui Orthrus sugerează că teama era prezentă atât în plan fizic (teama de autorităţi, de duşmani, de forţele naturale etc.), cât şi în plan interior (nesiguranţa, incertitudinea asupra zilei de mâine etc). Fără îndoială că drumul spre Erythia (al comunităţii) a fost greu şi împresurat cu tot felul de experienţe neplăcute, care şi-au pus amprenta asupra structurii sufletului colectiv. Graţie pregătirii deosebite, obţinută în urma numeroaselor experienţe iniţiatice prin care a trecut, Heracle a reuşit relativ uşor să scoată aceste temeri din sufletele şi minţile oamenilor, şi să le insufle speranţa de mai bine pe toate planurile. Orthrus nu a fost foarte greu de îmblânzit…

Eurition (păstorul), reprezintă entitatea formată din suma tuturor legilor, conceptelor, tradiţiilor, credinţelor. Toate acestea constituie identitatea culturală, şi ea este cea care dinamizează (paşte) o comunitate. Nu poţi învinge identitatea culturală a unei comunităţi decât dacă ajungi la „inima” ei. Teama, de orice natură, este relativ uşor de învins (prin cunoaştere, experienţă, conştientizare), dar identitatea culturală (animatorul colectiv) nu poate fi mobilizat decât lucrând la aspectele pozitive. În faţa pericolelor şi a provocărilor de tot felul, o comunitate se poate apăra prin mobilizare, luptă, strategie, dar pentru a i se schimba „animatorul” colectiv, este nevoie să se pătrundă în mecanismul intim (motorul) al colectivităţii. Pentru a schimba „păstorul”, Heracle a trebuit să fie el însuşi un păstor, desigur mult mai bun.

Gerion (stăpânul), monstrul cu trei trupuri, este fiul lui Crisaor (fratele lui Pegas şi nepotul lui Medusa) şi al lui Calirho (nimfă), avea şase picioare, şase braţe şi trei capete. Pentru a stăpâni o oarecare comunitate, este necesar să îi stăpâneşti sufletul, adică motivaţiile, visurile de viitor, aspiraţiile profunde. Gerion este înfăţişat ca având o armură de aur (asemenea visurilor spre un viitor de… aur), iar cele trei trupuri sunt speranţele şi aspiraţiile pentru toate cele trei componente ale fiinţei umane: trup, minte şi suflet. Heracle nu numai că stăpânea toate acestea, dar graţie capacităţii de viziune, ştia foarte bine şi cum să convingă oamenii să adopte şi să creadă în noile visuri şi aspiraţii.

După toate acestea, a reuşit să convingă o comunitate de aproape 100.000 de oameni să i se alăture în drumul spre casă. Asemenea lui Moise (pe drumul de întoarcere) a

trebuit să înfrunte multe alte pericole, trădări, duşmani (văzuţi sau nevăzuţi), însă a reuşit să le depăşească pe toate.

Preotesele sperau că odată mobilizată comunitatea, din toate punctele de vedere, Heracle va fi adulat asemenea unui zeu şi că acest lucru îl va orbi de-a binelea, dorindu-şi să aibă propriul popor. Dar nu, Heracle nu dorea un nou popor. Heracle venise pentru altceva. Focul nimicitor din sufletul său nu putea fi stins astfel.

Preotesele şi-au dat seama că au de-a face cu un zeu coborât între oameni.

A unsprezecea muncă *– culegerea merelor din Grădina Hesperidelor. Merele acestea erau de aur şi aparţineau Herei, care le primise în dar de la Geea, cu prilejul nunţii ei cu Zeus. Hera le dusese în Grădina Hesperidelor şi i le dăduse în pază lui Ladon, un balaur uriaş cu o sută de capete. După ce cutreieră mări şi ţări, după ce trece prin Caucaz, unde-l eliberează pe Prometeu, Heracle ajunge la hiperboreeni, unde se afla faimoasa grădină şi, cu ajutorul lui Atlas, izbuteşte să fure merele şi i le duce lui Euristeu.*

Aceste ultime două sarcini, Heracle le face din proprie iniţiativă. Preotesele i-au spus că, având în vedere sarcinile extraordinare pe care le făcuse până atunci, ar putea fi un zeu coborât în trup omenesc, şi pentru a fi sigur de asta, ar mai avea încă două sarcini de îndeplinit. Prima ar fi aducerea „merelor de aur" din Grădina Hesperidelor, iar apoi victoria împotriva tenebrelor morţii, prin îmblânzirea lui Cerberus, câinele păzitor al infernului.

Cadrul general al acestei „grădini a hesperidelor" este foarte bine prezentat în Geneza biblică, în fond fiind vorba de aceleaşi „mere". Mărul de aur este simbolul „fructului superior" – cunoaşterea şi faptele zeilor („Iată că omul a ajuns ca unul din Noi" – Geneza). Este fructul interzis, dar, în acelaşi timp, este şi fructul cel mai dorit de umanitate. Dorinţa de cunoaştere, de evoluţie este reprezentată de dragon sau şarpe (diavolul), iar mărul este desigur fructul cunoaşterii. Întâlnim în acest cadru toate cele cinci simţuri. Fructul a fost văzut, atins, mirosit, gustat, iar şarpele a fost auzit (în interior). Acest eveniment este, contrar credinţelor preoţeşti actuale, momentul de salt evolutiv al umanităţii, de la regnul animal (condus de cele cinci simţuri fizice) la cel omenesc (liber şi cutezător, condus de raţiune şi aspiraţie). Doar după transcenderea acestor simţuri fizice apare capacitatea de a discerne binele de rău, în fapt fiind vorba de simţurile corpurilor superioare. Preoţii au schimbat în cele din urmă dragonul (balaurul) cu şarpele, deoarece acesta ar reprezenta simbolul perfect al conştiinţei prinse în materie (şarpele este singurul animal care îşi târăşte tot corpul pe pământ). Mai târziu (în perioada lui Iisus) locul şarpelui a fost luat de porc (singurul animal care nu priveşte cerul), semnificând refuzul de a evolua spre lumină, iubire, armonie, deci refuzul de a se deplasa spre „cer".

Nu se ştie cu exactitate ce reprezintă acele „mere" de aur, dar mai mult ca sigur că Heracle a dobândit simţuri şi puteri superioare. Nu pare a fi vorba de capacităţi supranormale, ci mai degrabă de simţuri şi puteri care sunt peste puterea noastră de înţelegere. Cel ce experimentează aceste adevăruri îşi schimbă complet viaţa.

Legenda spune că înainte de a ajunge la Grădina Hesperidelor, Heracle l-a eliberat pe Prometeu (focul eliberator), şi apoi, ajutat fiind de Atlas, a găsit faimoasa grădină şi a luat merele de aur.

Pentru a verifica spusele preoteselor (acela de a fi o fiinţă divină coborâtă în trup), Heracle şi-a lăsat trupul şi mintea să fie conduse de focul nimicitor al spiritului său. Acest foc l-a adus în calea lui Atlas (programul atlant) şi în cele din urmă a pătruns în

piramida din Retezat. Atlas, zeul care ţine pe umeri bolta cerească, este cât se poate de sugestiv. Noul program evolutiv galactic cade în sarcina noii lumi.

Despre ce s-a petrecut acolo, în momentul când Heracle a pătruns în piramidă, nu se ştie încă nimic. Nu mi-a fost permis să aflu, însă ghizii mi-au spus că fiecare om va trece prin ceea ce a trecut Heracle!

Sunt scrieri care afirmă că această muncă ar fi fost a 12-a şi nu penultima, însă lipsa de înţelegere şi de viziune a unora a făcut ca prinderea lui Cerberus să fie considerată cea mai grea muncă.

A douăsprezecea muncă *– aducerea lui Cerberus din împărăţia umbrelor subpământene. Această muncă este socotită de unii ca fiind cea mai grea încercare la care a fost supus. În îndeplinirea acestei sarcini, el a fost ajutat de Hermes şi de Atena. Ajuns în Infern, Heracle s-a întâlnit cu umbra lui Meleager, căruia, cu această ocazie, i-a făgăduit să o ia în căsătorie pe Deianira. Apoi s-a întâlnit cu Piritus, cu Tezeu şi cu Ascalafus, pe care i-a scăpat din chinurile la care erau supuşi şi, în sfârşit, cu zeul Hades, care s-a învoit să i-l dea pe Cerberus, cu condiţia ca eroul să-l prindă fără să se servească de vreo armă. Strângându-l cu amândouă mâinile de gât, Heracle a reuşit să-l stăpânească şi să-l târască după el, pe pământ. Se spune că la vederea lui, Euristeu a fost atât de înfricoşat încât s-a ascuns şi n-a vrut să-l primească. Neavând ce face cu el, Heracle l-a trimis înapoi în împărăţia umbrelor subpământene.*

Cerberus, acest înfricoşător monstru cu trei capete, nu reprezintă defel păzitorul infernului, ci mai degrabă cele mai adânci temeri ale oamenilor. Trupul lui Cerberus este asociat cu tenebrele morţii, iar cele trei capete simbolizează strigătul celor trei monştri din interiorul omului: teama de boală, teama de sărăcie şi teama de singurătate. Toate acestea sunt „alaiul" care însoţesc tenebroasa teamă de moarte. Este tridentul demonic care s-a înfipt în trupul lui Iov. Este marea încercare a cărnii, testul final al pământului.

Prin testul celor trei plăgi (boala, singurătatea, sărăcia), omul poate transcende pământul şi iluziile sale, sau se poate pierde în abisul materiei... pentru multe vieţi. În urma acestor experienţe cumplite, omul iese de sub dominaţia materiei şi a influenţelor sale. Extrem de edificator este şi dialogul din Iov: *Domnul a zis Satanei: „De unde vii?" Şi Satana a răspuns Domnului: „De la cutreierarea pământului şi de la plimbarea pe care am făcut-o pe el."*

Testul celor trei „capete ale cerberului" determină eliberarea definitivă de sub puterea materiei, şi astfel este detronat definitiv egoul. Acesta nu poate exista decât în „cutreierarea pământului". Doar în lumea „de afară" egoul poate face legea, doar în relaţia cu exteriorul, cu dualitatea şi sistemele sale de măsură. Prin acest test se atinge punctul în care se experimentează marele paradox al spiritului: finit în exterior, dar infinit în interior! În momentul când omul simte cu adevărat infinitul din sufletul său, va arunca mantia egoului la locul cuvenit, iar Cerberus (şi cele trei capete) se va transforma în păzitorul său credincios.

Din respect pentru tradiţie, am lăsat ordinea sarcinilor lui Heracle, aşa cum a fost ea păstrată în memoria umanităţii, deşi aducerea merelor de aur din Grădina Hesperidelor a fost cu adevărat ultima şi cea mai grea. A fost momentul când omul Heracle devine semizeul Heracle.

Legenda afirmă că sfârşitul lui Heracle a pornit de la răzbunarea perfidă a unui centaur, pe nume Nessus. Acesta a fost ucis de Heracle din cauza faptului că intenţionase s-o violeze pe Deianira, soţia lui. Înaintea morţii, perfidul Nessus îi spune Deianirei că sângele său îi poate fi de ajutor pe viitor, ca să-l păstreze pe Heracle numai

pentru ea, în caz că se va îndrăgosti de o altă femeie. Mai târziu, Heracle reuşeşte s-o salveze pe Iole, fiica regelui Euritus, ştiut fiind dragostea veche a lui Heracle pentru ea. Orbită fiind de gelozie, Deianira îşi aduce aminte de sângele lui Nessus, şi îl varsă peste cămaşa lui Heracle, crezând astfel spusele centaurului, că va fi numai al ei pentru totdeuna.

Îndată ce soarele răsare, cămaşa se lipeşte de trupul de Heracle şi se aprinde de un foc nimicitor. În timp ce trupul lui se mistuia în flăcări, un „nor" îl acoperă şi îl duce în Olimp, locul zeilor. Acolo, ura lui Hera se stinge, apoi eroul se căsătoreşte cu fiica ei, Hebe, zeiţa veşnicei tinereţi. Drept răsplată pentru toate cele îndurate pe pământ, Heracle capătă nemurirea şi locul binemeritat printre zei.

Această legendă reflectă doar o mică parte din adevăr. Sfârşitul halucinant, specific tragediilor greceşti (sinuciderea Deianirei în faţa trupului mistuit de foc al lui Heracle), vrea să aducă în evidenţă partea slabă a omului, chiar şi a celui mai virtuos cu putinţă, şi anume, slăbiciunea pentru cei dragi. Legenda vrea să confirme faptul că slăbiciunea celor dragi este şi propria noastră slăbiciune, iar această supoziţie este la fel de perfidă ca şi sângele lui Nessus, deoarece este ca o stavilă pusă în faţa celor care vor să aducă schimbarea.

În realitate, lucrurile au evoluat altfel. După experienţa din Grădina Hesperidelor, Heracle a realizat cine este şi care este rolul său. Graţie puterilor dobândite, Heracle a reuşit să rupă definitiv structura energetică a preoteselor (egregorul matriarhatului) şi să readucă egalitatea dintre bărbaţi şi femei.

Despre prima întrupare a lui Zamolxe, cunoscut sub numele de Heracle, nu se mai ştie nimic. Ulterior s-a deplasat spre ţinuturile din nord, rămase deocamdată necunoscute, iar despre modul cum a părăsit lumea, ghizii mei păstrează tăcerea. Poate că s-a stins asemenea moşilor antici, lumina din suflet răzbindu-i trupul, unindu-se apoi cu lumina soarelui...

În continuare, istoria şi-a urmat cursul. Preotesele nu au ştiut să piardă, iar întreaga zonă era urmărită de spectrul unui devastator război civil. Pentru a se evita vărsarea de sânge, două tabere mari se hotărăsc să plece spre alte ţinuturi. Una dintre ele s-a deplasat spre vest, stabilindu-se în cele din urmă în peninsula italică. Urmaşii acestora au fondat mai târziu ceea ce avea să devină cel mai puternic imperiu din antichitate: Marele Imperiu Roman.

O alta mare tabără a plecat spre Est, stabilindu-se în cele din urmă în zona Indiei de azi.

Vechea Dacie a rămas aproape pustie. Preotesele păreau suverane pentru vecie. Vestea că cele două mari tabere au părăsit zona s-a răspândit cu rapiditate. Furia mută a neamurilor din jur i-a unit într-o confruntare pe care pământul nu a mai cunoscut-o. Acum trei milenii şi jumătate, pe aceste plaiuri, s-a purtat o bătălie înfiorătoare. Cu toţii ştiau că lumea nu va putea cunoaşte libertatea şi egalitatea, atâta vreme cât vor mai exista preotesele şi amazoanele. Cu un enorm preţ în sânge, amazoanele au fost exterminate, iar amintirea lor a fost ştearsă aproape în totalitate din memoria lumii.

Ghizii mi-au spus că la sfârşitul războiului, dezastrul şi oroarea atinseseră o asemenea culme, încât între preotesele comunităţilor şi cele ale munţilor care au rămas în viaţă s-a format o alianţă secretă prin care se urmărea ca, niciodată cât va mai dăinui lumea, să nu mai existe vreun război între bărbaţi şi femei.

O alianţă care mai dăinuie şi în ziua de azi...

Ulterior, marele imperiu s-a rupt în mai multe regiuni. Totuşi, datorită limbii şi a unor obiceiuri comune, istoricii vremii le-au trecut sub un singur nume: Tracia.

După devastatorul război, spiritualitatea din această zonă a cunoscut iarăşi o decădere accentuată. Locul suveran al preoteselor a fost înlocuit de preoţi bărbaţi şi de bendise (preotese ale zeiţei lunii, Bendis), acestea din urmă fiind o rămăşită palidă a vechilor preotese. Neavând o pregătire pe măsura vechilor preotese, aceştia au preferat să se bazeze pe tot felul de dogme şi ritualuri decât pe munca spirituală. S-a dat o notă de mister anumitor ritualuri, bazându-se mai mult pe impresionabilitate decât pe capacităţi verificabile în planul fizic. Elementele şi forţele naturii erau „accesate" numai în mod formal, ritualic. Capacităţile speciale, care erau obţinute numai printr-o îndelungată pregătire, au fost înlocuite cu diverse titluri. Ba mai mult, şi noii preoţi şi-au consolidat poziţia socială în acelaşi mod ca vechile preotese decăzute, adică prin acumularea de bogăţii materiale şi putere armată.

Astfel stând situaţia, era normal să apară o decădere foarte rapidă a spiritualităţii şi, odată cu ea, întreaga societate dacică. La acestea se mai adăugau şi desele atacuri ale năvălitorilor din jur care, odată cu distrugerile şi jafurile, au adus şi o serie de practici primitive, având la bază diverse superstiţii.

Situaţia era de aşa natură încât trebuia realizată o nouă intervenţie directă a Divinităţii. În toate zonele speciale ale planetei, Principiul Unic Divin s-a întrupat pentru a readuce spiritualitatea la un nivel normal, îndepărtând astfel influenţele care aveau să ducă la involuţie.

Pentru a se feri de orice fel de intervenţie perturbatoare din afară, era necesar să se traseze direcţii clare în zona spiritualităţii. Acestea trebuiau să fie bine „ancorate" în structurile grilei energetice, astfel încât omul să aibă, în orice moment, acces la evoluţia spirituală, fără a exista riscul de a fi manipulat de interese străine planetei.

Dacia anilor 500 î.Hr.

Unităţile de conştiinţă divină, întrupate în urmă cu aproximativ 2.500 de ani aveau, pe lângă sarcina de a renaşte spiritualitatea, şi pe aceea de a iniţia şi dezvolta noi evoluţii ale corpurilor subtile. Aceştia au acţionat atât asupra structurii energo-informaţionale a reţelei planetare, cât şi asupra dinamicii psihomentale specifice acelor vremuri, creându-se anumite „rezonanţe" şi căi de legătură subtilă. Astfel, s-au sădit seminţe spirituale care, ulterior, au generat curente şi idei religioase. Dacă Lao Tze şi Gautama Sidharta (Buddha) au lăsat urme mai vizibile în spiritualitatea Asiei, Zamolxe a creat (în ciuda aparenţelor) în Europa o dinamică mult mai mare şi mai complexă. De fapt, întreaga Europă poartă amprenta sa.

Pentru a se întrupa, unitatea de conştiinţă divină trebuie să treacă printr-o „coborâre vibraţională". Ea este realizată în mai multe etape, prin urmare, conştiinţa se „înveleşte" cu mai multe straturi vibraţionale. Totuşi, spre deosebire de celelalte fiinţe terestre, un spirit divin (eliberat spiritual) îşi poate construi un corp cauzal conform cu misiunea pe care şi-a ales-o. Din această cauză, în timpul vieţii i vor ivi situaţii sau conjuncturi speciale prin care misiunea îi este facilitată din toate punctele de vedere. Cu toate acestea, chiar şi o fiinţă divină trebuie să treacă printr-o serie de „teste planetare". Nimeni nu se naşte cu înţelepciunea gata formată din naştere, de aceea „sămânţa" spirituală (structura cauzală) trebuie să treacă printr-o serie de etape, înainte de a se „desface" într-o veritabilă floare divină. Cu toţii au trecut prin aceste experienţe.

La fel ca prima dată, cea de-a doua întrupare a lui Zamolxe s-a petrecut într-o zonă liniştită de munte. Încă din primii ani, natura şi bolta înstelată au însemnat pentru el cea de-a doua familie. Aceleaşi aspiraţii către necunoscut şi necuprins îl făceau să se comporte diferit faţă de cei de vârsta sa. Focul teribil din suflet nu-i putea fi potolit decât de liniştea naturii şi doar lumina bolţii înstelate părea să mai aducă răcoare sufletului său. Cum focul din adâncul sufletului său creştea pe zi ce trece, a simţit nevoia să plece spre alte zări. Nimeni şi nimic nu l-a putut opri. Însăşi focul spiritului său îl conducea. Nu vroia decât să ajungă în bătrâna Eladă. Auzise printre negustori că acolo este locul unde zeii se pogoară adesea printre oameni.

Cu durere în suflet a lăsat în urmă dealurile îmbrăcate de iarbă şi flori, pădurile răcoroase şi cântecul păsărilor, zâmbetul misterios al munţilor săi dragi şi susurul liniştitor al izvoarelor. Un timp i-au putut potoli strigătul sufletului. Dar nu era îndeajuns. Ştia însă că atâta vreme cât le va purta în suflet, nu vor dispărea.

Pentru a-şi plăti drumul pe mare, a fost nevoit să fie servitor. Între timp, Zamolxe învăţase foarte bine limba, obiceiurile, tradiţiile religioase, dar şi bucuriile şi supărările grecilor din viaţa de toate zilele. Deşi viaţa lui nu era nici pe departe confortabilă, focul teribil ce-l purta în suflet îi şoptea că este pe drumul cel bun şi că în curând avea să i se petreacă ceva deosebit.

Ajunse într-un final în bătrâna Grecie. Tumultul oraşelor greceşti nu-i erau pe plac, dar ştia că este pe drumul cel bun. Făcea eforturi mari pentru a asista la celebrele forumuri din pieţele oraşelor. Acestea îl atrăgeau într-un mod deosebit, dar totodată îi aţâţau şi mai puternic flacăra inimii.

Într-un final ajunge în preajma lui Pitagora. A fost momentul când tânărul Zamolxe a simţit că trebuie să-l urmeze cu orice preţ. Fiorul acelei atracţii teribile, dintre două mari spirite, a fost simţit şi de Pitagora. Ochii tânărului l-au făcut să se înfioare. Pitagora nu mai simţise aşa ceva. Deşi era adesea înconjurat de tineri discipoli -copii ai unor bogaţi aristocraţi greci, Pitagora l-a tratat pe Zamolxe asemenea propriului copil. La început, Zamolxe făcea muncile unui servitor, prin aceasta Pitagora punându-i la încercare pornirile sufletului. Cu toate acestea se simţea afecţiunea deosebită a maestrului pentru el. Acest lucru a stârnit invidia celorlalţi discipoli. De aceea a rămas vorba între greci că Zamolxe ar fi fost un sclav răscumpărat de Pitagora. Nici vorbă de aşa ceva.

Până să-şi coştientizeze misiunea, Zamolxe a petrecut o bună parte din viaţă alături de marele maestru Pitagora. Acesta era întruparea unei fiinţe solare, rolul său fiind acela de a realiza un focar de spiritualitate pentru vremea sa. Pitagora a lăsat urme adânci în spiritualitatea lumii, fiind modelul de bază pentru generaţiile viitoare de filozofi, artişti, oameni de ştiinţă şi ezoterişti. Din păcate, şcoala a avut un caracter ermetic şi oarecum exclusivist, Pitagora nevrând să ţină cont de sfaturile lui Zamolxe în ceea ce priveşte admiterea de noi membri. Implicarea în treburile politice, admiterea pe baze îndoielnice (fiziognomia), caracterul rigid al şcolii, toate pe fondul păstrării unei mentalităţi politeiste, au dus şcoala către un final tragic.

Zamolxe se întrupase pentru o cu totul altă misiune. Pitagora şi şcoala de spiritualitate de la Crotona i-au fost familie, prieteni şi casă pentru o bună perioadă a vieţii, dar până la urmă a trebuit să le părăsească. O viziune i-a schimbat viaţa pentru totdeauna. O piramidă de lumină şi un chip enigmatic l-au determinat să se întoarcă pe plaiurile natale. Îşi conştientizase o parte din misiune...

Şi-a regăsit poporul aproape abrutizat şi devastat de sărăcie şi mici neînţelegeri. La toate acestea se mai adăugau şi infuziile de credinţe superstiţioase celtice, care

deformau şi mai mult învăţăturile pe care el le lăsase (cu un mileniu în urmă). Conducătorii erau adesea dominaţi de interese mărunte, şi nu de puţine ori se iscau conflicte între comunităţile de daci. Zamolxe reuşise să convoace o adunare a lor, explicându-le pe îndelete că trebuia făcut ceva pentru ca dacii să redevină ceea ce fuseseră odinioară. Nu a fost greu să-i convingă. Aceştia şi-au dat seama că Zamolxe era condus de un foc căruia nu puteai să i te opui. Nu urmărea bogăţia căci o avea, nici faima, căci dacii nu puneau preţ pe ea.

În cele câteva luni cât i-a luat să ajungă de la Crotona pe plaiurile natale a reuşit să adune o oarecare avere. A vindecat de diverse boli pe mulţi precupeţi şi conducători locali şi a primit în schimb multe bogăţii. Zamolxe putea accesa şi folosi forţele elementale ale naturii, aducea echilibrul şi armonia, dar şi forţa şi vitalitatea acolo unde lipseau. Dispunea aşadar de puteri foarte mari de vindecare şi de dinamizare a energiilor psihice şi mentale. Putea avea acces la dimensiunile superioare, observând foarte uşor tendinţele şi evoluţia anumitor situaţii. Toate acestea le-a demonstrat în multe ocazii. Vestea i-a mers atât de departe încât unii călătoreau luni de zile ca să ajungă la vestitul Zamolxe, cel care putea reda vitalitatea şi forţa tinereţii.

Conducătorii comunităţilor de daci au înţeles că Zamolxe le putea aduce unitatea şi putea crea o bază solidă pentru viitoarele generaţii. Au înţeles cu toţii că avea viziunea şi puterea de a reunifica toate comunităţile de daci. Nu a dorit putere politică şi nici bogăţii. Dorea să fie sprijinit în munca sa, şi să fie lăsat să-şi facă treaba pentru care s-a întrupat, anume, să readucă spiritualitatea dacilor la cotele cele mai înalte.

Pentru început, Zamolxe i-a convins că este de mare trebuinţă să existe o monedă care să circule între toate marile comunităţi de daci. Fiind deschişi la minte, conducătorii locali au înţeles că o singură monedă este mai de folos decât mai multe şi asta avea să strângă puterea negustorilor şi a conducătorilor tot aşa precum aceeaşi limbă îi strângea în vreme de restrişte sau când năvălitorii dădeau târcoale. I-a învăţat, de asemenea, care sunt trebuinţele celorlalte neamuri, bucuriile, supărările şi toate cele plăcute lor, şi cum să facă schimburi corecte cu ei.

Pentru a evita uneltirile preoţilor locali şi a bendiselor, Zamolxe a hotărât că nu va interfera cu obiceiurile, ritualurile şi tradiţiile lor. Nu era interesat să întemeieze o nouă religie şi nici nu dorea vreo reformă a celor existente. Zamolxe era interesat să creeze o şcoală de spiritualitate, asemenea celei înfiinţate de Pitagora la Crotona, dar fără a repeta greşelile de acolo. Simţise foarte puternic aspiraţiile către spiritualitate ale noii generaţii de tineri daci. Prin urmare a încercat să grăbească înfiinţarea şcolii.

După ce reuşise să obţină sprijinul conducătorilor locali, Zamolxe a purces la alcătuirea primei generaţii de discipoli. Hotărâse să respecte anumite reguli de la Crotona, iar una dintre ele era ca fiecare învăţător să aibă cel mult zece discipoli. De asemenea, pregătirea ar fi presupus să se desfăşoare în afara cadrului familial.

Înainte de întrupare, Principul Divin a ales mai multe spirite superioare, pentru a-l ajuta în perioada cât ar fi fost întrupat. Aceştia au fost primii lui discipoli. Zamolxe, graţie percepţiilor sale deosebite, a reuşit să-i detecteze într-un timp foarte scurt. Legătura specială dintre ei s-a format mai rapid decât un fulger s-ar coborî din înaltul cerului.

Păreau cu toţii a fi braţele unui singur trup. Toate cele zece mari spirite, coborâte în materie alături de Zamolxe, au trecut foarte repede printr-o pregătire specială. În doar un singur an, cu toţii au trecut prin iniţieri şi salturi de conştiinţă care ar fi necesitat cel

puţin zece ani de pregătire asiduă la Crotona. Un spirit superior poate trece foarte uşor prin diferite trepte evolutive, dacă este pregătit cum trebuie.

Zamolxe era asemenea unui soare divin, iar discipolii săi erau asemenea unor vase dornice de a fi umplute de lumină. Pregătirea a fost şi teoretică, dar mai ales practică. A fost şi extrem de intensă. Practic, nicio zi nu stăteau locului. Fiecare zi era specială într-un anume fel. Într-un singur an, Zamolxe şi primii săi zece discipoli au purces de-a lungul munţilor, luând contact cu toate zonele energetice speciale ale matricei carpatice. Fiecare munte, fiecare creastă, fiecare deal, fiecare peşteră, fiecare pădure, fiecare lac, râu, pârâu sau chiar izvor îşi aveau propria lecţie şi iniţiere. Hrană le-au fost turtele crude de hrişcă şi secară, mierea umplută cu alune, jir şi nuci, dar şi fructele şi legumele uscate. Pentru un spirit superior este foarte uşor să treacă la o alimentaţie curată, deoarece hrana de care are nevoie un spirit de lumină este însăşi... lumina. Primii săi discipoli au înţeles acest lucru foarte bine. Însă cu toţii simţeau în fiinţa lor o altfel de foame, o foame teribilă de lumină.

„Lumina nu poate pătrunde dincolo de un trup murdar. Sângele nu poate fi curat atâta vreme cât pântecele este murdar. Un trup curat la exterior aduce sănătate şi vigoare doar pentru o vreme, dar un trup curat în interior pregăteşte o minte curată pentru toată viaţa. O minte curată găseşte lumina în cele mai întunecate locuri. Lumina are nenumărate feţe şi se găseşte în nenumărate locuri. Căutaţi cea mai puternică lumină! Ea este în sufletul omului. Cine găseşte lumina din propriul suflet, găseşte lumina Focului Viu. Lumina Focului Viu curăţă, vindecă, hrăneşte şi apoi eliberează omul de legăturile pământului". Astfel le vorbea Zamolxe, iar ei sorbeau fiecare cuvânt. Toate cuvintele sale erau ca o adiere răcoroasă pentru sufletele lor arse de un dor nespus după lumină.

„Cum ne leagă pământul? Cum scăpăm de lanţurile sale?" întrebau ei pe Zamolxe.

„Nu pământul vă leagă, ci voi vă legaţi de pământ, prin patimile voastre. Eliberaţi-vă de patimi şi vă veţi elibera de lanţurile ce singuri vi le-aţi pus. Curăţaţi-vă de lăcomia pântecului, de patimile cărnii şi de patima propriei înfăţişări". (este vorba de ego – n.a.)

„Cum ieşim din legea dobitoacelor şi să ne înfruptăm numai cu lumină? Ne urâm trupul, noi vrem numai lumina".

„Nu vă urâţi trupul şi nici să nu-i nesocotiţi nevoile, căci el este vatra Focului Viu. Dar păstraţi-l curat şi demn de a fi unealta luminii. Prin trup, Focul Viu va birui orice fărâmă de întuneric pe acest pământ, iar lumina Sa îşi desăvârşeşte lucrarea".

Astfel le răspundea el discipolilor, iar mintea şi sufletul lor creşteau nespus, hrănite fiind de lumina lui Zamolxe şi de învăţăturile tainice ale munţilor pe care le străbăteau.

După o vreme, fiecare dintre cei zece discipoli devenise asemenea unui mic soare. Oriunde mergeau, aduceau cu ei vindecarea, speranţa, bucuria, liniştea. Împrăştiau seminţele înţelepciunii în fiecare comunitate întâlnită, ştiind că se află acolo suflete dornice a se adăpa cu lumina lor. Dezlegau tainele ascunse ale munţilor, dealurilor, câmpiilor, lacurilor şi apelor curgătoare, dar şi glasul vânturilor, şi le aduceau locuitorilor sub formă de cântece, poveşti şi „şoapte ale zeilor". Astfel au întocmit ei legile frumoase, cunoscute printre unii ca şi *belaginele*, şi le-au răspândit apoi printre semeni. Multe au fost legile; se spune că nu ai fi apucat a le termina pe toate nici într-un an, chiar de le-ai fi spus într-una fără să fi închis un ochi. Atât de multe erau şi nu se mai sătura inima şi mintea ascultându-le.

În prima lucrare (Legile lui Zamolxe), prin bunăvoinţa lui Zamolxe, am reuşit să readuc la suprafaţă o mică parte dintre ele. Altele vor fi cunoscute în curând...

Dincolo de curgerea timpului şi de cugetarea zeilor, este Focul cel Viu şi Veşnic, din care vin toate şi prin care fiinţează toate cele ce sunt. Totul şi nimicul sunt suflarea Sa, golul şi plinul sunt mâinile Sale, mişcarea şi nemişcarea sunt picioarele Sale, nicăieri şi peste tot este mijlocul Său, iar chipul Său este lumina. Nimic nu este făptuit fără de lumină şi tot ce vine din lumină este viaţă şi ia făptură.

*

Precum fulgerul aduce lumina, şi din lumină tunetul şi focul ce se revarsă, aşa este şi gândul omului, el trece în vorba omului şi apoi în fapta sa. Deci, ia aminte la asta, căci până la focul ce arde trebuie să fie o lumină şi un tunet. Lumina omului este gândul său şi aceasta este averea sa cea mai de preţ. Lumina prinde putere prin cuvânt, iar voinţa omului aprinde focul prin care se făptuiesc toate cele ce sunt în jurul său.

*

Fii ca muntele cel semeţ şi ridică a ta lumină mai presus de cele ce te înconjoară. Nu uita că aceiaşi paşi îi faci în vârful muntelui ca şi în josul său, acelaşi aer este sus, ca şi jos, la fel creşte copacul în vârf de munte, ca şi în josul său, la fel luminează soarele piscul cel semeţ, ca şi pământul cel neted.

*

Fii cumpătat ca pământul şi nu vei duce lipsă de nimic. Creanga prea plină de rod este mai repede frântă de vânt, sămânţa prea adâncă nu răzbate, iar prea multă apă îi stinge suflarea.

*

Ia aminte la copacul cel falnic, cu cât este mai înalt cu atât rădăcinile sale sunt mai adânci în pământ, căci din pământ îşi trage tăria, nu uita asta. Cu cât te ridici mai mult, cu atât trebuie să cobori mai mult, căci măsura ridicării este aceeaşi cu măsura coborârii.

*

Puterea omului începe cu vorba nerostită, ea este asemeni seminţei care încolţeşte, nici nu se vede când prinde suflare de viaţă. Lumina seminţei este cea care o ridică, pământul este cel ce-i dă hrană, apa îi dă vigoarea, iar răbdarea o îmbracă cu tărie.

*

Priveşte râul şi ia aminte la învăţătura sa. La început este doar un firicel de apă, dar creşte tot mai mare, căci vine de la ce este mai mare şi lucrurile aşa trebuiesc împlinite, prin firea lor. Asemenea este şi gândul cel bun şi drept rânduit, el îşi face loc printre pietre şi stânci, nu ţine seamă de nimic, îşi urmează drumul şi nimic nu-i stă în cale. Apă cu apă se adună, şi împreună puterea este şi mai mare.

*

Ia seama de taina aceasta şi nu o uita: acel firicel de apă ştie unde va ajunge, căci una este cu pământul şi toate cele ce-i vin în cale nu îl pot opri până la sfârşit. Astfel să iei seama la gândul tău unde trebuie să ajungă şi vei vedea că nimic nu poate opri drumul său. Să-ţi fie gândul limpede până la sfârşit; multe se vor ivi în calea sa, căci firea lucrurilor din jur este mişcătoare

asemeni apelor. Apă cu apă se întâlnesc, pământ cu pământ şi munte cu munte.

*

Ia seama la gândul cel rău, fereşte-te de el ca de fulger, lasă-l să se ducă precum a venit, căci te-ndeamnă la lucruri nefireşti. Fereşte-te de vorbele deşarte şi de neadevăr, sunt ca pulberea câmpului ce-ţi acoperă ochii, ca plasa păianjenului pentru mintea şi sufletul tău. Ele te îndeamnă la trufie, înşelăciune, hoţie şi vărsare de sânge, iar roadele lor sunt ruşinea, neputinţa, sărăcia, boala, amărăciunea şi moartea.

*

Nu judeca oamenii după greutatea lor, după puterea lor, după averea lor, după frumuseţea lor sau după râvna lor, căci şi unul şi altul a lăsat din ceva pentru a creşte în altceva. Cel bogat este sărac în linişte, cel tare este slab pentru altul şi cel slab are tăria lui ascunsă. Cum firea lucrurilor este mişcătoare, asemeni este şi omul. Ce dă valoare unei unelte, trebuinţa sau frumuseţea? Duce un om mai mult decât boul? E mai bogat vreunul ca pământul? Doar cunoaşterea şi înţelepciunea îl ridică pe om peste dobitoace. Şi degeaba ai cunoaşterea dacă ea nu este lămurită de vreme.

*

Fierul roşit a fost rece şi se va răci iarăşi, vasul a fost pământ şi va fi iarăşi pământ, pământul ce-a fost sterp, acum este pământ roditor şi se va stârpi iarăşi peste vremi. Râvna omului face schimbătoare toate acestea. Dar râvna îi întoarce bucuria în tristeţe şi liniştea în nelinişte. Fierul şi focul ajută omul, dar îl şi vatămă. Şi aceeaşi râvnă îl îndeamnă a merge pe cărări neştiute şi nebătute de ceilalţi dinaintea lui. Tot râvna îl îndeamnă la strângerea de averi, la mărirea puterii şi la a se măsura cu alţii. Fereşte-te de a te măsura cu altul, căci trufia de aici se naşte, ea te va coborî mai jos de dobitoace, ea te va despărţi de fratele şi de vlăstarul tău.

*

Neînţeleptul este mânat de râvnă, dar înţeleptul încalecă râvna. Neînţeleptul suferă când râvna îl duce la pierdere şi la cădere, dar înţeleptul întotdeauna găseşte câştigul în pierdere şi înălţarea în cădere.

*

Trufia răceşte iubirea inimii şi o face în dușmănie şi nu există dobitoc mai josnic decât omul care nu mai are iubire în inima sa. Căci iubirea este cea dintâi putere şi chipul ei este lumina. Ia seamă ca nu cumva gândul tău să se împresoare cu trufia, căci mai jos de dobitoace vei ajunge.

*

Gândul bun şi vorba înţeleaptă îţi poate potoli necazul, îţi poate răcori inima, dar nu te vindecă pentru că omul suferă după cum trufia a crescut în el, căci suferinţa este umbra trufiei.

*

Nu îţi lega sufletul de nimic lumesc, de lucruri, de dobitoace, argint sau aur, căci ele aşa cum vin, aşa pleacă. După orice zi vine şi noaptea, iar după iarnă vine primăvara, căci aşa este rânduit şi aşa este firea lucrurilor. Toate cele ce se văd, se nasc, cresc şi apoi se întorc de unde au plecat. Doar firea lucrurilor rămâne pururea şi aceasta are nenumărate şi nesfârşite ramuri,

iar asemenea izvoarelor minţii şi sufletului tău, ele nu se arată la vedere. Căci o suflare şi un foc fac să crească toate cele ce cresc - ierburi, copaci, dobitoace şi oameni - şi din aceeaşi vatră vin şi către aceeaşi vatră se întorc, şi vatra aceasta este pururea.

*

Precum copacul cel falnic creşte lângă cel mic fără a-i face rău, aşa să fiţi între voi; cel mare să nu lovească pe cel mic şi nici să-i amărască sufletul, căci va avea datorie mare de dat, la fel ca şi hoţul. Aruncă un lemn pe râu şi mai multe vor veni din susul său către tine. Adu-i mulţumire semenului tău, adu-i lumina pe chip şi în suflet, iar toate acestea le vei găsi mai târziu înflorite în inima ta.

*

Nu lua cu siluire şi nici cu vorbe amăgitoare ceea ce nu este al tău, căci cel ce priveşte prin ochii tăi este acelaşi cu cel ce priveşte prin ochii celuilalt. Ia seama la taina aceasta.

*

Nu grăbi nicio lucrare, căci trasul de ramuri loveşte înapoi. Fructul copt este uşor de luat, cel necopt este greu de luat şi gustul e neplăcut. Nu te grăbi deci să aduni ce este înainte de vreme, căci îţi va amărî sufletul. Cum creşte cadrul, aşa creşte şi stinghia, şi cum creşte roata, aşa creşte şi spiţa.

*

Rămâi mereu în răcoarea sufletului tău, dar dacă mânia se aprinde în tine, ia seamă ca nu cumva să treacă de vorba ta. Mânia vine din teamă şi nu a locuit dintru început în inima ta; dacă nu creşte prin trufie, ea se întoarce de unde a plecat. Trufia închide poarta înţelepciunii, iar cel trufaş se pune singur lângă dobitoace. Înţelepciunea este mai preţuită decât toate cele ce se văd cu ochii, ea este aurul minţii şi sufletului tău şi este rodul cunoaşterii udată de vreme.

*

Nu-ţi amărî sufletul când simţi durerea şi neputinţa, ci mai degrabă caută să te foloseşti de ele pentru îndreptare, căci în rod ai şi sămânţa. Nu se poate ca o sămânţă bună să dea rod rău. Lăcomia întotdeauna duce la pierdere, furtul întotdeauna duce la boală, gândurile sterpe întotdeauna duc spre rătăcire, mânia întotdeauna loveşte înapoi, răutatea şi neadevărul întotdeauna aduc neputinţa, trufia întotdeauna aduce suferinţa.

*

Mergi la izvor când sufletul ţi-e aprins, scormoneşte în apa limpede şi aşteaptă până ce devine iarăşi curată. Aşa se va duce şi aprinderea sufletului tău precum tulburarea aceea.

*

Ia bine seama la taina seminţei. Asemeni ei este gândul tău şi cum sămânţa nu se poate fără coajă, aşa este şi gândul cel rodnic al omului. Coaja gândului rodnic este voinţa, iar fără voinţă, gândul se usucă şi nu foloseşte la nimic. Dar puterea este în răbdarea seminţei, iar voinţa şi răbdarea fac mlădiţa firavă să răzbată prin pământul tare.

*

În vremea lucrului tău înveseleşte-ţi inima la vederea lucrării tale înainte de terminarea ei, căci precum fructul îşi anunţă venirea cu o floare, tot aşa fapta omului este văzută de cel cu mintea şi simţirea limpede înainte de a fi terminată.

*

Ia bine seama la cauza omului sărac, dar şi la cauza omului grabnic avut, căci nici una, nici alta nu sunt fireşti. Omul sărac are multe gânduri deşarte şi le schimbă de la o zi la alta, vorbeşte mult şi lenea i-a învelit braţele şi picioarele. Cel grabnic avut ori e hoţ şi înşelător, ori vede mai bine necazul altuia şi caută a-l amăgi, de acolo îşi trage grabnica avuţie.

*

Fii blând şi răbdător cu cei de lângă tine, căci aşa cum te porţi tu cu ei, aşa se poartă şi alţii cu tine, căci simţirea lui este la fel cu simţirea ta, din aceeaşi suflare este şi simţirea lui, iar lumina ce vede prin ochii lui este din aceeaşi lumină cu cea care vede prin ochii tăi.

*

Unde este tăria omului, acolo îi este şi slăbiciunea, ceea ce-l ridică îl şi coboară; rămâi în limpezimea minţii şi simţirii tale şi vei vedea toate acestea. Cel mic este deasupra celui mare, cel uşor este deasupra celui greu, cel slab este deasupra celui tare, cel blând este deasupra celui aprig. Limpede să-ţi fie mintea şi simţirea, şi ia seamă de toate acestea.

*

Tăria muntelui vine din răbdarea sa, din liniştea sa, stânca îi este numai învelitoare. Dar tăria lui este încercată de vânt, de apa cea lină. Ia-ţi puterea din răbdare şi din linişte şi foloseşte-te de ea prin limpezimea gândului tău, căci nu tulburarea izvorului roade stânca, ci limpezimea sa.

*

Lucrarea făcută din teamă nu are viaţă lungă, iar tăria ei este asemeni unei revărsări de ape care ţine puţin. Aşa este şi cu tulburarea oamenilor; ea vine de-afară, dar este chemată de teama lor, însă teama vine prin necunoaştere, iar necunoaşterea prinde putere prin neadevăr, lene şi trufie.

*

Soarbe cunoaşterea de la cei cu barba albă şi neroşită de vin şi lasă vremea să o îmbrace cu înţelepciune. Nu privi la trupul lor slăbit şi gârbovit, căci toate acestea sunt plata lor pentru cunoaşterea lucrurilor şi creşterea înţelepciunii.

*

Mulţumeşte pământului pentru toate cele ce-ţi oferă, mulţumeşte cerului pentru ploaia care îţi hrăneşte pământul, mulţumeşte soarelui pentru căldura şi lumina casei tale şi a pământului tău, mulţumeşte lunii pentru liniştea somnului tău, mulţumeşte stelelor că veghează asupra somnului tău, mulţumeşte muntelui pentru poveţele şi fierul ce-l iei din el, mulţumeşte pădurii pentru tot ce iei de acolo, mulţumeşte izvorului pentru apa ce-o bei, mulţumeşte copacului pentru lucrările ce-ţi arată, mulţumeşte omului bun ce-ţi aduce bucurie şi zâmbet pe chip.

*

Precum iarba bună creşte cu iarba rea, aşa sunt şi oamenii, dar ţine seamă că purtarea lor cea rea este semănată şi crescută din teamă şi neputinţe, iar trufia este învelitoarea lor. Nu certa purtarea lor şi nu căuta a-i îndrepta din vorbe şi mustrare, căci apăsarea pe rană nu o vindecă. Oare iarba aceea este rea doar pentru că este amară pântecului tău? Aşa este şi cu omul; de vei vrea să-l îndrepţi, adu-i pentru început gândul şi simţirea la ce este plăcut atât omului bun cât şi omului rău. Unul vede roata plecând, iar altul vede aceeaşi roată venind. Cine vede mai bine?

*

Doar cel înţelepţit poate vedea limpezimea şi liniştea din mintea şi sufletul celui tulburat, căci cel înţelepţit a fost odată la fel ca şi cel tulburat, iar roadele amare l-au făcut să ţină seama de alcătuirea fiinţei sale. A fugit de roadele sale amare în vârful muntelui şi acolo nu a scăpat de ele, a fugit în mijlocul pădurii şi iată că roadele erau cu el, apoi a privit înlăuntrul său şi iată că roadele sale amare aveau rădăcini în mintea şi simţirea poftelor sale.

*

Este o floare mai frumoasă ca cealaltă? Este un izvor mai limpede decât altul? Este un fir de iarbă mai presus de un altul? Fiecare are tăria, frumuseţea şi priceperea lui. Este în firea lucrurilor ca pădurea să aibă felurite soiuri de copaci, de iarbă, de flori şi dobitoace. Nu seamănă un deget cu altul de la aceeaşi mână, dar este nevoie de toate pentru a bate fierul. Este mâna stângă mai bună ca dreapta? Altfel vede ochiul stâng de cel drept? Cele de sus îşi au rostul lor şi cele de jos îşi au rostul lor, cele mari îşi au rostul lor şi cele mici îşi au rostul lor, cele repezi îşi au rostul lor şi cele încete îşi au rostul lor, cele ce au fost şi-au avut rostul lor şi cele ce vin îşi vor avea rostul lor.

*

Neputinţa vine după răutate şi neadevăr, căci ceea ce dai aceea primeşti, ceea ce semeni aceea culegi, dar ia seama că lumina sufletului tău şi al celui de lângă tine are aceeaşi vatră şi rămâne fără umbră. Vezi ce tulbură necontenit izvoarele minţii şi sufletului aproapelui tău. Adu-i liniştea în suflet şi limpezimea în minte, iar bătrâneţile tale vor fi ca pomul copt, oasele şi tăria ta nu vor slăbi şi te vei întoarce de unde ai venit, sătul de căldura urmaşilor tăi.

*

Întotdeauna va fi cineva dedesubtul tău şi întotdeauna va fi cineva deasupra ta. La cele ce sunt dedesubtul tău să te uiţi cu iubire şi nu cu trufie, căci acolo îţi sunt rădăcinile, iar la cele ce sunt deasupra ta să te uiţi cu privirea de prunc şi fără teamă.

*

Cele tari, cele slabe şi cele nevăzute sunt cele ce alcătuiesc lumea, iar toate acestea le găseşti în om şi toate alcătuiesc un întreg. Nu este nimic care să fie afară şi să nu fie şi înăuntru. Ia seama la toate acestea când îţi apleci privirea înăuntrul tău şi vei găsi toată înţelepciunea zeilor ascunsă în nevăzutul fiinţei tale. Zeii au luat seama înaintea omului de această înţelepciune şi asta i-a adus mai aproape de Focul cel Viu şi Veşnic.

*

Ia aminte că bătaia inimii, curgerea sângelui prin vine, vindecarea rănilor, frumuseţea ochilor şi minunăţia alcătuirii trupului sunt făcute prin puterea şi suflarea Focului cel Viu şi Veşnic care este în fiecare şi al cărui chip se arată în lumină. Dar nu uita că trupul este doar o fărâmă din puţinul ce se vede...

*

Curăţenia trupului şi desfătarea sa prin simţuri te pune doar puţin mai sus de dobitoace, căci nu un sunet plăcut te ridică, nici o duioasă atingere, nici un gust plăcut, nici o mireasmă îmbătătoare şi nici o bucurie a ochilor. Căci unde este căldura apare şi frigul, unde este dulcele apare şi amarul, unde este plăcutul apare şi neplăcutul, unde este mireasma apare şi duhoarea, şi unde este râs pândeşte şi bocetul.

*

Iată dar calea de început: cumpătarea în toate cele ce faci, ascultarea de bătrâni şi de cei înţelepţi, hărnicia, mulţumirea cu ceea ce ai, ferirea de neadevăr şi de vorbele deşarte, ferirea de ceartă şi de mânie, buna purtare între semeni. Dimineaţa să te trezeşti cu ele în minte, ziua să le porţi mereu cu tine, seara să le ai cu tine în somn, iar astfel, supărarea, lipsa, amărăciunea, neputinţa, boala şi răutatea altora nu se vor atinge de tine.

*

Dincolo de acestea se află iubirea, voinţa, curajul, răbdarea, modestia, iar ele ridică omul cu adevărat. Acestea sunt cele ce te apropie de Focul cel Viu şi Veşnic, iar prin ele, calea ta urmează calea zeilor, dar îngroparea lor te aruncă mai jos de dobitoace. Doar prin ele primeşti adevărata cunoaştere şi înţelepciune, adevărata putere, adevărata bucurie, adevărata bogăţie, rodnica şi trainica lucrare.

*

Dar iată că unde este iubirea poate apărea şi ura, unde este voinţa poate apărea şi delăsarea, unde este curajul poate apărea şi frica, unde este răbdarea poate apărea şi graba, iar unde este modestia poate apărea şi trufia. Căci mişcătoare sunt şi cele ce se văd şi cele ce nu se văd din fiinţa omului. Dar toate acestea sunt ale celui ce simte, iar peste el se află cel ce gândeşte şi acesta este cel ce vede mişcarea în nemişcare, este cel care dincolo de toate aceste virtuţi se desfată în cunoaşterea şi liniştea ce întrece orice bucurie, iar atenţia, echilibrul şi limpezimea sunt uneltele sale.

*

Cel tulburat vede binele ca bine şi răul ca rău, este atras de una şi fuge de cealaltă, dar înţeleptul vede şi frumosul şi urâtul, simte şi frigul şi căldura, şi fineţea şi asprimea, aude şi plăcutul şi neplăcutul, gustă şi dulcele şi amarul, simte şi mireasma şi duhoarea şi nu face judecată între ele. El vede desluşit că firea lucrurilor este în toate, căci frumosul din urât se trage şi urâtul din frumos, dulcele a fost amar la început şi se va face iarăşi amar, plăcutul se naşte din neplăcut şi neplăcutul din plăcut. Şi toate acestea luminează sufletul înţeleptului, pentru că cele bune şi plăcute hrănesc şi bucură trupul şi simţurile sale, iar cele neplăcute neînţeleptului hrănesc

mintea şi înţelepciunea lui, căci prin ele vede înnoirea lucrurilor şi seminţele viitoarelor bucurii.

*

Nu este uşoară cărarea zeilor, dar nu uita că omul poate cuprinde în iubirea sa mai mult decât poate cuprinde în ura sa, căldura se ridică mai mult decât poate coborî frigul, cel ce este deasupra vede mai multe decât cel ce este dedesubt, uşorul se întinde mai mult decât se întinde greul, lumina răzbate mai mult decât poate răzbate întunericul, puterea care uneşte este mai mare decât puterea ce desparte.

*

Lungul şi scurtul au acelaşi mijloc; cercul mic şi cercul mare, globul mic şi globul mare, pe acelaşi punct se sprijină; nevăzutul şi văzutul acelaşi loc ocupă; toate cele mari stau ascunse în cele mici, iar aici este o mare taină a firii; mare printre înţelepţi este cel ce o pricepe.

*

Înţeleptul uneşte pe cel ce vede cu cel ce gândeşte, cel ce simte şi cel ce face, dar neînţeleptul îi desparte. Deschide-ţi bine ochii, căci cel ce face, cel ce simte şi cel ce gândeşte sunt asemeni norilor care vin şi pleacă, dar cel ce vede prin ochii tăi este veşnic şi lumina sa este fără umbră. El este dincolo de viaţă şi moarte, dincolo de bine şi rău, dincolo de frumos şi urât, dincolo de curgerea timpului.

Au trecut astfel câteva primăveri, iar Zamolxe şi cei zece discipoli răspândiseră printre oameni multe seminţe ale înţelepciunii. Coborau adesea printre ei, dar cel mai mult stăteau în liniştea munţilor. Mare bucurie era printre oameni atunci când ei se coborau din munţi, căci pe unde treceau toate mergeau bine. Holdele erau binecuvântate, animalele erau sănătoase şi voioase, iar copiii şi tinerii înveseleau pe cei vârstnici cu strigătele lor de bucurie.

Într-una din seri, adunându-i pe toţi într-un loc, Zamolxe le spuse:

„Este o vreme a semănatului şi una a secerişului. A sosit timpul ca lumina să păşească în noile suflete şi să crească asemeni grânelor. Mergeţi între oameni şi strigaţi către vlăstarele tinere: veniţi şi adăpaţi-vă cu înţelepciune!”

După care toţi cei zece s-au dus spre diferite comunităţi, adunându-i pe cei însetaţi de lumină. Lumina ce-au semănat-o printre oameni, Zamolxe şi cei zece, şi-a adus din plin rodul. Mulţi tineri s-au arătat dornici de a se alătura lor. S-au întors astfel cei zece la Zamolxe, însoţiţi cu peste o sută de voinici.

„Aici sunt vlăstarele noastre”, spuseră ei.

„Vlăstare ce trebuiesc altoite şi apoi semănate din nou, grăi Zamolxe. Altoite de patimile trupului şi de propria înfăţişare”.

Cu cât mai des le vorbea Zamolxe tinerilor, cu atât mai mare era setea lor de lumină şi înţelepciune. Astfel stând lucrurile, fiecare dintre cei zece şi-a luat în primire tinerii discipoli, după împărţeala cuvenită. Erau socotiţi mai mulţi de zece pentru fiecare, dar Zamolxe ştia că nu toţi aveau să termine pregătirea. Simţea ce poate fiecare, căci avea darul citirii sufletului. Ştia însă că nimeni nu are voie să întoarcă din drum sufletul însetat de lumină şi înţelepciune. Exemplul Crotonei era îndeajuns…

Zamolxe structurase şcoala pe trei niveluri. Primul avea să dureze un an, al doilea nivel dura doi ani, iar al treilea nivel se desfăşura pe durata a trei ani. Nivelul al treilea

era destinat doar celor mai buni dintre ei. Toate erau întocmite după cum era putinţa fiecăruia. Tinerii discipoli nu trebuiau să se preocupe de hrană sau de adăpost, ci numai de curăţenia trupului, a sufletului şi a minţii. Nu trebuiau, de asemenea, să iasă de sub cuvântul învăţătorului de grup sau să încalce regulile de bună purtare întocmite de Zamolxe.

Primul nivel

În primul an, înainte de a purcede la curăţenia trupului, a minţii şi a sufletului, discipolii aveau obligaţia să înveţe cât mai multe dintre legile frumoase, iar apoi trebuiau să le aplice în viaţa de toate zilele. De regulă, ziua începea cu câte o plimbare, fie în pădure, fie pe munte sau pe malul vreunul râu sau lac, iar învăţătorii le explicau pe îndelete tinerilor discipoli despre natura şi esenţa legilor divine, care se întrevăd în toate cele care sunt sub soare. Primele „materii" învăţate erau **ascultarea (disciplina), hărnicia, studiul, cumpătarea şi sârguinţa**.

„**Disciplina** vine din **ascultare**, spuneau învăţătorii. A nu trăi în disciplină, înseamnă a nu te deosebi de dobitoace. Acestea ascultă doar de glasul pântecului şi de poftele cărnii. Nu fiţi ca ele, ci ridicaţi-vă deasupra lor, căci demni sunteţi de-a purta în voi Focul Viu".

Astfel erau îndrumaţi să postească pentru a-şi potoli poftele pântecului şi ale cărnii. Tinerii discipoli erau ajutaţi să înţeleagă faptul că doar un trup curat poate curăţa sufletul şi mintea, şi doar o minte şi un suflet curat pot primi lumina Focului Viu şi Veşnic.

„Curăţirea trupului începe din pântec; pântecul curat aduce curăţire sângelui; sângele curat aduce linişte nervilor, iar liniştea nervilor potoleşte pornirile sufletului."

„**Ascultaţi** şi chibzuiţi ce spun legile, ascultaţi şi chibzuiţi ce vă spun bătrânii şi cei înţelepţi, căci vorbele lor sunt trecute prin focul şi vâltoarea vieţii, apoi ascultaţi ce vă spun pământul şi susurul apei, ascultaţi foşnetul pădurii, ascultaţi soarele şi luna, stelele şi norii."

„Cum putem auzi norii, soarele şi luna?" spuneau ei, fascinaţi fiind de cele auzite.

„Multe zgomote trebuiesc potolite pentru a putea auzi şoaptele lor. Trebuie ca după ce aţi potolit lăcomia pântecului şi patima cărnii, să potoliţi şi zgomotul poftelor voastre. Poftele de mărire şi de întâietate în faţa celorlalţi sunt chiar mai rele decât poftele cărnii. Primele vă pun lângă dobitoace, dar acestea vă duc mai jos de ele, după cum bine spune legea.

„Deci sărăcia este cea mai bună?" întrebară ei.

„Nici sărăcia nu e bună, căci demn este omul de toate cele ce sunt pe acest pământ, dar nici prea multă avuţie nu face bine. **Hărnicia, blândeţea, dărnicia şi modestia** trebuie să fie înaintea oricărei măriri. Dar să nu-ţi stăruie gândul de a fi înaintea celorlalţi. Nu te măsura cu altul căci focul ce-l aprinzi în celălalt se va întoarce negreşit la tine, şi grea arsură îţi va da la suflet. Mâinile harnice sunt întotdeauna binecuvântate şi nu vor cunoaşte lipsa. Fii deci harnic, ascultă glasul celor înţelepţi, nu-ţi da mărire în faţa altora şi nu da ascultare poftelor şi patimilor cărnii. Astfel făcând, nu vei cunoaşte lipsa şi nici boala nu se va atinge de tine, prieteni destoinici vei avea şi nicio duşmănie ce va veni asupră-ţi nu va prinde ziua de mâine."

„Apoi glasul norilor şi stelelor îl vom auzi?"

„Întâi să ascultaţi de glasul pământului, căci trupul din pământ este făcut. Nu e oare tăria oaselor voastre asemenea cu tăria stâncii? Nu curge izvorul asemenea sângelui din vine? Nu este vântul asemenea suflului vostru? Ascultaţi deci glasul pământului şi multe vă va învăţa.

„Dar necuprins este pământul" spuseră ei. De unde să purcedem?

„De acolo de unde sunteţi. Nu plecaţi urechea spre glasurile altor pământuri, căci acelaşi pământ este şi de aceeaşi lege ascultă. Deschideţi-vă urechile şi ochii minţii şi ai sufletului, şi veţi auzi şi veţi vedea minunăţiile pământului în fiecare colţişor al său. **Cumpătarea** (echilibrul) să fie prima voastră lecţie ce-o veţi primi de la pământ. Luaţi seama la rodul cel bun al copacului. Pentru ce să ţi se frământe inima? Pentru ce vrei să aduni mai multe decât îţi trebuiesc? De ce să porţi grija preaplinului?"

Astfel le erau explicate pe îndelete legile pământului, iar înţelepciunea se aduna în mintea lor pe zi ce trece. Pas cu pas, în primele şase luni, hrana lor devenea la fel cu cea a învăţătorilor, adică turte uscate din secară, hrişcă sau grâu, legume şi fructe (crude sau uscate), miere, alune, nuci, seminţe. Câteodată primeau de la oameni şi caş, brânză, lapte sau ouă. Învăţaseră de la Zamolxe să nu mai treacă hrana prin foc, căci altfel puneau stavilă simţurilor fine. Trecerea se făcea gradat, iar Zamolxe ştia că pentru a reuşi, discipolii trebuiau să-şi hrănească atât mintea cât şi sufletul.

„Cine nu se îngrijeşte de hrana minţii şi a sufletului, nu poate ridica stavilele din pântece. Căci mare şi grea e pofta mâncării trecute prin foc." spunea Zamolxe, explicându-le prin aceasta că hrana curată trebuie să fie susţinută de cultivarea minţii şi a sufletului.

„Prin **studiu**, mintea se dezvoltă, iar prin experienţă se îmbracă cu înţelepciune" le spunea adesea.

Până să se împlinească şase luni, unii discipoli părăseau grupul, căci nu reuşeau să se adapteze cerinţelor. Nu dovediseră nici chemarea spre lumină şi nici tăria de a rezista lăcomiei pântecului sau a poftelor cărnii. Nu erau alungaţi, ci ei plecau, din voia lor. Aceştia primiseră totuşi multe seminţe de înţelepciune, şi în decursul vieţii dovedeau că sunt deasupra altora, prin hărnicie, cumpătare şi ascultarea de lege, reuşind să fie oameni de vază ai comunităţilor.

În primele şase luni, locuiau cu toţii într-o mică aşezare izolată, de la poalele unui munte, construită din avuţia lui Zamolxe. Tot el avea grijă ca hrana şi hainele să nu le lipsească, sau alte trebuinţe precum diferite unelte. Vestea despre ei ajunse departe. Multe alte comunităţi le-au construit locuinţe, din avuţia lor, în speranţa că se vor hotărî să treacă şi pe la ei. Cu toţii aflaseră că pe unde treceau şi soarele îi binecuvânta şi toate le mergeau bine.

După aceste prime şase luni, cei care ascultaseră de glasul sufletului, având pântecele curat şi potolite pornirile cărnii, aveau să primească alte seminţe ale înţelepciunii. Urmau să înveţe despre elemente şi să-şi cultive virtuţile. Pentru aceasta, adesea plecau cu zilele şi mergeau la şes, la deal şi apoi iar la munte, petreceau o vreme lângă râuri, lacuri şi izvoare, păduri cutreierau şi glasul vântului ascultau.

„Spune-ne despre pământ, bunule Zamolxe" întrebau adesea discipolii. „Cu toţii auzim un murmur de la el, dar nu-l putem încă desluşi, deşi ne-am potolit pofta cărnii şi patima pântecului."

„De necuprins este pământul pentru mintea omului şi de neînţeles este glasul său pentru cei mulţi. Astupate sunt urechile (pentru murmurul său) şi închise sunt pleoapele pentru cei ce, în trufia lor, cred că-i pot cuprinde mărirea. Doar cu privirea de

prunc se pot cuprinde cele ce sunt deasupra omului. Cu inima curată se deschid urechile sufletului şi pleoapele minţii. Ţărâna este cea dintâi; moale şi totuşi atât de puternică. Ţărână găseşti în toate cele ce au trup – iarbă, flori, copaci, dobitoace şi oameni, şi toate acestea ţărână se vor face peste vremi. Căci aşa este de când lumea şi pământul."

„Ce spune glasul ţărânei, mărite Zamolxe?"

„Iată ce spune glasul ei: «Vedeţi cum dobitoace şi oameni deopotrivă mă calcă în picioare? Eu, ţărâna, nu mă întorc împotriva lor şi nici nu mă uit la faţa lor, la puterea lor, la averea sau la ştiinţa lor. La fel servesc pe toţi. Asta să învăţaţi de la mine: **servitutea** (supunerea) şi **modestia**. Serviţi lumina din voi, aducând-o afară, şi fiţi modeşti în faţa tuturor, aşa cum sunt şi eu. Serviţi lumii precum şi eu servesc plantelor, hrănindu-le cu ţărâna mea, cum servesc dobitoacelor, hrănind însăşi hrana lor, şi pe oameni asemenea. Hrăniţi-i pe ceilalţi cu lumina voastră şi veţi învăţa graiul meu. Cu el veţi deschide porţile cunoaşterii pământului şi plinătatea sa va fi a voastră.»"

„Dar stânca ce ne învaţă?" întrebară ei atunci.

„Iată stânca ce spune: «Învăţaţi de la mine, neclintiţi să fiţi în faţa greutăţilor de tot felul, căci doar astfel tăria mea o veţi primi. Nici adierile învolburate ale minţii (gândurile potrivnice) şi nici apele tulburi ale sufletului (emoţiile şi patimile) să nu vă schimbe hotărârea. Doar astfel cunoaşterea mea se va deschide vouă. Dar să nu-ţi ridici semeţia prea mult, căci cu cât mai sus se pune mândria, cu atât mai rău se prăbuşeşte. Eu n-am teamă decât să nu-mi ridic prea sus mândria, căci mulţi semeni de-ai mei zac sfărâmaţi la poalele muntelui, din cauza căderii. Învaţă deci ce este tăria şi neclintirea, dar nu-ţi lăsa trufia să te acopere, căci rea va fi căderea şi cruntă suferinţa.»"

„Deci ce ne învaţă pământul?", îi întrebă Zamolxe.

„**Servitutea** (supunerea), **modestia, unitatea, plinătatea şi tăria**", răspunseră cu toţii într-un glas.

„Bine spus. Dar ce le ţine împreună? Putem avea plinătate fără a avea măsură şi echilibru, sau putem avea tărie fără a avea sprijin? La ce folos o inimă curată şi dornică de servitute dacă nu ai cele de trebuinţă? Deci luaţi seama la **măsură, echilibru şi sprijin**. Orice plinătate, fără măsură şi fără echilibru, aduce osteneală mare trupului şi minţii, iar tăria fără sprijin este ca îndărătnicia dobitoacelor.

În continuare, Zamolxe le explica discipolilor despre rolul şi rostul pământului în toate cele ce sunt pe lume. Pe unde treceau, discipolilor li se deschideau ochii minţii şi ai sufletului, şi aflau astfel povestea fiecărui vârf de munte, al fiecărui deal sau chiar a fiecărei pietre. După o vreme, fiecare discipol putea anticipa „viaţa şi experienţa" unei pietre, doar văzând-o pe îndelete; de la ruperea ei de stâncă, la mersul prin şuvoaiele ploilor, la şlefuirea ei prin frecarea cu vântul, apa, ţărâna şi alte pietre, intuind chiar şi distanţa parcursă. Limbajul „pietrei" se înţelege doar după ce sunt potolite zgomotele minţii şi ale sufletului, şi când se arată respectul cuvenit pentru pământ.

După ce învăţau lecţiile pământului, Zamolxe şi învăţătorii îi învăţau pe discipoli lecţiile apei. Astfel, paşii le erau purtaţi către lacuri, râuri şi izvoare.

„Dar lacul ce ne învaţă, bunule Zamolxe?", întrebau ei.

„Precum este liniştea lacului, aşa să vă fie şi sufletul; precum este el de limpede, aşa să vă fie şi mintea. Nu uitaţi aceasta când vâltoarea vieţii vă va tulbura sufletele şi minţile. Luaţi seama la lecţia sa căci bună povaţă vă dă. Apoi luaţi seama că lacul este ochiul pământului. Prin lacuri, pământul îşi aţinteşte privirea spre cer, iar cerul îşi trimite lumina pe pământ. Stăruiţi în cele ce v-am spus şi multe lucruri tainice veţi afla."

„Dar râul şi izvorul ce lecţie ne învaţă?"

„De neschimbat în hotărâri să fiţi, aşa cum bine spune legea. Fă-i stavilă râului şi vei vedea că tot îşi va găsi drumul. Nimic nu poate opri drumul său; va merge după cum îi şopteşte pământul, căci una este cu el. Iată care sunt poveţele apelor ce curg necontenit: **curăţarea**, **hrănirea**, **mângâierea**, **unirea**, **hotărârea**, **vindecarea**,**răbdarea**, **eliberarea**, **mişcarea**, **limpezirea**, **echilibrarea**. Asemenea unui râu să fiţi şi voi printre oameni. Să nu treacă zi fără să-i „udaţi" pe ceilalţi cu ştiinţa şi lumina voastră. Hrăniţi-le mintea şi sufletul, mângâiaţi-le sufletele precum o mamă îşi mângâie pruncul, urniţi-i din nepăsarea lor cu blândeţe şi băgare de seamă, vindecaţi-i cu puterea voastră, învăţaţi-i cât de mare-i puterea răbdării şi cât de ascuţit e tăişul unei minţi limpede. Precum izvoarele se întâlnesc în râu, aşa uniţi să fiţi şi voi în cuget şi simţiri."

Multe lacuri, râuri şi izvoare îşi depănau poveştile atunci când ei soseau în preajma lor, şi multă bucurie era în sufletele lor, căci ele nu vorbeau asemenea pământului. Glasul apelor era asemenea unor cântece care mângâiau urechea şi sufletul.

„Prin cântec duios îşi spun apele povestea, le spunea Zamolxe. Cântecul lor să-l învăţaţi şi apoi lumii să-l cântaţi."

Zi de zi, discipolii prindeau a învăţa tot mai bine graiul pământului şi cântecul apelor. Mare bucurie era în sufletul lor, căci fiece clipă era minunată şi fiece zi era binecuvântată. Învăţaseră să aibă respect pentru fiecare fir de praf, pentru fiecare piatră şi fiecare stâncă. Chiar şi paşii le păreau a fi mai degrabă mângâieri decât călcări. Atât de drag le devenise pământul.

(Notă subsol: În realitate, avuseseră parte de o primă iniţiere, care le permitea accesarea energiilor telurice. Aceasta se face prin intermediul centrilor energetici din talpă. Spre deosebire de iniţierile dure ale vechilor preotese, Zamolxe întocmise iniţierile în aşa fel încât să nu fie simţite foarte dur de discipoli. Dar acest lucru presupune o mai bună armonizare între corp, minte şi suflet şi vieţuirea lângă zone care prezintă trasee energetice speciale ale energiilor telurice şi elementale.)

„Aici vrem să rămânem cu toţii. Să nu mai coborâm între oameni", spuneau ei câteodată. Nu ne mai săturăm de poveştile pământului şi de cântecul apelor. Binele este cu noi pururea şi bucuria în fiece clipă."

„Cel ce primeşte, trebuie să dea mai departe. Cel ce învaţă trebuie să înveţe pe altul, cel ce se desfată din cânt, trebuie să cânte pentru altul, cel ce primeşte bucuria trebuie s-o dea mai departe, şi cel ce primeşte lumina, trebuie s-o poarte în lume."

Apoi discipolii au înţeles că rolul lor era de a răspândi **pacea**, **lumina** şi **iubirea** printre ceilalţi, şi nu să se bucure doar ei de toate acestea.

„Să nu vi se întristeze inima, căci **mai mare este bucuria dăruirii decât cea a primirii.** Să luaţi seama la ce v-am spus acum; să nu uitaţi aceasta."

„Dar vântul ce poveşti ne spune? Ce putere ascunsă împinge aerul încolo şi încoace? Cum adună el norii şi ne revarsă apa peste grâne?"

„Precum voi aveţi suflare, aşa îşi are şi pământul suflarea sa. Şi una şi alta îşi au obârşia din puterea Focului Viu şi prin El se fac toate cele din lumea aceasta. Căci orice mişcare are un mişcător; orice mişcător mic are un mişcător mai mare şi tot aşa până la marele mişcător, care este Focul Viu. Tot aşa, suflarea este mişcătoare pentru viaţa voastră, viaţa voastră este mişcătoare pentru lume, lumea este mişcătoare pentru întreg pământul, iar întreg pământul este mişcat la rândul lui de Focul cel Viu şi Veşnic."

„Cum se poate, bunule Zamolxe, ca Focul cel Viu să fie în tot şi în toate; pe unele să le mişte mai domol, iar pe altele mai tare, şi toate să fie în acelaşi timp?”

„Aveţi voi un trup?”

„Avem, bunule Zamolxe”

„Are trupul mâini, picioare şi mai multe degete? Are el ochi să vadă, urechi să audă, piele să simtă, limbă să guste şi nas să miroasă?”

„Are, bunule Zamolxe.”

„Se foloseşte omul de toate?

„Din plin.”

„Are în nări un suflu de viaţă. Se vede acesta?

„Nu se vede.”

„Trupul se vindecă singur. Se vede vindecarea?

„Nu se vede.”

„Puteţi cuprinde judecata în braţe sau gândul să-l măsuraţi?

„Nu putem.”

„Tot aşa se foloseşte Focul cel Viu şi Veşnic de toate cele ce se văd şi mai ales de cele ce nu se văd, iar vântul este unul dintre ele. Deşi nu se văd, mari puteri poartă vânturile şi multe comori pentru minţile şi sufletele voastre.”

„Vântul de răsărit ce poveşti ne spune?”

„Iată ce spune vântul de răsărit: «Eu aduc veselia începutului de zi; puterea zilei începe cu mine. Ridică-ţi faţă spre mine şi soarbe-mi suflarea. Eu sunt cel ce aduce prospeţime şi limpezime gândului tău, şi tot eu, cu adierea mea, aduc bucuria în sufletul tău. Eu port cu mine primele raze de soare şi nu cunosc nicicând oboseala. Poartă-mă cu tine în dimineţile tale şi întreaga zi îţi va fi binecuvântată.»”

„Dar vântul de apus, ce are el de spus?”

„Iată ce spune vântul de apus: «Eu port cu mine împlinirea, mulţumirea şi rodul întregii zile. Ridică-ţi deci privirea spre mine şi soarbe-mi adierea, iar somnul îţi va fi plăcut şi ziua de mâine va fi deja pregătită; mintea îţi va fi cumpătată şi nu va mai zburda fără de folos.»”

„Dar vântul cald de miazăzi? Care e povestea sa?”

„Iată ce ne spune vântul de miazăzi: «Eu aduc curăţenie, vindecare, altoire, dar şi schimbare acolo unde este necesar a fi schimbat. Prin adierea mea usuc ceea ce trebuie a fi uscat şi întăresc ceea ce trebuie întărit. Ridică-ţi privirea spre mine şi soarbe-mi adierea; astfel voi aduce aşezare, cumpătare şi măsură în gândurile tale, şi bun prieten vei găsi în mine.»”

„Şi vântul cel de miazănoapte?”

„Aşa grăieşte vântul cel de miazănoapte: «Eu dau putere minţii şi răcorire sufletului. Prin mine, gândul se adună, se întăreşte şi creşte. Degeaba ai putere în braţe dacă mintea îţi este slabă. Soarbe-mi adierea şi mintea ta va creşte într-un an cât a altora în zece. Eu întăresc hotărârile minţii şi întocmesc planurile cumpătate. Fii prietenul meu, ridică-ţi faţa spre mine, soarbe-mi adierea şi bine îţi va fi.»”

„Cum de n-am ştiut a desluşi acestea, mărite Zamolxe? Atât de clare ne sunt ele acum pentru minţile şi sufletele noastre!”

„Ce deosebeşte înţeleptul de neînţelept? Nu acelaşi trup au? Nu acelaşi loc ocupă? Se vede oare ascuţimea minţii? Se poate număra priceperea? Se arată ochilor înţelegerea?

Cum poate vântul asemenea puteri s-aducă nouă?”

„Cum poate gura spune lucruri frumoase şi cum pot urechile să asculte cântece plăcute? Prin deschidere, gura vorbeşte şi urechile aud; tot aşa, mintea se deschide celor patru vânturi când simţirea şi mintea se apleacă asupra lor. Fii deci cu băgare de seamă unde îţi merge voinţa, căci acolo îi urmează de îndată şi simţirea şi mintea. Nu uitaţi deci de puterile şi darurile celor patru vânturi şi multe veţi avea de câştigat."

„Rămâne ca despre foc să ne mai lămureşti, bunule Zamolxe", spuseră ei cu vocile timide.

„De ce întrebaţi cu vocile scăzute?"

„Ştim puterea sa şi nu vrem a-l supăra cumva cu neştiinţa noastră. Glasul focului îl auzim cu toţii, dar plăcut de auzit este numai în vatră, când trupul ne încălzeşte".

„Atunci n-aţi auzit nimic. Voi nu glasul focului l-aţi auzit, ci glasul celor ce se mistuie."

„Ce spune focul? Care e învăţătura sa?"

„Iată ce spune focul: «Eu aduc începutul şi tot eu aduc sfârşitul! Prin mine toate se înnoiesc! Prin mine lucrurile se dovedesc şi sufletele se întăresc! Prin mine lumina răzbate şi prin mine toate lucrurile sunt urnite! Peste tot găseşti lucrarea mea, de la un capăt al pământului până la celălalt, din străfundul lui până în înaltul cerului! Ţărâna şi piatra cunosc atingerea mea, apa se iuţeşte la atingerea mea şi se întăreşte când nu sunt acolo! Orice trup cunoaşte atingerea mea, şi orice suflet prin mine se manifestă! În soare îmi am obârşia, în nori mă ascund, iar în pământ îmi pregătesc lucrarea! Cuprinde-mă cu grijă şi cu băgarea de seamă, şi mâna ta dreaptă voi fi!»"

Aşa erau ei învăţaţi despre pământ, apă, aer şi foc, iar Zamolxe şi cei zece le deschideau minţile şi sufletele faţă de minunile acestei lumi. Clipe minunate petreceau ei împreună, ascultând poveştile pământului, cântând cântecele apelor, zburând împreună cu vânturile şi întărindu-se cu focul cel cuprinzător.

Astfel trecea anul, adunând multe bucurii în suflet, iar Zamolxe şi discipolii aveau să coboare iarăşi printre oameni, aducând cu ei legea, lumina, bucuria, cunoaşterea pământului, cântecele apelor, ştiinţa vânturilor şi puterea focului. De la o lună nouă la alta (un ciclu lunar) aveau ei să petreacă între oameni, mergând din comunitate în comunitate, vindecând ce era de vindecat, învăţând ce era de învăţat, îndreptând ce era de îndreptat, dăruind ce era de dăruit şi luminând ce era de luminat. Lumea îi aştepta ca pe ploile de primăvară.

„Mulţi precupeţi bogaţi, şi chiar conducători de oşti şi de noroade, cu toţii aşteaptă ca tu să-i atingi, mărite Zamolxe", spuneau oamenii la vederea sa.

„Ce doresc ei de la mine?" întrebă Zamolxe.

„Spuneau că tu le aduci tăria în oase, puterea în braţe şi în coapse, ba chiar şi limpezimea în minte. Ziceau că ai mai trecut pe la ei, cu ceva primăveri în urmă. Ei te ştiau că ai fi un grec atins de zei, iar unii chiar au zis că nu ai fi din lumea aceasta. Cu pânze fine au venit, aur mult, unelte şi multe alte lucruri bune. Ale tale sunt toate, spun ei, doar să-i atingi cu lumina mâinilor tale."

Zamolxe le oblojea rănile, le aducea puterea şi vigoarea tinereţii, iar ei plecau mulţumiţi şi bucuroşi că zeii îi atingeau prin mâinile sale. Alţii plecau limpeziţi la minte şi liniştiţi la suflet, căci Zamolxe le descoperea pornirile rele, supărările sau spaimele ce le aveau. Multe bogăţii lăsau în urma lor şi lumea se mira de toate acestea.

Apoi Zamolxe aduna pe toată lumea din comunitate şi organiza un ospăţ pe cinste. Bucuroşi erau cu toţii; ospăţul şi voia bună ţinea de la o dimineaţă la cealaltă. Şi bogatul

şi săracul, de la cel mic până la cel mare, cu toţii petreceau şi se bucurau. Zamolxe îi aduna laolaltă pe toţi discipolii şi apoi le spunea:

„Iată, mesele sunt pline; îmbucături de toate felurile şi pentru toate poftele, iar vinul curge de voie. Un an v-aţi ostenit la pântec şi multe lucruri bune aţi adunat în minţile şi sufletele voastre. Ospătaţi-vă deci după inima voastră."

Aceasta era ziua în care se deosebeau cei care mergeau mai departe, adică cei setoşi de şi mai multă lumină şi înţelepciune, de cei care se hotărau să rămână printre oameni. Mirosul feluritelor cărnuri puse la proţap, tocăturile şi sfârâiala ouălor în untură, felurite fierturi de legume aşezate lângă păsările frumos rumenite pe jar, ademeneau şi stârneau poftele multora. Acestea erau apoi stinse de gustul acrişor şi pişcător al vinului roşu. Unii dintre ei îşi ospătau vârtos pântecul şi se bucurau de fiecare îmbucătură, iar vinul le părea să fie tot mai bun cu fiece înghiţitură, ostoindu-le din plin setea de peste an. Vedeau apoi fetişcanele bălaie sau cu părul ca pana corbului, cu ochii ca de jăratic şi trupul zvelt, cum chicoteau între ele la vederea discipolilor, căci traiul sănătos şi lumina din suflet li se vedea pe chip şi erau foarte plăcuţi la vedere. Prinşi de amorţeala pântecului şi de ameţeala vinului, mai făcând ele un pas, mai făcând ei doi, se întâmpla pe nevăzute că se trezeau ţinându-se de mână. Frumoase erau fetele dacilor şi mândre tare de trupul lor. Singure îşi ţeseau hainele de in, albite şi ţinute erau apoi în miresmele florilor de câmp şi de pădure.

„Ce bucurii ascunse vă ţin departe de noi şi lumea noastră? Cu ce puteri vă leagă munţii lângă ei? Ce bogăţii găsiţi în semeţele păduri? Ce plăceri aveţi acolo în pustie?" spuneau ele către tinerii discipoli.

„Poveşti frumoase ne şopteşte muntele, cum nicio gură nu poate a spune. Doar acolo în pustie, la lăsatul nopţii, sub stelele sclipitoare, îşi deapănă el poveştile. Sunt poveşti din vremuri de demult, când omul era ca zeii şi zeii erau ca oamenii, când luna strălucea ca soarele şi noaptea era mai luminată ca ziua."

„De dorul cerului s-a ridicat pământul şi astfel munte s-a făcut. Cu dorul acesta după cer v-a legat şi vouă inimile" spuseră ele cu tărie.

„Adevăr grăiţi voi. Cine v-a învăţat aceasta?"

„Printre bătrâne umblă vorba că demult, tare demult, când femeile stăpâneau lumea cu puterea lor, munţii şi pădurile, apele şi focul, doar lor le şopteau poveştile."

„Cum puteau femeile să stăpânească lumea? Cu ce puteri răzbeau ele pe bărbaţi?" spuse un discipol râzând în hohote.

„Apropie-te şi-ţi voi arăta, spuse cu glas blând una dintre ele. Înveleşte-ţi mâinile în pletele-mi bălaie. Simţi cum te mângâie ca soarele?"

„Ba chiar mai calde-s razele tale" spuse el cu voce stinsă.

„Sau poate vrei să simţi răcoarea nopţii din pletele-mi negre", spuse o alta.

„Priveşte-mi jăraticul cerului din albastrul ochilor. Se oglindeşte mai frumos cerul în luciul apei?"

„Nicidecum."

„Crezi că doar apele îşi au cântarea lor? Apropie-te, strânge-mi mijlocul, simte-mi şoaptele vântului cum ies din buzele mele şi mireasma pădurii din pieptul meu. Vino în negura pădurii şi de dragoste se ne mistuim până în zori."

Astfel se aprindeau unii de dragostea firească şi mare era focul ce creştea în ei. Zamolxe, învăţătorii şi discipolii care se înfrânaseră de la ospăţ, vedeau toate cele ce se întâmplă. Cu durere în suflet, discipolii spuseră:

„De ce, bunule Zamolxe, ai îngăduit pântecului a se desfăta cu vinuri, cărnuri şi fierturi? Iată că unora li s-au pus iarăşi stavile în pântec şi lumina nu răzbate mai sus de limbă. Acum se-aprinde şi pofta cărnii în trupul lor, precum la dobitoace.”

„Fiecare s-a ospătat după inima lui, precum am spus.” Un vas mare cuprinde mai mult iar un vas mic cuprinde mai puţin. Fiecare duce cât poate şi merge încotro îi şopteşte inima. Bucuraţi-vă de bucuria lumii şi lăsaţi dragostea trupului să-şi urmeze cursul. Vlăstarele lor vor fi mai vrednice de a primi lumina.”

Dimineaţa, cei care se aprinseseră de la bucate, vin şi voie bună s-au adunat în faţa lui Zamolxe, fiecare dintre ei ţinând strâns o mândră fată.

„Iată, bunule Zamolxe, am găsit lumina cerului într-a ei privire, razele soarelui într-al sau păr şi mireasma pădurilor în pieptu-i. Ascult şi-un cântec în inima mea ce apele nu mi l-au cântat deunăzi. Nu pot merge mai departe... Aici am să rămân cu ea, şi bucuroşi ne vom duce traiul.”

„Şi eu simt răcoarea nopţii în pletele-i negre, spuse un altul. Şi verdele pădurii îl găsesc necontenit în privirea ei, iar glasul unui prunc mi-a strâns inima puternic.”

„Binecuvântaţi să fiţi şi vlăstare multe să aveţi! Să creşteţi frumos în toate cele ce veţi face”, le răspunse Zamolxe.

„Cum putem să-ţi mulţumim ţie, mărite Zamolxe, pentru toate cele ce ne-ai făcut? Ne-ai purtat de grijă, ne-ai hrănit cu lumina ta, cu înţelepciunea ta ne-ai învelit, urechile şi ochii ni i-ai deschis, pentru ca glasul pământului, cântecul apelor şi şoaptele vântului să le-auzim. Ele vor fi pururea cu noi.”

„Să duceţi mai departe cele ce aveţi. Toate acestea să le puneţi în cântecele voastre, în jocurile voastre şi în poveştile voastre. Atât vă cer.”

După aceea, celor care rămăseseră printre oameni, Zamolxe le împărţi o sumă frumuşică, pentru ca fiecare să aibă un început de drum. Văzând toate acestea, alţi discipoli se revoltau.

„Astă sumă ce le-ai dat, doar negustorii merită. Ei suferă în vânt şi ploi, în frig şi arşiţă, plecaţi sunt cu lunile şi abia pot agonisi jumate din ce le-ai dat lor. Noi ne-am înfrânat la pântece şi nici pofta cărnii n-am lăsat-o afară. Unde este dreptatea?”

„Ba chiar îndoit am să vă dau vouă, de-mi făgăduiţi că nu veţi purta supărarea în inimile voastre”, spuse atunci blândul Zamolxe.

Era un alt moment important, în care unii dintre discipoli realizau că locul lor nu este pe mai departe alături de Zamolxe şi învăţători, ci printre ceilalţi oameni. Cu strângere în inimă primeau şi ei darul lui Zamolxe, făgăduind la rândul lor că lumina şi înţelepciunea ce-o primiseră în primul an nu va rămânea doar pentru ei.

„Iată că din mai mulţi de zece, am rămas acum cu câte şapte” spuseră învăţătorii.

„Unele roade rămân cu ramul, altele se desprind să hrănească rădăcina. Bine fac şi cei ce rămân şi cei ce-au plecat. Înălţimea se urcă în trepte, iar vârful muntelui cu socoteala paşilor. Toate sunt aşa cum trebuie să fie.”

Se urneau apoi cu toţii spre liniştea munţilor. Cu obrajii şiroind de lacrimi, unii discipoli îşi întorceau privirea spre cei lăsaţi în urmă. Mulţi prieteni de suflet îşi făcuseră printre cei care rămăseseră între oameni.

Adierea vântului şi şoaptele muntelui îi făceau să uite repede necazul, iar zâmbetul şi bucuria erau iarăşi, la scurtă vreme, pe chipul lor. Noi poveşti ascultau ei... în fiece piatră, fiece munte; cântece ascultau în fiece râu, fiece izvor; poveţe aflau de la fiece vânt, fiece adiere.

Al doilea nivel

După ce ajunseseră din nou pe munte, Zamolxe le spuse pe un ton hotărât:

„Nu una, ci două primăveri veţi avea acum de trudă."

„De-ar fi după noi, nicicând n-am mai părăsi muntele", răspundeau ei.

„Până acum, nu aţi descoperit mare lucru. Poveştile munţilor, şoaptele vântului, cântecul apelor şi tăria focului sunt uşor de aflat când pântecele e curat şi pornirile cărnii stinse. Dar nu sunteţi departe de dobitoace, deoarece nu aveţi putinţa de a le folosi în voie. Căci nu un cântec plăcut te ridică, nici o caldă mângâiere, nici chiar poveţele muntelui nu te ridică prea mult. Omului nu-i este dat doar să pască, asemeni dobitoacelor, ci menirea lui este să rodească muguri de lumină."

„Cum putem noi rodi muguri de lumină?", spuseră ei atraşi nespus de cele ce auziră.

„Trebuie să ieşiţi din puterea cărnii şi din strânsoarea pământului. Este nevoie de trudă mai mare şi de osteneală îndelungată."

„Suntem gata să purcedem. Spune-ne, ce e de făcut?"

Zamolxe le-a spus că ieşirea din puterea cărnii se face prin postul lung, tăcere şi singurătate. Doar astfel puteau ei să se folosească de puterile elementelor, să se hrănească cu ele şi să rodească muguri de lumină.

Pentru început, posteau două sau trei zile, după care treceau la postul de şapte zile. Urma cel de 15, 20 sau chiar mai multe zile. În zilele de post, unii beau apă de două sau trei ori pe zi, iar alţii doar o singură dată.

„Luaţi seama la ce se arată înlăuntrul vostru când foamea cea aspră vă bântuie carnea. Întrebaţi-vă atunci:«Cine se luptă cu mine? Cine e cel ce suferă foamea?» Luaţi deci seama la *cel ce simte* carnea! Acela oare sunteţi voi?"

Astfel îi îndemna Zamolxe pe fiecare în parte atunci când simţea greutate pe sufletul lor. Îi ajuta să treacă peste stările grele, peste slăbiciunile care apăreau după mai multe zile de post. Unora le era mai uşor, altora mai greu, după cum era zestrea sufletului lor. Cu cât era mai apropiat sufletul de trup, cu atât mai greu era postul. Zamolxe le reamintea mereu acest lucru.

„Când terminăm postirea?", întrebau unii.

„Ce auziţi voi la muntele din faţă?", întreba Zamolxe.

„Poveştile lui sunt greu de auzit acum", spuneau unii.

„Nici şoaptele vânturilor nu le mai auzim. Nici pentru mers n-avem putere", spuneau alţii.

„Nu v-am spus că unde vă este voia, acolo se îndreptată şi simţirea? Şi că mintea îi urmează îndată?"

„Aşa ne-ai spus."

„Atunci de ce stăruiţi în trup? Nu în simţire trebuie să stăruiţi, ci în voinţă. Simţirea trebuie să urmeze voinţei şi nu voinţa simţirii. Nu vi s-a spus că trupul este doar o fărâmă din ceea ce se vede?"

„Dar greu se vede restul şi mult mai greu se simte."

„Doar ochiul vede? Doar pântecele simte? Doar oasele îşi au tăria? Cine vede lumina din munte? Cine ascultă cântecul apei? Cine aude poveţele vântului? Cine cuprinde tăria din foc? Iată cum hrana cea bună stăruie în jurul vostru şi voi vă plângeţi de goliciunea pântecului."

„Despre ce hrană vorbeşti, bunule Zamolxe?", întrebau ei cu glasul stins.

„Ce credeţi voi că vă hrăneşte cu adevărat? Mâncarea? Băutura? Vă spun desluşit că nu. Aceeaşi mâncare ce intră pe gură se revarsă apoi în dosul pântecului.”

„Şi totuşi, ea ne dă puterea.”

„Ba nu! Cu adevărat vă spun că mult puteţi trăi doar cu puţin, dar fără suflu cum aţi putea trăi? Iată deci că îndărătul celui ce simte este cel ce cuprinde suflul. Suflul hrăneşte mai mult decât hrăneşte mâncarea şi toate care se mişcă în trup, de suflul vostru sunt mişcate. Hrăniţi-vă aşadar cu suflul. El cuprinde şi trupul ce se vede şi trupul ce nu se vede. Luaţi lumina din munte în suflul vostru şi foamea va dispare. Luaţi plinătatea ţărânii în suflul vostru şi pântecele va tăcea. Sorbiţi mustul ce se scurge din munte şi setea vă va fi ostoită. Culegeţi stropii cei dulci ai pământului, căci bună este pentru voi.”

Pas cu pas, Zamolxe îi învăţa să se hrănească folosindu-se de respiraţia conştientă. Deşi contrariaţi la început, discipolii simţeau în cele din urmă adevărul celor spuse de Zamolxe. Saltul de conştiinţă (de la conştiinţa că sunt trup la conştiinţa că sunt suflu-energie) se făcea foarte repede după ce înţelegeau procesul. Pentru a se ajunge aici, era însă nevoie de postul îndelungat şi, evident, de un trup curat. După aceasta, pe chipul lor răsărea zâmbetul şi voia bună, căci mare era bucuria acestei descoperiri.

Momentul când ei realizau acest prim salt de conştiinţă avea să le ofere accesul către energiile pământului. Unii realizau acest salt în zece zile de post greu, alţii în douăzeci, sau chiar mai mult. Unii nu reuşeau să treacă postul lung din prima încercare. Procesul de înţelegere şi saltul de conştiinţă apărea doar după mai multe zile de post. În cele din urmă, ajutaţi de Zamolxe şi învăţători, toţi discipolii realizau acest prim salt de conştiinţă.

„Ce auziţi acum la muntele din faţă?”, întreba Zamolxe.

„Vii şi mişcătoare sunt acum cuvintele ce le-auzim din munte”, spuneau discipolii.

Luaţi seama că sunt vorbe cu mare putere, ce trupul nu poate cunoaşte vreodată.”

„**Lină lumină e în noaptea din munte”**, spuse unul.

„Curge lumina crescută din munte”, spuse altul.

„Creşte lumină dospită din stâncă”, spuse blând un altul din grup.

„Blând înveleşte lumina din munte”, o altă voce.

(A fost un moment special pentru mine, când am scris aceste cuvinte. Eu nu prea credeam în puterea cuvintelor, deoarece nu vedeam dincolo de aparenţa lor. Deşi mă obişnuisem cu starea de semitransă – avută în clipele când treceam în scris convorbirile dintre Zamolxe şi discipoli –, în momentul când am trecut aceste citate, s-au petrecut lucruri deosebite în interiorul meu. Aveam tresăriri puternice, palpitaţii, mi se zbăteau puternic anumite părţi ale corpului, apăreau chiar scânteieri puternice de lumină. Ghidul meu spiritual m-a atenţionat de multe ori că sunt cuvinte care, aşezate într-o anumită conjunctură, pot acţiona ca nişte întrerupătoare pentru anumite structuri energetice şi psihomentale. Cuvinte care pot declanşa torente mari de energie. De exemplu, când am scris: „Curge lumina dospită din munte”, pur şi simplu am simţit cu adevărat cum lumina pătrunde în mine, că o sorb nu numai cu suflul, ci efectiv cu tot trupul şi cu toată fiinţa mea. Apoi simţeam efectiv cum creşte lumina în mine. Simţeam tăria muntelui în fiinţa mea, dar ca o tărie care se mişcă, o tărie care curge. La fel, când am scris: „Blând înveleşte lumina din munte”, eram prins într-un proces energetic extrem de puternic, de parcă aş fi fost un puf de păpădie prins în balansul energetic dintre discipol şi munte. Mie nu mi-a fost chiar blândă „învelirea” muntelui cu lumina sa. Ba dimpotrivă. Însă a fost o putere care nu m-a rănit deloc. Mi-e greu să trec în

cuvinte ceea ce am simţit. Ştiam că există cuvinte care vindecă sau care pot răni foarte adânc, dar nu credeam că există cuvinte care pot declanşa torente. Acum ştiu sigur că există!)

În acest sens, într-unul din dialogurile lui Platon se afirmă următoarele:

„Dar Zamolxe, regele nostru, care este şi zeu, ne spune că după cum nu trebuie să încercăm a trata ochii fără a ţine seama de cap, nici capul nu poate fi tratat neţinându-se seama de corp, tot astfel trebuie să-i dăm îngrijire trupului dimpreună cu sufletul. Medicii greci nu se pricep la cele mai multe boli pentru că ei nu cunosc întregul pe care îl au de îngrijit. Dacă acest întreg este bolnav, partea nu poate fi sănătoasă. Căci toate lucrurile bune şi rele, pentru corp şi pentru om în întregul său, vin de la suflet şi de acolo curg ca de la cap la ochi. Trebuie deci, în primul rând, să vindecăm izvorul răului, ca să se poată bucura de sănătate capul cu tot restul trupului. Iar, dragul meu prieten, ***sufletul se vindecă cu descântece.***"

Am văzut acest citat în foarte multe lucrări, dar în cele mai multe era omisă ultima frază. Această ultimă frază era şi cea mai importantă.

Puterea cuvântului a fost aruncată ca o haină veche. Din păcate, s-a ajuns ca ceea ce nu se înţelege să fie aruncat sau denigrat. Descântecul a ajuns de ruşine...

Dar, după cum am spus, aceste descântece sunt doar „mici declanşatoare" care au rolul de a elibera adevărate torente de energie. Până a ajunge să poţi manevra aceste declanşatoare, este cale destul de lungă. Cine nu poate înţelege mecanismul complex al acestei „magii", va avea impresia că sunt doar vorbe în vânt.

Când un învăţător zamolxian rostea incantaţia (descântecul), el trecea foarte rapid dincolo de simpla intonaţie. În câteva momente pătrundea dincolo de cuvinte, dincolo de concepte, dincolo de forme, dincolo de culori, şi devenea una cu procesul energetic. Se accesau energiile ciclurilor, iar astfel de energii sunt extrem de puternice, şi îl pot distruge rapid pe cel care nu este demn de a le accesa. Învăţătorul zamolxian ştia că aşa cum exista un întreg al trupului, tot aşa există un întreg al pământului, un întreg al apei, un întreg al aerului şi un întreg al focului, şi bineînţeles, un întreg al tuturor acestora – Focul Viu şi Veşnic.

Tot acum aveau parte şi de contactul cu elementalii pământului. Spre deosebire de cultura celtică şi druidică, în care gnomii (spiritele pământului) erau percepuţi ca nişte pitici, în general simpatici, în vechea Dacie fiinţele elementale ale pământului erau percepute ca chipuri de stâncă, de piatră sau chiar de ţărână. Unele chipuri erau mari şi exprimau gravitate şi seriozitate, iar altele erau mici, zâmbitoare şi joviale. Zamolxe le explica discipolilor cum se pot folosi de elementalii pământului la vindecarea oaselor, la îndreptarea spatelui, la diverse umflături, pentru a-i vindeca pe cei prea visători sau prea lacomi de avere. Puteau, de asemenea, să trimită tăria şi vigoarea muntelui în cei care o cereau (şi care o meritau). Le mai puteau cere elementalilor pământului să apere comunitatea de alunecările de teren, de năvalirea unor sălbăticiuni, şi multe altele.

Pentru accesul la energiile apei se foloseau următoarele formule:

„Clipeşte cerul în ochiul de apă" – această simplă formulă facilitează accesul la energiile sufletului. În acest sens, învăţătorii zamolxieni foloseau vase de ceramică umplute cu apă şi „priveau" stelele cerului cum „clipesc" în ochiul de apă. Apa din vas era la rândul ei „descântată" să poată recepţiona anumite „daruri" cereşti. „Descântarea" presupunea o formă de energizare-magnetizare, şi se realiza prin intermediul câmpului energetic al învăţătorului. Ochiul de apă devenea un adevărat ochi energetic, în directă conexiune cu energia lui. În scurt timp, învăţătorul trecea de la vederea cu ochii de carne

la vederea cu ochii sufletului. Informaţiile primite erau decodificate pe loc (pentru cei care aveau o intuiţie mai dezvoltată) sau în timpul visului.

„Zâmbeşte Luna în ochiul de apă” – aducea alinare zbuciumului sufletesc, liniştea sufletele încercate de frici diverse şi aducea la suprafaţă talentele înnăscute. Când un învăţător zamolxian întâlnea o persoană chinuită de gânduri şi temeri diverse, era îndeajuns să se gândească la momentele când era în transfer energetic cu Luna (prin intermediul ochiului de apă) şi astfel se făcea o conexiune cu energiile apei şi ale lunii. Aceste energii erau apoi transferate către cel suferind prin intermediul palmelor, iar zbuciumul său sufletesc înceta ca prin minune. În alte cazuri se „încărca apa” dintr-un vas cu energiile lunare, iar cel suferind trebuia să soarbă în fiecare zi câte o înghiţitură.

„Şoapte de vânt în cercuri de apă” – aducea echilibru şi împăcare între minte şi suflet. Se aveau în vedere toate cele patru vânturi (caracteristicile lor) şi caracterul de stabilitate şi puritate al apei. Această formulă era folosită numai în apropierea apelor stătătoare (lacuri).

„Peşteră de lumină în zâmbet de apă” – ajuta la explorarea potenţialului creator, la descoperirea unor abilităţi subtile. Prin intermediul acestei formule se accesau informaţii din vieţile anterioare.

„Şoapte de munte se preling în izvor” – prin această formulă apa era „potenţată” de caracteristicile muntelui (forţă, echilibru, stabilitate, abundenţă etc). Apa de izvor dobândea astfel un puternic caracter energizant, având darul de a revigora trupul, sufletul şi mintea.

Elementalii apei erau fiinţe energetice care apăreau sub formă feminină (nimfe, ondine) şi puteau fi folosiţi la protecţie, pentru vindecarea diferitelor afecţiuni legate de partea lichidă a corpului, purificări (eliberări), echilibru psihoemoţional. Puteau ajuta la eliberarea de diverse frici legate de exterior sau a fricilor interioare.

Pentru accesarea energiilor aerului, discipolii erau instruiţi să folosească atât puterea suflului (respiraţia conştientă), cât şi capacitatea de hrănire a pielii. Pielea este un organ care nu doar respiră, dar se şi hrăneşte cu energii subtile diverse.

Mângâierea vântului era o hrană subtilă deosebit de benefică trupului şi sufletului. Tinerii discipoli şi viitorii învăţători-preoţi zamolxieni ştiau că vântul poate „purta” diferite energii elementale. Vântul care bate dinspre o apă (fie curgătoare, fie stătătoare) este puternic încărcat cu elementul apă, iar vântul dinspre munte este încărcat cu elementul pământ. Apa curgătoare avea darul de a mobiliza, dinamiza, creşte, purifica, iar apa stătătoare avea darul de a limpezi, stabiliza, linişti, vindeca.

Prin intermediul inspirului, energiile erau purtate în interior, iar prin conştientizarea mângâierii vântului asupra pielii, energiile erau mobilizate la nivelul circuitelor energetice de pe organul dermic. Deşi învăţătorii zamolxieni nu aveau cunoştinţă despre circuitele energetice ale pielii (precum anticii chinezi), acest lucru nu însemna că erau inferiori în cunoaştere. Ba dimpotrivă, acest lucru arată că vechii chinezi pierduseră multe din contactul cu energiile elementale. Zamolxienii era interesaţi doar de obţinerea capacităţii de accesare a energiilor elementale, ca mai apoi să fie lăsate să circule liber (atât în interior cât şi în exterior). Chinezii începuseră să piardă legătura energetică şi emoţională cu elementele, astfel că au încercat să compenseze cu mentalul (teoria şi psihologia).

Formule folosite pentru accesarea energiilor aerului:

„Vânt învelit de lumina din munte” – avea darul de a accesa energiile vitale ale muntelui. Folosindu-se de suflu (respiraţia conştientă), zamolxienii accesau efectiv energia vântului şi sorbeau „încărcătura” energetică a muntelui.

„Vânt purtat de lumina din Lună” – Aici se poate spune că erau două tipuri de energii lunare. Când Luna era în creştere, formula se folosea pentru a accesa şi depozita energiile lunare, iar când era în descreştere, se foloseau energiile lunare pentru a se elibera de energii uzate sau neplăcute (gânduri, stări, trăiri, amintiri).

„Vânt încălzit de lumina din soare” – această formulă determina accesul la energiile subtile ale Soarelui. Soarele este purtătorul celor mai puternice energii din sistemul solar şi de acest lucru învăţătorii zamolxienii erau pe deplin convinşi. Totodată, ei ştiau că, deşi Soarele este astrul cel mai mare şi mai puternic, Luna este mai aproape de Pământ, iar înainte de a învăţa să acceseze energiile Soarelui, trebuiau stăpânite energiile lunare.

„Vânt mângâiat de lumina din flori” – această formulă avea darul de a aduce armonia şi frumosul între oameni.

Elementalii aerului (silfii, elfii) puteau fi folosiţi pentru protejarea culturilor agricole, pentru mobilizarea norilor aducători de ploaie, dar şi pentru a aduce liniştea, echilibrul interior, limpezimea în minte.

După toate aceste experienţe discipolii se transformau pentru totdeauna. Era ca o moarte şi o înviere, petrecute în acelaşi timp. Bucuria că trecuseră de pragul de conştiinţă al trupului era fără margini.

Prin intermediul acestor formule, discipolul accesa foarte uşor energiile elementale şi îşi putea impune voinţa asupra fiinţelor elementale care le guvernează. O minte limpede, alături de o voinţă puternică şi un suflet curat putea mobiliza un mare număr de fiinţe elementale.

Mare era uimirea şi bucuria discipolilor când vedeau ce puteri căpătaseră prin **post**, **stăruinţă**, **cumpătare** şi**ascultare**.

„E bună bucuria sufletului vostru, dar nu sunteţi decât la început de drum”, le spuse Zamolxe discipolilor.

„Ce alte bucurii ne-aşteaptă, bunule Zamolxe?”

„Dorul de lumină şi dulceaţa singurătăţii” le spuse el.

Pentru această probă, Zamolxe îi ducea aproape de cheile Dunării, într-o zonă muntoasă, plină de guri de peşteră (actualul Parc Naţional Porţile de Fier). Acolo făcuse el mici întreruperi ale curenţilor de energie elementală. Acestea erau un fel de zone moarte, în care nu se puteau accesa direct energiile vitale ale pământului. Discipolii nu aveau cunoştinţă despre aceste schimbări. Această probă avea să-i ţină mai multe zile într-o încăpere construită din lemn. Era destul de mică, asemenea unei cuşti. Cuşca era apoi plasată la gurile peşterilor. Ea era aşezată în interior doar atât cât să cuprindă o mică parte din lumina zilei. Cu zâmbetul pe buze intra discipolul, şi cu un singur ulcior de apă.

„Mă va hrăni muntele şi voi sorbi din lumina ce se scurge din el”, îşi spunea el încrezător.

Fiecare învăţător avea în grijă câte un discipol. Primele zile treceau destul de uşor, însă cu toţii aveau parte de un prim şoc în momentul în care observau că nu mai puteau accesa energiile pământului. Simţeau că se uscase cumva muntele, că era stors de bunătatea din el. Teama începuse să pună stăpânire pe unii dintre ei. Singurătatea era o

altă problemă, căci nici nu aveau cu cine vorbi despre cele ce simţeau. Când apărea la vreunul dintre ei, învăţătorul îi spunea:

„Doar o dată pe zi am să vin la tine şi nu voi stărui prea mult. Nu-ţi voi aduce nici turte, nici uscături, nici seminţe. Nici apă nu voi lua cu mine. Nici vorbe multe n-am să-ţi spun. Doar la o singură întrebare îţi voi răspunde."

Contrariat şi dezamăgit, discipolul spunea:

„Nu simt puterea muntelui, nici ţărâna nu mă ascultă. Stânca nu-şi mai spune povestea, iar foamea şi-a strâns oastea împotriva mea. Unde e glasul pământului? Şi-a terminat el poveştile? De ce nu mai simt mustul muntelui în suflarea mea? De ce nu mă mai înveleşte mierea ţărânei?"

„Aştepţi să te cuprindă muntele cu mustu-i dulce? Cu ce te-ai deosebi de dobitoace? Fă deci să vină mustul lui la tine şi foamea ţi-o vei potoli."

„Dar cum să fac asta? Îl simt cum musteşte, dar totuşi nu se înveleşte de suflul meu."

„Deja ţi-am răspuns la o întrebare. Păstreaz-o pe aceasta pentru mâine. Sau poate vei cântări mai bine întrebarea."

Apoi învăţătorul pleca, lăsându-l pe discipol singur în ochiul de peşteră. În mintea lui se revărsau torente de întrebări. Se simţea mic, neputincios şi neajutorat. Răcoarea peşterii părea să-i pătrundă în oase mai puternic ca niciodată.

„Nici căldura muntelui nu mă mai înveleşte. Simt căldura lui pe-aproape, simt şi mustul cum lin i se prelinge, dar de ce stau departe de mine? În ce pământ sterp m-au pus Zamolxe şi învăţătorii? Unde sunt fraţii mei? Sunt eu pedepsit cumva? Cum să fac să vină mustul muntelui la mine? Cum?"

Foamea îi punea şi mai puternic stăpânire pe trup. Ceasurile treceau tot mai greu, iar gândurile erau tot mai negre. Aştepta cu înfrigurare ziua de mâine, socotind fiecare clipă trecută. În cele din urmă, sosea învăţătorul.

„Ai întocmit bine întrebarea?"

„Puternic m-a cuprins foamea în strânsoarea ei. Muntele nu-şi mai prelinge mustul asupră-mi. Mă simt ca o aşchie în unghia muntelui. Foamea şi gândurile s-au lăsat ca o ceaţă peste mintea mea. Las ţie să-mi răspunzi cum vei crede de cuviinţă."

„Ca o vulpe vrei să ademeneşti răspunsul. Ca un dihor ce atrage puii. N-ai întrebare, nu primeşti răspuns."

Apoi învăţătorul pleca lăsându-l foarte contrariat pe discipol. După o vreme acesta realiza că şiretenia, oricât de ascunsă şi de primenită era, nu este deloc calea de a obţine ceva. Apoi se mira şi el de cum a putut încerca a face una ca asta. Realiza în cele din urmă că nevoia îl poate face pe om să-şi lase omenia deoparte. Gândul că anumite condiţii mai grele îl poate face să se apropie de natura dobitoacelor îl înfiora. Întrebările şi nedumeririle îi mistuiau sufletul şi mintea. Striga apoi în zadar către învăţător, spunând că ştie ce are de întrebat. Dar nu primea niciun răspuns. Ştia că avea să mai aştepte încă o zi.

„Încă o zi de chinuri şi de foame. Mă arde sufletul de uscăciunea muntelui. Foamea îmi soarbe şi tăria din oase. Doar o adiere mă mai mângâie din când în când. Şi gura de lumină îmi mai înveseleşte ochiul. Bine că le mai am pe acestea."

Astfel îşi vorbea în sine tânărul discipol. Apoi, ca o scânteiere de lumină, realizase că atunci când îl mângâia adierea, simţea o oarece putere, parcă şi o înviorare în suflet. Se ridică în picioare şi aştepta cu înfrigurare următoare adiere de vânt. Auzea cum bate vântul afară şi spera ca următoarea suflare să cuprindă şi gura lui de peşteră. Îşi adunase simţirea şi aştepta să soarbă toată vlaga din adiere. Această idee îl făcuse să se

înzdrăvenească de-a binelea şi nici nu mai simţea atât de puternic cum foamea îl strânge de putere.

„Deci vântul are şi must hrănitor, nu doar luminează mintea şi linişteşte sufletul. Şi ce întăritor e mustul său!" spuse el, după ce sorbise de vlagă toată adierea cuprinsă în gura de peşteră.

Apoi se înzdrăvenea cu fiece adiere sorbită. Astfel trecu seara şi dimineaţa, iar a doua zi învăţătorul îl găsi înviorat şi zâmbitor.

„Am găsit must şi-n dulcea adiere!" spuse discipolul.

„Şi cum de ai reuşit să o sorbi?" întrebă învăţătorul.

„Bine spunea bunul Zamolxe că acolo unde voinţa se aşează, îndată după el se duce şi mintea şi simţirea."

„Şi ce-i cu asta?"

„Am văzut că mare putere apare acolo unde acestea trei sunt una şi merg necontenit. Astfel, voia mea a făcut ca suflul nărilor să se învelească cu mustul dulce al adierii. Ba chiar am primenit şi-un strop de miere din gura de lumină."

„Aşa deci. Văd că te-ai mai înzdrăvenit. E mult ospăţ aici. Să trecem deci şi la postire."

În continuare, învăţătorul îi trăgea cuşca şi mai mult în interiorul peşterii, astfel că discipolul nu mai avea parte nici de adieri de vânt şi nici de gura de lumină.

„De ce faci asta? Aici nu am nimic din ce să mă hrănesc. Nici must de munte, nici dulceaţă de adiere şi nici măcar un strop din mierea de lumină. E mort muntele ăsta. Cum de nu simţi asta?"

„Nimic nu-i mort pe lume. Toate sunt vii sub soare."

„Stai atunci să primenesc bine întrebarea."

„Deja ţi-am spus ce trebuia să-ţi spun."

Apoi pleca lăsându-l pe discipol şocat de-a binelea. Revolta începuse să pună stăpânire pe el. Negura şi liniştea deplină păreau să-i roadă ultimele puteri din sufletul şi mintea discipolului. „Mă voi slobozi din cuşcă şi voi părăsi pe Zamolxe, pe învăţători şi toţi fraţii mei. Mai mult de atât nu pot suporta. Nu pot trece de o aşa încercare", îşi spuse discipolul. Încercă apoi se caute în partea de sus a cuştii, acolo unde îşi amintea că erau făcute legăturile. Căuta să le dezlege, însă abia îl mai puteau ţine puterile. Îşi dăduse seama că nu poate desface legăturile, căci erau prea multe şi prea puternic legate sforile, ce ţineau cuşca. Încercă apoi cu o piatră să roadă sforile dar nu avea vlagă nici să stea în picioare. Se lăsă pe vine tremurând din toate ungherele trupului. Adormi apoi...

O mică vălvătaie de lumină îl făcu să tresare. Părea că se apropie cineva. Simţi că mintea i se adună cu mare greutate şi abia după mai multe clipiri realiză că încă se afla în cuşcă.

„Învăţătorule, tu eşti?" întrebă cu voce stinsă discipolul.

„I-a spune, cum merge postirea?" veni răspunsul.

„Nu pot mai mult de-atât. Scoate-mă de aici. Vreau acasă la părinţii mei. Nici gândul nu-l mai pot ţine în mine. Cine m-a pus să vin cu voi pe munte? Scoate-mă de aici!"

„Acum te slobozesc din cuşcă şi liber vei fi."

Se trezi repede din somn. „Un vis, asta a fost?" Încercă apoi să strige cu putere că vrea afară şi că nu mai poate suporta, dar observă că nici măcar voce nu mai avea. Renunţă la a se mai forţa, căci mai degrabă îl uscau de putere toate aceste încercări. Ultimele cuvinte ale învăţătorului începu să-i răsune puternic în minte. „Deja ţi-am spus ce trebuia să-ţi spun. Toate sunt vii sub soare." Cu vocea stinsă îşi spunea revoltat: „Da, doar asta mi-a spus... Dar cum sunt toate vii sub soare? Ce vorba e asta? Muntele ăsta e

mort, deci cum poate spune învăţătorul că totul e viu sub soare? Şi totuşi, îi simt mustul aproape... dar nu ajunge aici. Cum aşa? Am tot încercat să aduc mustul lui la mine şi n-am reuşit. Ce să fac? Nici măcar o gânganie nu vine aici."

Gândurile îi păreau să fie şi ele tot mai slabe. „Toate sunt vii sub soare..." îi răsuna puternic în minte. „Oooo, de-aş putea fi sub soare! Ce ospăţ ar fi pe mine atunci! Ce puteri aş aduna! Gândul acesta îi dădu ceva putere şi observă că i s-a mai liniştit mintea şi trupul. „Nu cred să mă lase ei aici... să mor în negura asta pustiitoare. În niciun caz! Hotărât lucru! Mă voi hrăni până atunci cu gândul traiului bun de după acest chin." Adormi apoi cu acest gând.

Se trezise brusc. „Parcă a trecut mai mult de o zi. De ce n-a venit învăţătorul? Ba chiar mai multe par a fi trecut. Dacă au plecat cu toţii şi m-au lăsat aici? Dacă n-au mai găsit gura de peşteră? Cine i-ar putea pedepsi pentru că m-au lăsat să putrezesc aici?"

Frica începu să-l înconjoare cu totul pe tânărul discipol. Încercă să strige, dar mai mult de un şuierat nu putu să scoată. Simţea că se scufundă...

Un licăr de lumină părea că străpunge întunericul. Acesta începu să crească tot mai mult. Ştia că nu visează. Simţi puternic cum se apropia învăţătorul. Cu cât mai repede se apropia, cu atât mai mult simţea că i se înzdrăveneşte sufletul şi mintea.

„Dragule învăţător, îţi simt apropierea. Nu ştiam că mare putere porţi cu tine. Cu putere hrănitoare mă înveleşti!"

„N-am nici turte, nici alte bucate. Nici strop de apă n-am adus cu mine. Nici nu te voi scoate afară" răspunse învăţătorul.

„Doar să mai rămâi puţin cu mine. Măcar atât. Că mult mă întăreşte prezenţa ta."

„Am venit doar să te văd. Nu voi zăbovi mult." Am să mai vin mâine la tine. Şi poate îţi voi da drumul. Sau poate că nu..."

„Trebuie să-mi dai drumul. Nu mai pot duce. E prea mult pentru mine."

„Vom vedea. Acum plec."

„Stai! Ai spus că-mi vei răspunde la o întrebare."

„Ţi-am spus data trecută ce trebuia să-ţi spun. Lasă-mă acum. Am văzut afară mure negre şi gustoase. Mă duc să culeg câteva pentru ceilalţi fraţi."

Discipolul încercă din răsputeri să mai soarbă din puterea învăţătorului. Simţi că prinsese oarece putere cât timp stătu lângă el.

„Poate mă voi putea ţine până mâine. Mâine mă va elibera, după cum mi-a făgăduit. Ah, cum aş gusta şi eu o mură. Măcar una. Fiecare rotunjoară negrişoară aş sorbi-o îndelung". Oare unde s-o afla el acum? Mmm, parcă ar fi deasupră-mi. Da, el e. Îi simt puterea cum mă înveleşte. E aproape. Mai rămâi... mai rămâi."

Îl simţi în cele din urmă cum se îndepărtează. Nu-i păsa însă. Deja se înzdrăvenise. Încercă să se ridice în picioare. Simţi câteva junghiuri în încheieturi, dar reuşi să rămână în picioare. Simţi apoi furnicături în degetele mâinilor. Când le privi, văzu o lumină palidă ce părea să le înconjoare. „Am vedenii? Ce-o fi asta? Privi apoi mai bine în jurul său. Părea să desluşească nişte forme. „O fi făcut învăţătorul vreo crăpătură în stâncă? N-am auzit nimic." Apoi îşi dădu seama că palida lumină era mai mare decât ar fi fost conturul degetelor. Observă apoi o uşoară lumină şi în jurul mijlocului său. „Ce-o fi asta?" Cum să-mi lumineze trupul? Mi s-a părut mie că şi învăţătorul ar fi luminat uşor. Dacă e aşa, ar trebui să văd unde sunt făcute legăturile."

În timp ce încerca să găsească nodurile de sfoară, realiza că lumina din degete părea să-i crească. Îşi dădu repede seama că poate mări puterea din degete. Îşi uni apoi voinţa cu mintea şi simţirea, ca să mărească puterea luminii din degete. Când văzu că se poate,

inima îi tresări de bucurie. Dezamăgirea a fost însă pe măsură atunci când realiză că mintea şi sufletul erau mai zdravene, dar că trupul era neputincios. Nu putea nici măcar să cuprindă nodurile de sfoară. „N-aş putea rupe nici măcar o frunză” îşi spuse. Se lăsă apoi pe vine. O străfulgerare îi veni din moalele capului.

„Dar dacă aş străpunge peretele cu lumina mea? Ah, simt mustul muntelui aproape...”

Îşi uni din nou voinţa cu mintea şi simţirea, şi hotărî astfel ca lumina degetelor lui să pătrundă cât mai adânc în munte. Vedea şi simţea totodată cum lumina din degete se lungeşte tot mai mult. Apoi, în cele din urmă, simţi cum îi pătrunse mai adânc în munte. Pătrunse şi mai adânc. Mai adânc... Simţi uşor mustul de lumină al muntelui. Apoi şi mai mult. Sorbea cu nesaţ spuma dulce de munte. Simţi apoi cum tot trupul i se înzdrăveneşte. „Aşa deci... iată cum vine muntele la mine!”. Prinse apoi cu putere de sfoară şi dezlegă toate nodurile. Ieşi din cuşcă scoţând un chiot de bucurie. „Mă duc să gust şi eu din mure. Cred că am văzut şi ceva jir prin jur. E bun mustul pământului, dar trupul are nevoie şi de merinde tari. Merg acum să mă ospătez.”

La ieşirea din peşteră îl aştepta învăţătorul.

„Uite, ţi-am cules eu câteva fructe, spuse acesta zâmbind. Ia şi mestecă în linişte.”

După ce mâncă puţin, discipolul îl întrebă pe învăţător:

„Cum pot avea oamenii asemenea puteri, iar ei nici măcar să poată bănui? De ce este negura aceasta peste oameni?”

„Oamenii au puteri pe care nici noi nu le bănuim, îi spuse învăţătorul. Dar este o lege peste aceste puteri, care spune că doar cu foarte multă trudă şi osteneală se poate folosi omul de ele.”

„De ce a pus Focul Viu şi Veşnic legi peste aceste puteri?”

„Viaţa îţi va răspunde de ce. Cu siguranţă vei afla răspunsul. Pentru înţelesurile adânci, vorbele sunt fără de folos. Cele mai bune cuvinte sunt tot faptele.”

„Mi-e tare dor de Zamolxe şi de fraţii mei.”

„Atunci hai să ne grăbim. Avem o jumătate de zi de mers pe jos.”

Drumul părea să fie o binecuvântare pentru tânărul discipol. Pământul şi seva lui, blândele adieri de vânt, şoaptele munţilor din jur, cântecele izvoarelor, parfumul şi gustul fructelor de pădure, toate acestea îl făceau să se simtă extraordinar. Simţi că-şi revenise aproape complet. După ce merseseră un timp, în care părea că mai mult pluteşte decât merge, îl întrebă pe învăţător:

„Câte zile au trecut de când am intrat în peşteră? N-am mai putut ţine socoteala, dar cred că au fost destule.”

„Au fost unsprezece cu totul” răspunse învăţătorul.

„Au mai fost şi alţi fraţi încercaţi la fel?”

„Au fost alese zece guri de peşteră, şi zece dintre voi aţi fost puşi la încercare. Toţi veţi fi încercaţi astfel.”

„Au fost multe zile sau au fost puţine? Cum m-am comportat faţă de alţi fraţi?”

„Unora le-a trebuit mai puţine zile, altora mai multe. Unii vor mai avea de încercat încă o dată...”

„Chiar şi oamenii cu sufletul curat trebuie să obţină cu multă osteneală aceste puteri? Altfel nu se putea? Chiar e necesară o asemenea trudă?”

„Vorba ajută la înţelegerea vorbei, iar fapta la înţelegerea faptei. Aceste puteri trebuiesc chemate, iar chemarea se face prin necesitate. Fără a fi necesară prezenţa lor, ele nu vor veni. Prin osteneala trupului ele devin necesare, şi odată venite aceste puteri, ele trebuiesc a fi controlate.”

„Şi totuşi, alţii n-au parte de ele. Foamea le răzbeşte vieţile. Fără îndrumarea, înţelepciunea şi lumina lui Zamolxe şi a voastră, eu n-aş fi putut răzbi."

„Dacă vrei ca trupul să se folosească de aceste puteri, atunci trupul trebuie să se ostenească, iar dacă vrei ca mintea să se folosească de ele, atunci mintea trebuie să se ostenească. Aşa este pusă legea peste puteri."

„Deci toate sunt aşa cum trebuie să fie, după cum spunea bunul Zamolxe."

„Acum poţi stăpâni şi puterea suflului (controlul fluxurilor energetice prin intermediul respiraţiei conştiente – n.a.), precum şi puterea înveliturii (este vorba de câmpul vital – n.a.). Prin aceste puteri multe se pot face. Trebuie să înveţi a le mânui cu mare grijă şi cu multă cumpătare."

„Învăţătorule, cum aş putea să folosesc aceste puteri la vindecarea semenilor?"

„Toate cele ce au viaţă pe pământ sunt legate de suflarea pământului, iar suflarea pământului este legată de suflarea Focului cel Viu şi Veşnic. Cei ce sunt în suferinţă trupească au pierdut una sau mai multe legături cu suflarea pământului şi din această cauză le apar suferinţele. Cu puterea suflului (transferul energetic) şi a înveliturii tale (câmpului vital) poţi reface legăturile cu pământul ale celui suferind."

„Multă bucurie putem aduce între oameni cu puterile noastre cele noi."

„Nu doar pământul trebuie să fie vindecat, căci trupul este doar o fărâmă din ceea ce se vede. Trebuie ca mai apoi să fie vindecată şi mintea şi simţirea, căci acolo îşi are boala rădăcina. Când boala îl atinge pe om, nu suferă doar pământul din el, ci toate suferă. Şi apa, şi aerul, şi focul."

„Prin suflul (transferul energetic) şi învelitoarea noastră (câmpul vital) putem mişca toate aceste patru elemente."

„Ţi-am mai spus că aceste puteri trebuiesc mânuite cu multă grijă şi cu mare cumpătare. Nu este nicio grabă. Veţi învăţa să deprindeţi limpezimea şi echilibrul."

După o vreme se hotărâră să poposească într-o pădure aflată la poalele muntelui. Era o pădure bogată cu felurite soiuri de copaci, iarbă şi flori. Aveau parte din plin de fructe de pădure, ciuperci, alune, ghindă şi chiar miere de la albinele sălbatice.

„N-aş mai pleca niciodată de aici, spuse discipolul lipindu-şi tot spatele de iarba moale. Simt cum mă înveleşte lumina şi puterea pământului (este vorba despre vitalitatea pământului)! Şi apa din josul ei e atât de hrănitoare! (pânza freatică – n.a.). Iar pârâul pare să treacă prin vinele mele şi adierea vântului prin nările mele!"

„Aici îi vom aştepta şi pe ceilalţi, spuse învăţătorul. Curând vor veni şi ei, alături de Zamolxe. Aici vor fi multe de învăţat şi de lămurit."

„Ale cui sunt colibele acelea mici din pădure? Întrebă discipolul.

„Noi le-am făcut, când eram ca voi, spuse învăţătorul zâmbind. Vor trebui făcute altele. Sunteţi 70 acum."

„Am văzut că ai toporul în traistă. Dă-mi-l şi voi tăia eu cât mai mulţi copăcei pentru colibe."

„Nu vom tăia niciun copac. Doar ramuri vom împleti în jurul copacilor şi acestea vor fi colibele voastre. Pădurea aceasta este învăţătorul nostru şi vom arăta respectul ce se cuvine pentru trupul ei. Vom cere voie pădurii chiar şi pentru ramurile ce le vom rupe din arbori şi îi vom mulţumi pentru toate cele ce vom lua din ea."

„Aşa am să fac, spuse discipolul ruşinat. Pădurea m-a învelit cu bunătatea ei şi eu m-am grăbit s-o vătăm cu toporul."

Spre seară apăreau şi alţi învăţători, împreună cu o parte dintre discipoli. Bucuria revederii era mare printre ei. Restul învăţătorilor, alături de discipolii lor, urmau să

ajungă în zilele următoare. Zamolxe urma şi el să apară alături de ultimii. În cele din urmă toţi discipolii aveau să înveţe lecţia despre puterea suflului şi a înveliturii (folosirea respiraţiei în transferul energetic şi a conectării la câmpul vital al pământului).

După ce s-au adunat cu toţii, Zamolxe îi chemă în jurul său şi le spuse:

„Sunt foarte mulţumit de osteneala fiecăruia. Cu grea trudă aţi primit aceste puteri, de aceea vrednici sunteţi de ele. Însă trebuiesc folosite cu multă băgare de seamă, căci au puterea să aducă nu numai bucuria, ci şi durerea. Nu orice suferind trebuie ajutat, căci toate îşi au rostul lor şi toate sunt aşa cum trebuie să fie. Pentru a putea desluşi mai multe, vom învăţa multe lecţii de la această pădure. Căci precum pădurea are felurite feluri de iarbă, flori, copaci şi animale, tot aşa sunt şi aşezările de oameni. Iar primele lucruri ce trebuiesc învăţate de la pădure sunt cumpătarea şi buna convieţuire.

Ţineţi minte că nu trebuie să ajutaţi cu puterile voastre pe cel ce ia prin siluire orice bun care aparţine semenului său, pe cel care se ridică din pricina nevoilor celorlalţi şi îi amăgeşte, pe cel care se foloseşte de bolile, spaimele şi neliniştile celorlalţi, dar nici pe cel care îl înşeală pe altul folosind măsura strâmbă. Nici pe hoţ, nici pe bătăuş, nici pe beţiv, nici pe cel ce ocăreşte, nici pe cel batjocoritor, nici pe cel puturos deşi este în putere, nici pe cel ce îşi vorbeşte de rău părinţii sau fraţii mai mari. Veţi vedea desluşit că bolile şi necazul lor de aici îşi trag obârşia. Pe restul să-i ajutaţi după nevoile lor.”

În zilele următoare, Zamolxe îi îndemna să se conecteze cât mai des la energiile (suflul) pădurii, nu numai pentru hrănirea corpului energetic, ci şi pentru a deprinde simţul echilibrului. În acest sens, erau îndemnaţi să observe armonia elementelor din zonă. Pădurea era amplasată la poalele unui masiv muntos. Era străbătută la margine de un râu, iar în interior şerpuiau două izvoare cristaline. Existau de asemenea numeroase soiuri de plante, flori şi arbori, toate acestea dând un aer deosebit pădurii.

Colibele discipolilor erau făcute din crengi subţiri de copac împletite în jurul trunchiului unui arbore mai mare, iar culcuşul era făcut din frunze şi iarbă. Fiecare dintre discipoli îşi construia astfel propria colibă. Avea să locuiască multe zile acolo, alături de acel arbore. Fiecare îşi alegea arborele în funcţie de cum îl îndemna instinctul.

Încă din prima zi, discipolul era îndemnat să formeze o legătură specială cu acesta. Se stabilea un prim contact, fizic şi subtil, prin intermediul palmelor. Discipolul urma să ofere din energia sa arborelui. La scurt timp, spre marea lui surprindere, arborele îi răspundea în acelaşi mod, oferindu-i acces la energia sa. Între discipol şi arbore se forma un câmp energetic special (numit de ei *învelitoare de lumină*), pe care discipolul îl putea folosi în diverse scopuri.

În curând aveau să descopere că, prin intermediul acestui câmp energetic, puteau avea acces la trecutul zonei şi chiar puteau accesa mult mai uşor energia vitală a pământului. Sclipiri de imagini le apăreau în minte atunci când doreau să afle despre trecutul arborelui sau chiar al întregii păduri. Fiecare ploaie hrănitoare, fiecare animal care a trecut pe lângă el, chiar şi fiecare ciupercă sau fir de iarbă ce a crescut alături, erau în memoria copacului. Apoi descopereau că arborele era conectat la alţi arbori prin legături ascunse şi toate erau legate între ele prin alte conexiuni nevăzute (câmpuri energetice). Apoi aveau să descopere că pădurea era în strânsă legătură tainică cu alte păduri. Discipolii erau foarte încântaţi de ceea ce descoperiseră.

Zamolxe adeseori le spunea:

„O, de ar fi oamenii precum aceste blânde fiinţe! Întreg pământul ar cânta de fericire şi zilele omului ar fi un lung strigăt de bucurie!”

„De ce vrea omul să fie peste altul?” întrebă unul.

„De ce este răutatea prezentă în lume, deşi cu toţii au un strop din Focul cel Viu şi Veşnic?” întrebă altul.

„Dragii mei. Vedeţi cu toţii această pădure minunată. Mulţi arbori o cuprind, împodobită e de multe feluri de iarbă şi de flori frumoase, mângâiată e de limpezi izvoare şi cântată de ramuri şi păsărele. Atât de multe o cuprind... şi totuşi, ea este UNA. Aşa au fost cândva şi oamenii. Cu toţii erau UNA în cuprinsul de necuprins al Focului cel Viu şi Veşnic. Apoi unii şi-au zis: Foc Viu suntem fiecare, cu toţii strălucim în Necuprinsul Foc Viu. Haideţi să ducem focul nostru pe pământ şi din el să facem Vatra Focului cel Viu şi Veşnic iar bucuria şi strălucirea noastră să fie pretutindeni pe cuprinsul său.

Dar luând trup, Focul Viu a fost acoperit de pământ şi apoi pământul s-a pus pe sine mai presus de El. Pământul acesta este trupul care ascunde Focul Viu din fiecare. El conţine şi ţărână, şi apă, şi vânt, şi foc (corp fizic, corp emoţional, corp mental, corp spiritual – n.a.). Când toate acestea vor fi UNA din nou, atunci oamenii îşi vor aduce aminte de unde au venit şi de legământul ce l-au făcut, şi vor face din acest pământ Vatra Focului cel Viu şi Veşnic.

„Putem uni pământul, apa, focul şi aerul? Căci oamenii sunt ca elementele. Unii sunt ca pământul, alţii sunt ca apa, puţini sunt ca vântul şi foarte puţini sunt ca focul. Şi nu pare chip să-i pui pe toţi laolaltă.”

„Dar nu le are omul pe toate? Răspunse Zamolxe. Datoria voastră va fi să-i adunaţi pe toţi şi să-i faceţi asemenea unui singur trup, cu o singură minte şi o singură simţire.

„Dar e greu să-i faci să fie astfel”, răspunseră ei uşor dezamăgiţi de rătăcirea oamenilor.

„E greu, căci Focul cel Viu a fost acoperit de trup şi asta i-a făcut să fie asemenea dobitoacelor rătăcite. Totuşi, nu uitaţi că oamenii au aceleaşi căutări şi aceleaşi bucurii; cele plăcute celor buni sunt plăcute şi celor răi, şi multe dintre cele căutate de cei rătăciţi sunt căutate şi de cei statornici. Din aceeaşi ploaie îşi trag tăria copacii mari şi cei mici, iarba şi florile. Şi din aceeaşi ţărână se hrănesc cu toţii. La fel sunt şi oamenii. Uniţi-i, dându-le ploaia voastră şi faceţi-i să-şi întoarcă feţele spre lumina voastră, asemenea florilor la lumina soarelui! Fiţi precum ploile binecuvântate, fiţi strălucitori ca soarele, blânzi ca luna, modeşti şi răbdători asemenea ţărânei. Nu vă uitaţi la feţele lor, la averile lor sau la puterea lor, căci unde sunt zece oameni e mai multă putere decât unde este un om cu zece avuţii, şi bucuria a zece oameni este mai bună decât bucuria înzecită a unui singur om.”

Seara se despărţeau în tăcere şi apoi fiecare cugeta la cele spuse de Zamolxe. Cei mai mulţi preferau să se plimbe singuri prin pădure. Târziu, în noapte, se întorceau la coliba împletită, din jurul arborelui. Legătura tainică pe care discipolul şi-a făcut-o cu arborele îl ajuta să-şi limpezească mintea şi să-şi liniştească sufletul.

Fiecare dintre ei înţelegea că puterile primite trebuiau folosite numai pentru a-i ajuta pe oameni să redevină ceea ce fuseseră cândva. Bucuria obţinerii acelor puteri deosebite a fost umbrită întrucâtva de o oarecare stare de apăsare sufletească. Cu toţii au înţeles că asupra lor este o mare responsabilitate, şi că vor avea foarte multe de făcut în viitor.

Cu această uşoară apăsare intra fiecare în mica lui colibă, dar crisparea dispărea repede în momentul când câmpul vital al arborelui îl înconjura. Simţea chiar o stare de afecţiune din partea arborelui. Nu de puţine ori, discipolii adormeau cu mâinele îmbrăţişate în jurul său.

Primele zile treceau uşor. Cu toţii aveau să-şi revină din încercarea la care au fost supuşi în peşteră. Într-una din dimineţi, Zamolxe îi adună pe toţi şi le spuse:

„De azi veţi învăţa graiul ierburilor, arborilor şi florilor. Veţi desluşi apoi leacurile lor şi cum trebuiesc folosite pentru nevoile oamenilor."

„Noi le ştim de la bendise, spuneau unii discipoli. Multe am aflat de la ele... Ştim care ierburi sunt bune pentru acoperirea rănilor, care sunt bune pentru dureri felurite, pentru fierbinţeala trupului, pentru un somn liniştitor, pentru întărirea trupului, pentru arsuri, umflături, lovituri, tăieri, muşcături, sau alte felurite nevoi. Unele sunt mai bune de luat la lună plină, altele la lună nouă, altele sunt bune de luat ziua, iar altele pe înserat. La fel, unele ierburi trebuiesc culese la lună plină, altele la lună nouă, iar altele când soarele străluceşte puternic."

„Este bine să ştiţi toate acestea, dar prea mult ajutor nu ştiţi încă să daţi. Mult mai multe lucruri bune vă vor învăţa plantele, florile şi arborii. Ele pot vindeca şi rănile ce nu se văd, nu doar cele care se văd. Aşa cum voi nu vedeţi rădăcinile ierburilor, tot aşa, rădăcinile bolilor trupului nu sunt la vedere. Acele rădăcini sunt în simţirile şi în minţile oamenilor, iar poftele sunt cele care le udă necontenit."

„E greu de pătruns în minţile şi poftele oamenilor, bunule Zamolxe", răspundeau ei.

„Chiar aşa să fie?"

„Au aceleaşi apucături ca dobitoacele. Fiecare vrea mai multă avuţie, iar pântecele să le fie mare. Şi când le au din plin pe acestea se luptă pentru întâietate şi fală (ego – n.a.) şi nu-i chip să-i poţi întoarce din drum."

„Eraţi şi voi odată precum ei. Dar aţi reuşit să încălecaţi pofta şi simţirea."

„Cu mare greutate am putut încăleca noi pofta şi simţirea, bunule Zamolxe. Nu e chip să-i pui pe oameni la asemenea osteneli. Cine ne va asculta?"

„Rana nu se zgârie, nici nu se apasă, ci se oblojeşte şi se mângâie. Boala sufletului şi a minţii se vindecă numai cu mare băgare de seamă. Nu cu vorba ademeneşti sufletul omului, ci cu fapta şi adevărul. Şi nu prin frică se face schimbarea cea bună, ci prin propriul exemplu şi prin dragostea de bine şi frumos."

„Dar cum poate binele unuia să nu fie răul altuia, bunule Zamolxe? Când unul râde celălalt plânge şi când unul câştigă altul pierde. Toate acestea se văd necontenit.

„De ce priviţi doar cu un singur ochi? Îi întrebă Zamolxe.

„Totuşi, unul vede o roată plecând, iar altul vede aceeaşi roată venind. Cine vede totuşi mai bine? Lămureşte-ne această vorbă ce ne-ai spus-o mai demult."

„Dar cel ce este deasupra celor doi? El ce vede?"

„Acelaşi lucru vede, doar că vede mai bine", spuseră unii dintre discipoli.

„Cel ce împinge roata vede mai bine. El este cel ce are dreptate" spuseră alţii.

„Şi dacă-i scoatem pe cei doi? Ce se vede atunci?

„Doar o roată vedem."

„Ba mişcarea s-o vedeţi, şi nu roata. Deci mişcarea vede cel ce este deasupra. Cel ce vede doar mişcarea este cel care vede mai bine. Vedeţi deci mişcarea şi veţi desluşi cum să împăcaţi oamenii. Vedeţi mişcarea de dincolo de feţele lor, de puterea lor, de averile lor şi de faptele lor."

„Dar cum să-i convingem de postire?"

„Mai degrabă convingeţi-i să-şi hrănească mintea şi simţirea. Căci ceea ce mănâncă sufletul şi mintea, aceea mănâncă şi trupul. Nu uitaţi aceasta! Faceţi-i să privească mai des pământul, iarba, florile şi cerul! Faceţi-i să colinde mai des pădurea, dealurile şi

munţii! Ele sunt mereu hrănitoare pentru suflet şi minte. Iar apoi, cei ce sunt vrednici de postire, vor posti."

„Dar nu vor şti ce puteri au în sufletele lor."

„Nu toţi trebuie să aibă puteri, dar este bine ca toţi să cunoască binele, frumosul, cumpătarea. Nu grăbiţi lucrurile căci rodul îşi dă fructul la vremea sa, nicidecum mai devreme. Semănaţi deci hărnicia, ascultarea, bunătatea, frumosul, cumpătarea, în sufletele lor şi udaţi necontenit aceste seminţe."

„Ce bine era dacă oamenii ar fi fost precum arborii, iarba sau florile" spuneau ei.

„Cei mici sunt asemenea unor muguri. Sufletele lor tânjesc după bucuria soarelui, după tot ce este frumos, cumpătat, plăcut. Puneţi seminţele acestea în sufletele celor mici. Pregătiţi cu mare băgare de seamă jocurile lor, cântecele lor, şi cu mai mare grijă pătrundeţi în visurile lor. Binele, hărnicia, frumosul, cumpătarea, ascultarea de bătrâni şi de cei înţelepţi, prind repede rădăcini în sufletele lor blânde şi curate."

„Dar oamenii cresc altfel de cum creşte pădurea. Arborii fac doar soiul lor de fruct, dar oamenii pot face felurite soiuri de fructe. Unele fructe sunt dulci, iar altele sunt amare. Unii stăruiesc să facă roade amare."

„Întotdeauna rămâne din rod pentru a hrăni rădăcina. Întotdeauna faptele rele ale oamenilor se vor întoarce împotriva lor. Precum floarea se arată înaintea fructului, aşa sunt şi oamenii. Precum v-am spus, învăţând graiul ierburilor, florilor şi arborilor, veţi învăţa să desluşiţi florile ce preced fructele din sufletele şi minţile oamenilor."

„Este aceasta cu putinţă?"

„Oamenii au obiceiul de-a spune multe neadevăruri, dar ierburile, florile şi arborii nu au acest obicei. Fiecare casă are în jurul ei felurite feluri de iarbă, flori şi arbori. Luaţi seama la cele ce sunt în jurul casei sale. Întotdeauna natura răspunde după cum este sufletul omului şi întotdeauna ierburile, florile şi arborii din jurul acelei case au câte o poveste de spus. Este de folos să folosiţi ce ştiţi de la bendise, dar mai de folos este să ştiţi cum să vindecaţi sufletul şi mintea oamenilor."

Astfel, Zamolxe şi învăţătorii îi iniţiau pe discipoli în limbajul tainic al ierburilor, florilor şi ierburilor. În acele vremuri (ca de altfel şi în multe localităţi din mediul rural din ziua de azi), în jurul fiecărei case, se puteau găsi felurite feluri de iarbă, flori şi chiar mici arbuşti. Fie că sunt arbuşti sălbatici, fie că sunt fructiferi, aproape la fiecare casă găseai (la fel şi acum) cel puţin un fel de arbust. Discipolii prindeau „limba plantelor" prin intermediul câmpului energetic. Nu degeaba Zamolxe îi îndemnase să-şi construiseră micile colibe în jurul arborilor. Între discipol şi arbore se crea un câmp energetic special şi mulţi puteau accesa imagini despre istoria arborelui şi al zonei cuprinse de câmpul său energetic.

Din vastele cunoştinţe ale vechilor preotese, bendisele mai rămăseseră cu foarte puţine. Aveau doar cunoştinţe elementare despre efectele plantelor, florilor şi arborilor, cu folos numai asupra corpului fizic. Mai aveau ceva cunoştinţe de „tras de spate" (un fel de masaj mai dur) folosindu-se de pietre de râu şi de munte (de mai multe feluri), „descântate" cu felurite fierturi de plante. Pierzându-se tehnicile folosite de vechile preotese, bendisele nu mai puteau accesa energiile subtile ale regnului vegetal.

Zamolxe fusese iniţiat în desluşirea limbajului secret al plantelor încă din prima tinereţe (înainte de-a pleca alături de Pitagora la Crotona), de la unul din preoţii lui Demetra (cei care oficiau misterele de la Eleusis). Aceştia erau urmaşii vechilor preotese dacice, alungate în urma teribilului conflict avut cu o mie de ani în urmă. Totuşi, nu iniţierea a fost cea mai importantă, căci şi preoţii lui Demetra (zeiţa agriculturii)

pierduseră foarte mult din cauza nerespectării tehnicilor folosite de vechile preotese dacice, cât mai ales zona respectivă era importantă. Preotesele au ales o zonă specială a Greciei, în care curenţii telurici aveau o anumită convergenţă cu cele elementale. În aceste condiţii, iniţierile erau avantajate din toate punctele de vedere. Iniţierea, deşi ajunsese să fie mai mult formală în acea perioadă, datorită structurii speciale a corpului spiritual al lui Zamolxe, şi al curenţilor energetici din zonă, i-a cauzat acestuia o veritabilă „furtună interioară", şi a fost pentru el ca o veritabilă experienţă iniţiatică. Zamolxe a avut parte de o iniţiere destul de dură în accesarea şi controlul energiilor regnului vegetal, dar graţie corpului său spiritual foarte puternic, a reuşit să treacă cu bine de încercare.

Misterele de le Eleusis mai păstrau (în preajma anului 500 î.Hr.) doar puţine lucruri în comun cu vechile iniţieri ale preoteselor dacice. În fapt, era vorba de două iniţieri; una se desfăşura primăvara (pregătirea recoltei), iar cealaltă în decursul toamnei. Procesul se desfăşura în decursul a nouă zile şi cuprindea purificarea (conform tradiţiei erau necesare nouă zile de post), sacrificarea şi iniţierea propriu-zisă. Din păcate, în decursul timpului, lucrurile au decăzut enorm. Preotesele nu mai respectau tehnicile folosite in şcolile vechilor preotese, prin urmare, pierduseră legătura cu elementele şi forţele regnului mineral, vegetal şi animal. Nemaiavând controlul asupra forţelor subtile, şi fiind lipsite de protecţia amazoanelor, preotesele au fost înlocuite în timp de preoţi bărbaţi. Nici aceştia nu puteau accesa forţele elementale şi nici energiile regnurilor inferioare, dar aveau abilitatea de a se folosi de temerile populaţiei în combinaţie cu anumite forme de impresionabilitate (datorită ritualurilor extravagante şi a sacrificiilor de animale). Unii preoţi eleusini aveau capacitatea de a se folosi de toate aceste manifestări astfel încât să determine „mişcări" în psihomentalul populaţiei. Datorită acestui lucru, fenomenele de tip placebo erau frecvente, şi astfel misterele şi preoţii de la Eleusis au rezistat multe sute de ani.

Purificarea ajunsese să fie practicată formal, astfel că se consumau alimente în perioada de pregătire, dar ele erau purificate printr-o „binecuvântare". Sacrificiile erau şi ele formale; în loc să fie sacrificate una sau mai multe caracteristici animalice din om (lăcomia, frica, agresivitatea, viclenia, poftele carnale etc.), erau sacrificate animale. Iniţierea consta numai din recitarea unor strofe considerate sacre şi participarea la ritualuri simbolice.

Cum era de aşteptat, Cronos (zeul timpului) şi-a depus pecetea asupra acestor mistere, iar în sec. 4 d.Hr. Împăratul roman Teodosiu le-a interzis.

Din cauza faptului că Zamolxe a avut parte de o iniţiere dură, (nefiind pregătit în prealabil), a hotărât ca discipolii lui să fie iniţiaţi în accesarea şi controlul energiilor regnului vegetal printr-o formă (tehnică) mult mai blândă. Cheia o constituia armonia elementelor în trup, minte şi suflet. La fel s-a petrecut şi când au avut parte de iniţierea în energiile telurice. Dacă atunci discipolii simţeau că vatămă pământul dacă mai calcă pe el (datorită centrelor energetice din talpă, care erau foarte puternic activate), acum iniţierea le dădea impresia că nu mai au nevoie de hrana fizică. Simţeau că sunt alimentaţi permanent prin intermediul ombilicului (alt centru energetic) de către pădure. În realitate, iniţierea era îndelung pregătită (fizic, energetic, emoţional, mental), iar „ombilicul energetic" era apoi instantaneu activat. Şocul era minim pentru discipol, iar Zamolxe şi învăţătorii ştiau, datorită simţurilor specifice, când un discipol este pregătit pentru a primi iniţierea.

Din punct de vedere fizic şi energetic, discipolul nu era suspus niciunui risc, însă din punct de vedere emoţional şi mental, puteau exista probleme. Conexiunile energetice cu regnul vegetal aveau darul de a amplifica foarte puternic dinamica proceselor psihoemoţionale şi, adeseori, era nevoie de prezenţa lui Zamolxe sau a învăţătorilor.

Surplusul de energie preluat de la regnul vegetal, amplifica totodată şi energia căpătată din spaţiul elemental, iar toate acestea alimentau extrem de puternic procesele psihomentale ale discipolului. Prin urmare, acesta trecea prin dese episoade de transă în care avea parte de conectări involuntare cu forţele naturii. Conectarea la energiile regnului vegetal determina chiar ieşiri involuntare din trup ale corpului energetic, iar discipolul era în acest timp într-o permanentă stare de beatitudine. Exista un risc major ca discipolului să-i fie „defazate" structurile corpului energetic şi mental (putea rămâne un „visător" pentru tot restul vieţii, fiind total rupt de realitate). Pentru a-i veni în ajutor, Zamolxe şi învăţătorii căutau să-l „împământeze" cât mai mult cu putinţă. Astfel, îl izolau de ceilalţi şi îi era incapacitată vederea. Discipolul era nevoit să-şi amplifice simţurile corpului fizic şi să realizeze forţat împământarea. De obicei, împământarea dura 20-30 de zile, iar discipolul se folosea pentru orientare doar de auz, pipăit, miros şi memorie (capul îi era acoperit cu o glugă în tot acest timp).

În perioada următoare, discipolii călătoreau foarte mult în zonă, şi intrau în contact direct cu toate felurile de iarbă, plante, flori, arbori. Fiecare plantă avea un anume miros energetic, o caracteristică aparte, o „semnătură" unică. Discipolul memora fiecare stare în parte, determinată de conexiunea directă. Pas cu pas, discipolul descoperea limbajul lor special.

După ce realiza stabilizarea corpului energetic, şi reuşea să controleze energiile regnului vegetal, discipolul învăţa foarte rapid să „decodifice" energia fiecărei plante, a fiecărei flori, a fiecărui arbore sau a fiecărei plante. Era necesar doar să-şi exprime intenţia cu privire la plantă (orice plantă ar fi fost din regnul vegetal), iar aceasta se „deschidea". Când întâlnea o persoană bolnavă, discipolul se conecta la energiile regnului vegetal şi îi apărea în planul mental imaginea plantei (sau mai multe plante) care l-ar fi putut ajuta pe respectivul bolnav. Dacă era într-o altă zonă, pe care discipolul n-o cunoştea, exista un fel de atracţie magnetică pentru planta care îi era de folos. Se deplasa după instinct în zona exactă unde se afla respectiva plantă. După iniţiere, discipolul nu avea nevoie să înveţe nimic despre plante de la alte persoane.

În cele din urmă, toţi discipolii treceau cu bine de iniţierea în accesarea şi folosirea energiilor regnului vegetal. Întreg procesul dura câteva luni; începea cu legătura specială pe care discipolul o făcea cu energia arborelui (de care era împletită coliba), urmau călătoriile din jurul zonei urmând exact anumite trasee energetice speciale (ale regnului elemental şi vegetal) şi apoi se realiza convergenţa acestor energii în structurile energetice şi psihomentale ale discipolului. Convergenţa energiilor se realiza cu ajutorul altor formule „magice". Deşi acest cuvânt pare să stârnească zâmbete pe feţele celor mai mulţi oameni, formulele magice aveau o putere de pătrundere uriaşă. Formula „magică" avea darul de a angrena energiile subtile, atât prin intermediul cuvântului cât şi prin intermediul formei, culorii şi apoi a energiilor.

Prin aceste formule se accesau energiile regnului elemental şi vegetal. La fel ca formulele folosite la accesarea elementului pământ (prezentate când am relatat despre iniţierea în elemente), şi acum am avut parte de stări deosebite. Mai jos am să prezint câteva astfel de formule.

„**Florile schimbă şoapte cu soarele**"

La început, discipolul folosea această formulă ca o simplă mantră. Rostirea ei aducea stabilitate şi calm în zona psihomentală (datorită folosirii repetitive a sunetelor). Ulterior, foloseau formula şi în gând, concomitent cu alte treburi. Se realiza astfel un fel de „gravitaţie" în jurul acestei formule, adică o formă de focalizare mentală în jurul ei. Ulterior, discipolul nu mai folosea sunetele ci doar imaginea, astfel că îşi focaliza atenţia doar asupra acelei imagini, vizualizând cum câmpul de flori era într-o tainică legătură cu soarele (el fiind chiar în mijlocul imaginii). Imaginea determina la rândul ei o „gravitaţie" specifică în zona mentală, astfel că majoritatea gândurilor îi erau focalizate doar către formele şi culorile care erau în conexiune cu imaginea respectivă. Apoi, discipolul trebuia să elimine şi imaginea, urmând să acceseze doar energia procesului natural. Aici era de fapt marele secret; accesarea procesului energetic dintre pământ (câmpul cu flori) şi soare. Întâi se folosea sunetul (repetarea formulei), apoi imaginea (flori-soare), apoi se accesa energia procesuală (conexiunea). Primele două oferă linişte, stabilitate, bucurie, dar conexiunea energetică oferă accesul la energii extrem de puternice. Se intervine în energetica regnului vegetal şi în energia soarelui (a unei părţi, fireşte). Energia florilor conectate la energia soarelui determină mişcări foarte puternice în psihomental.

Doar atât am putut să spun despre această formulă; alte aspecte sunt intuite rapid de către cei care au „deschiderea necesară"!

Prin intermediul acestor energii se pot dezvolta foarte rapid simţuri speciale, care în mod normal (prin evoluţie normală) ar fi durat mulţi ani, sau poate chiar vieţi: echilibru, graţie, eleganţă, frumos, profunzime etc.

Această formulă dezvolta corpul solar, responsabil de manifestările conştientului (memorie, forţă, inteligenţă, perspicacitate, abilităţi dobândite).

Se schimbau apoi formulele:

„Iarba schimbă şoapte cu soarele" – conexiunea energetică aducea abundenţă, vindecare, regenerare, echilibrare, stabilitate.

„Arborii schimbă şoapte cu soarele" – conexiunea energetică aducea echilibru, forţă, vitalitate, stabilitate, încredere.

Alte formule care aveau darul să mobilizeze puternic corpul solar:

„Răsărit şi amurg în sărut de curcubeie" – avea darul de a concentra energiile pozitive din timpul zilei. Imaginea are o influenţă deosebit de puternică pentru corpul mental şi emoţional. Este o formulă extrem de puternică, datorită comprimării temporale şi a puterii de pătrundere a curcubeielor (să nu uităm că, în Vechiul Testament, prin curcubeu, Dumnezeu îşi ţine legământul cu omenirea).

„Blând înveleşte lumina din soare" – conectarea la câmpul vital al soarelui. Se puteau accesa energii foarte puternice.

„Lin mă cufund în faguri de lumină" – avea darul de-a purifica atât interiorul cât şi exteriorul, conectând fiinţa la energiile înalte.

„Stropi de soare înveliţi de rouă" – aducea vitalitate, regenerare, bucuria de a trăi. Această formulă trebuia să fie „simţită". Dimineaţa, la răsăritul soarelui, se umbla cu picioarele goale peste roua ierbii şi, efectiv, senzaţia resimţită era una deosebită. Prin intermediul acestei formule se accesau energii speciale.

„**Florile schimbă şoapte cu luna"** – folosea aceeaşi tehnică precum cea expusă mai sus, doar că se foloseşte luna în loc de soare. Pentru a realiza conexiunea energetică cu acest proces (flori-lună), discipolul stătea treaz în nopţile cu luna plină (atunci erau mai puternice energiile lunii).

Formula dezvolta corpul lunar, responsabil de manifestările subconştientului (intuiţie, legături cu vieţile anterioare, talente înnăscute, legături cu planurile subtile sau cu entităţi spirituale, conexiunea la matricea informaţională).

Alte formule**:**

„Iarba schimbă şoapte cu luna" – mobilizează energiile benefice din subconştient în procesele de regenerare şi vindecare.

„Arborii schimbă şoapte cu luna" – scoate la suprafaţă puterile, informaţiile şi talentele, obţinute în vieţile anterioare.

„Blând învelește lumina din lună" – prin această formulă se realizează conexiunea la câmpul vital al lunii. Câmpul vital al lunii determină o creştere puternică a propriului câmp magnetic.

„Stropi de stele ţesute de lună" – formula facilitează accesul la energiile cosmice. Tot prin intermediul astrului selenar se pot accesa energiile celorlalte planete ale sistemului solar. Luna este un fel de guvernator, în relaţia cu Pământul, pentru energiile sistemului solar.

„Luna ţese cu fir de lumină" – mobilizează aspectele pozitive din subconştient. Ajută mult la regenerarea ţesuturilor vătămate.

Alte formule utilizate pentru accesarea energiilor sublime:

„Stropi de lumină coboară din stele" – se pot accesa energiile subtile ale constelaţiilor zodiacale.

„Cuprind în suflet muguri de curcubeu" – ajută la obţinerea stării de detaşare, liniştire, bucurie etc.

„Colind luminos cu vântul pe dealuri" – este un bun calmant pentru psihomental.

Aceste formule au un efect benefic chiar dacă nu se reuşeşte conexiunea la procesul energetic. Doar folosindu-se sunetul (la modul repetitiv) şi imaginea formulei (efect mai puternic) se pot accesa energii puternice şi, de asemenea, se poate realiza stabilizarea planului psihomental. Conexiunea energetică este foarte greu de realizat atunci când sunt puternice dereglări în planurile energetice subtile, (alimentaţie dezechilibrată, pasiuni carnale, dezechilibrări în planul psihomental, temeri diverse etc).

Toţi discipolii reuşeau în cele din urmă să acceseze şi să controleze energiile regnului vegetal. Astfel trecea primul an, iar toamna târziu discipolii aveau să părăsească micile lor colibe, şi să purceadă apoi spre comunităţile de oameni. Se despărţeau cu mare greutate de pădure, dar trebuiau să-şi urmeze drumul. Urmau să pună în practică toate cele ce învăţaseră.

Oamenii, atât ai locului cât şi din alte ţinuturi îndepărtate, îi aşteptau cu mare bucurie şi mai ales cu speranţa că le vor fi rezolvate problemele fizice şi durerile sufleteşti. Doar atunci discipolii puteau simţi cu adevărat că este mai multă bucurie în a dărui decât în a primi. Deşi nu cereau niciun preţ pentru cele ce făceau, grupul primea cosoni, obiecte de aur şi argint, ţesături, unelte, hrană şi multe lacrimi de mulţumire. Unii veneau chiar din zone foarte îndepărtate, de la multe zile de mers.

Fiecare învăţător, alături de grupul său de câte şapte discipoli, pleca separat spre câte o regiune a Daciei, urmând a pune în practică toate cele ce au învăţat în decursul anului. Deşi bendisele şi preoţii lui Gebeleizis (zeul fulgerului şi al tunetului) nu-i aveau la inimă pe discipolii lui Zamolxe, fiind mult mai tineri şi mai înzestraţi decât ei, erau nevoiţi să le recunoască puterile deosebite. De multe ori învăţătorii, şi chiar discipolii, reuşeau să vindece boli grave pe care bendisele sau preoţii lui Gebeleizis nu reuşeau cu

niciun chip să le rezolve. Chiar şi pe unii dintre ei i-au vindecat de felurite boli sau dezechilibre energetice.

Dar nu oblojirea rănilor era preocuparea lor principală şi nici vindecarea sau alinarea feluritelor boli. Altele îi interesau pe Zamolxe, învăţători şi discipoli. Comunităţile independente de daci şi geţi erau formate din aproape 2.000 de aşezări, cuprinzând în total peste 5 milioane de oameni. În urmă cu circa 1.000 de ani, odată cu plecarea unei bune părţi a populaţiei dacice (un grup spre Est – India, altul spre vest – peninsula italică, plus altele mai mici spre sud – Elada, Fenicia, Mesopotamia), şi apoi ca urmare a devastatorului război dintre societatea matriarhală şi societăţile patriarhale din jur, dacii şi geţii au decăzut enorm, din absolut toate punctele de vedere. Majoritatea cetăţilor mari şi foarte puternice, construite de la zero de către vechile preotese, fuseseră distruse din temelii. Aceste cetăţi erau considerate ca fiind cele mai puternice din acea perioadă, fiecare având drumuri pavate, canalizare, pieţe, manufacturi, iar furnalele lor erau cele mai avansate din lumea antică.

Din cauza exodului şi al devastatorului război, populaţia rămasă s-a retras în zonele relativ sigure de la poalele munţilor. Acest lucru a determinat o degradare accentuată a societăţii în tot ansamblul ei. Foarte mulţi ajunseseră să trăiască într-o sărăcie cruntă, fărădelegile erau frecvente, iar amintirile despre vechea societate matriarhală erau considerate fabulaţii de către cei mai mulţi. Zamolxe şi-a dat seama că dacii fuseseră loviţi în cel mai sensibil loc, anume, în credinţa în propriile puteri. Conducătorii comunităţilor şi ai aşezărilor mici nu erau deloc preocupaţi de viitor, ci erau interesaţi doar în a reuşi să adune vara şi toamna toate cele necesare pentru a trece cu bine de iarnă.

Astfel stând lucrurile, Zamolxe a înţeles că pentru construcţia unei noi societăţi, trebuia ca totul să fie început de la zero. Ştia că nu poate face foarte multe pentru generaţia curentă, astfel că s-a preocupat mai mult pentru pregătirea şi schimbarea noilor generaţii.

Planul avea să se desfăşoare în trei etape.

În prima etapă trebuia să formeze cât mai mulţi învăţători cu putinţă. Pentru a forma prima generaţie de „ridicători de patrie” avea nevoie de câteva mii de discipoli, ceea ce ar fi presupus cel puţin 15-20 de ani de pregătire.

În a doua etapă, trebuia să convingă o parte a populaţiei să revină la zonele de deal şi de şes, deoarece acestea erau foarte importante pentru dezvoltarea economică, administrativă şi culturală a comunităţilor. Deplasarea unor mase mari de oameni către alte zone (deal şi şes) este un lucru deosebit de dificil şi de riscant. Zamolxe reuşise să decodifice geografia reţelelor energetice elementale şi vitale ale spaţiului geto-dac, şi cunoştea zonele care ar fi fost propice pentru dezvoltarea armonioasă a comunităţilor.

În a treia etapă, urma să pună bazele pentru a realiza unirea tuturor comunităţilor de geţi şi daci, precum şi a celor de neam apropiat, într-un mare şi puternic stat (realizat parţial de Burebista).

Pentru a pune în aplicare primul plan (formarea a mii de discipoli) Zamolxe, învăţătorii şi prima generaţie de tineri discipoli aveau de semănat foarte multe „seminţe”.

Ştiau de asemenea că munca lor trebuia să fie discretă, că nu trebuiau să se impună ca şi conducători, nici nu trebuiau să adune bogăţii sau să se evidenţieze prea mult într-un anume fel. Era necesar ca fiecare aşezare să aibă cel puţin un discipol care să fi trecut de primele două trepte. Acesta avea datoria să ridice aşezarea din umbră, pas cu pas,

acţionând pe căi tainice şi folosindu-se de toată înţelepciunea acumulată în perioada pregătirii. Munca lui era uriaşă şi trebuia să ţină cont de toate caracteristicile specifice ale unei aşezări. Vindecările erau trecute pe plan secundar. În principal, discipolul (viitorul învăţător) trebuia să le redea oamenilor credinţa în propriile puteri, să-i determine să privească cu mare încredere în viitor, să le dezvolte cultul muncii şi al onoarei, să-i determine să-şi deschidă inimile şi minţile către minunile naturii.

După ce lăsau multe „seminţe", şi aduceau multe bucurii în comunităţi, vindecând şi aducând liniştea şi pacea în sufletele multor oameni, învăţătorii şi discipolii se adunaseră cu toţii la poalele unui munte. Apoi Zamolxe le spuse:

„A fost un an greu pentru toţi, dar şi frumos totodată. Multe aţi învăţat şi multe puteri aţi deprins. Văzând cu toţii toate cele ce sunt în mijlocul fraţilor voştri, ştiu că vă apasă pe suflet o mare greutate. Multe sunt de făcut şi puţini suntem. Seminţele ce le-aţi semănat vor da roade şi fiecare veţi avea de cules. Puterile ce le-aţi primit vor fi încununate de pricepere şi înţelepciune. Vom purcede în acest an la un alt drum. Nu veţi mai primi alte puteri, dar vă veţi mări înţelepciunea şi veţi deprinde **limpezimea, echilibrul, simţul măsurii timpului şi al creşterii lucrurilor**. Fără acestea, puterile voastre nu sunt de folos lumii şi nici roade bune nu vor da în timp."

„Să începem de acum, bunule Zamolxe, răspunseră discipolii. E greu să vedem mizeria şi neştiinţa părinţilor şi fraţilor noştri. Ne doare sufletul când ştim ce puteri ascund oamenii în sufletele lor, iar ei suferă mai rău ca dobitoacele.

„Să nu lăsaţi tristeţea în suflet, căci toate sunt aşa cum trebuie să fie."

„Dar vieţile lor sunt irosite în zadar. Mulţi nu vor mai putea cunoaşte bucuria unui suflet împlinit. Ce viaţă este aceea când nu poţi auzi şoaptele munţilor sau cântecele apelor, când nu poţi simţi tăria focului ori nu poţi cuprinde înţelepciunea vântului? Irosită este viaţa care nu a gustat mierea soarelui, sufletul nu i-a fost ţesut de lumina lunii sau pielea nu a simţit căldura vântului mângâiată de lumina din flori şi copaci."

„Dragii mei, Lumina Focului Viu şi Veşnic este în fiecare şi în acelaşi loc se reîntoarce după moarte. Ce poate fi în afara Focului Viu? Nimic nu este! Voi credeţi că cel ce priveşte prin ochiul celui ce suferă este diferit de cel ce priveşte prin ochiul celui ce se bucură? După ce vor părăsi trupurile, se vor reîntoarce în Marele Foc Viu şi apoi vor reveni printre oameni, privind iarăşi lumea, dar prin alţi ochi. Aşa a fost de când e pământul şi omul, şi aşa va fi şi când nu va mai exista pământul şi omul. Nu fiţi cu sufletul îngreunat, căci cel ce priveşte acum prin ochii cei trişti se va întoarce pentru a privi prin ochi veseli."

În următorul an discipolii aveau să-şi dezvolte multe alte capacităţi deosebite. Limpezimea minţii şi simţul echilibrului erau primele deprinse. În acest sens, Zamolxe întocmise o serie de tehnici prin care discipolii îşi exersau aceste capacităţi.

Se stabiliseră într-o zonă de şes, la marginea unui râu, unde era abundenţă de nisip. Amenajaseră mai multe terenuri cu nisip fin şi în acele locuri aveau să exerseze o serie de exerciţii, prin care le erau dezvoltate capacitatea de concentrare, detaşarea, atenţia distributivă, capacitatea de coordonare şi autocontrolul gândurilor. Exerciţiile solicitau foarte mult efort psihic şi mental din partea discipolilor, dar rezultatele erau pe măsură.

„Mintea este cea care îl ridică pe om mai sus de dobitoace şi tot ea este cea care îl poate coborî mai jos de ele, dacă se împresoară cu poftele trupeşti, fala şi trufia. Trebuie deci ca mintea să fie luminoasă, curată şi cumpătată. Când pântecele e curat, iar simţirea e potolită de lăcomie, poftă trupească, trufie şi dorinţă de întâietate, mintea se limpezeşte asemenea izvorului. Dar izvorul se supune celor pământeşti şi deseori este

tulburat de elemente. **Căci totul pe pământ se supune urcării şi coborârii, plinului şi golului, măririi şi micşorării, întăririi şi slăbirii.** Trebuie deci ca mintea voastră să fie bine aşezată, iar limpezimea ei să nu fie tulburată de acestea."

Într-o primă parte, discipolii îşi schimbau activităţile din timpul zilei cu cele din timpul nopţii, conştientizând faptul că într-un fel lucrează mintea şi simţirea pe timpul zilei, şi cu totul altfel pe timpul nopţii. Schimbarea de bioritm se făcea de la o lună plină la alta. Toţi discipolii învăţaseră deja să acceseze energiile solare şi lunare, dar nu ştiau încă să se folosească de ele pe planuri mai subtile. Zamolxe îi îndemna să-şi observe liniştea minţii şi cum este ea tulburată de alte gânduri. Deseori le spunea:

„Mintea este jucăuşă, nu vă împotriviţi glasurilor şi imaginilor ce o răscolesc, căci şi ea, asemenea elementelor, se supune urcării şi coborârii, măririi şi micşorării, plinului şi golului, întăririi şi slăbirii. Simţirea aduce şi ea osteneală minţii şi o tulbură cu durerile trecutului şi fricile viitorului sau cu aşteptările poftelor de mărire şi întâietate în faţa celorlalţi. Atât cele ce sunt plăcute cât şi cele ce nu sunt plăcute tulbură necontenit minţile oamenilor. Luaţi seama la toate acestea."

Discipolii erau apoi învăţaţi să discearnă care sunt aspectele pozitive, dar şi negative, ale influenţelor solare şi lunare, şi cum pot fi ele influenţate de către virtuţi (iubire, voinţă, curaj, răbdare, modestie). Cele cinci virtuţi erau uneltele principale cu care lucrau discipolii. Acestea, cu ajutorul limpezimii, simţul echilibrului, simţului timpului şi al creşterii lucrurilor, puteau aduce bucuria, liniştea, mulţumirea, belşugul şi armonia printre oameni.

De multe ori, Zamolxe le spunea:

„Primele ce trebuiesc învăţate sunt ascultarea, hărnicia, cumpătarea, mulţumirea, blândeţea, adevărul şi bunătatea. Prin ele, sufletul şi mintea se pregătesc pentru a răspândi iubirea, pentru a întări voinţa, pentru a creşte curajul, pentru a deprinde răbdarea şi pentru a face să strălucească modestia. Toate acestea sunt mişcate de pământ, apă, aer şi foc, iar ele sunt învelite de soare, de lună şi de stelele cerului, şi toate sunt cuprinse de mintea omului. De aceea mintea trebuie ascuţită, limpezită şi ridicată spre culmile cerului pentru a desluşi întreaga vedere a împărăţiei omului. Căci omul este împărat peste toate acestea."

Deşi discipolii aveau deja, graţie încercărilor grele din primul an, o bună capacitate de autocontrol psihomental, în timpul vegherii asupra minţii (meditaţiei) discipolii se confruntau adesea cu dezordinea mentală. Nu de puţine ori Zamolxe şi învăţătorii erau întrebaţi:

„Dacă vrem să punem stavilă unui gând ce curge într-una, mai multe vin dinspre alte părţi. Apa o putem mişca, ba chiar o putem opri un timp, dar gândul îşi face loc şi din stânga, şi din dreapta, şi din faţă şi spate, şi de sus şi de jos."

„Lăsaţi gândul să se desfăşoare. Nu vă opuneţi gândurilor, căci nu e chip să le cuprindeţi, nici să le măsuraţi, nici să le puneţi unde vreţi. Luaţi seama ce putere le pune în mişcare. Ţineţi seama de cele ce v-am spus. Nu încercaţi să opriţi gândul, ci căutaţi să desluşiţi care gând este mânat de pământ, care este mânat de apă, de vânt sau de foc. Căci toate acestea îşi au gândurile lor şi toate îşi au rostul lor. Desluşiţi apoi care gânduri tulbură din trecut şi care sunt trimise de viitor. Şi apoi desluşiţi care sunt pentru urcare şi care sunt de coborâre, care sunt de umplere şi care sunt de golire, care sunt de mărire şi care sunt de micşorare, care sunt de întărire şi care sunt de slăbire. Desluşindu-le rostul, veţi vedea că nu vă vor mai tulbura, căci mintea voastră va fi deasupra lor şi liniştea cerului va fi în mintea voastră."

Astfel stăruiau discipolii zile bune în observarea minţii lor şi multe lucruri noi aveau să afle. Unii dintre ei observau că acelaşi gând putea fi de urcare, dar în acelaşi timp era şi de coborâre.

„Bunule Zamolxe, spuneau ei, un ochi este în stânga şi altul este în dreapta, dar vedem totuşi cu amândoi. Aşa sunt şi gândurile, unul este când în stânga, când în dreapta, când umple, când goleşte, când întăreşte, când slăbeşte, când coboară, când ridică."

„Atunci să dăm de lucru şi într-o parte şi în cealaltă, şi vom vedea cum vor mai zbura şi ce putere le-or mai mâna", răspunse Zamolxe.

„Cum să facem asta?"

„Vom lega gândurile de trup şi le vom priponi cu voia."

Astfel, îi pregătise pentru primul set de exerciţii. Fiecare dintre ei primea două beţe şi trebuia să deseneze pe nisip, cu amândouă în acelaşi timp, diverse forme. La început scrijeleau pe nisip aceeaşi formă, cu amândouă braţele, în acelaşi timp. Începeau cu forme simple (cerc, triunghi, dreptunghi) şi continuau apoi cu forme din ce în ce mai complexe. La primele încercări trebuiau să deseneze formele (în acelaşi timp) pornind din acelaşi punct. Apoi, acelaşi desen trebuia executat începând din puncte diferite, dar trebuiau să termine figura în acelaşi moment. După o oarecare perioadă de antrenament trebuiau să scrijelească desene diferite cu amândouă beţele, în acelaşi timp. Fiecare dintre ei primea o bucaţică de lemn sau de piatră, pe care erau desenate figurile ce le aveau de scrijelit pe nisip, iar ei trebuiau să le traseze întocmai în acelaşi timp. Desenele erau combinate, având atât forme drepte cât şi forme curbe. Unii desenau mai bine cu stânga, alţii cu dreapta, unii deformau figurile, căci le era greu să deseneze forme drepte, alţii aveau probleme cu desenatul figurilor curbe, iar altora le era foarte greu să se sincronizeze.

„Unde îţi sunt gândurile acum?", întreba Zamolxe pe unul dintre ei.

„N-am timp de gânduri acum, căci simt o mare fierbinţeală în cap" spuse acela.

„Nu credeam să fie atât de greu a face asta", răspundea altul.

Seara, cu toţii erau istoviţi de efortul de peste zi. Erau foarte miraţi de greutatea acestor exerciţii, iar unii chiar spuneau că preferă postirea în locul încordării minţii. Zamolxe era întrebat de unii dintre ei:

„De ce ne este aşa de greu? Doar fiecare are desenele în faţă şi doar cu o mână trebuie să scrijelim nisipul. Nici postul nu ne-ar istovi astfel, sau o zi de spart pietre. Nu putem schimba munca?"

„Aveţi voi vreun gând rătăcitor când faceţi asta?"

„E prea mare priponeala minţii. E greu să pătrundă gândurile hoinare când facem asta."

„Dacă aţi fi făcut doar cu o singură mână, gândurile v-ar fi năpădit iarăşi, dar lucrând cu amândouă, v-aţi potolit gândurile."

„Dar mintea şi mai rău se istoveşte."

„Cu mare folos se istoveşte. Şi se va mai osteni multe zile de acum înainte. Nimeni nu va pleca de aici până nu va trece de aceste încercări. Acesta este postul minţii şi trebuie să-l deprindeţi bine, căci vă va da simţul echilibrului, va aduce limpezimea în minte şi buna vedere a celor ce se văd mai greu."

Zilele treceau cu mare greutate, căci efortul în sine era într-adevăr foarte mare. Unii reuşeau să realizeze desenele mai bine şi mai rapid decât alţii, iar acest lucru le dădea speranţă tuturor.

Când în cele din urmă reuşeau să termine cu toţii exerciţiul, în care desenele erau făcute sincron şi fără a fi deformate, Zamolxe şi învăţătorii îi puneau să facă acelaşi lucru, cu deosebirea că desenele trebuiau făcute pe lateral. Aveau la vedere doar desenele ce le aveau de făcut, dar nu puteau vedea ceea ce ieşea pe nisip. Acest exerciţiu era mult mai dificil iar unii chiar aveau uşoare căderi nervoase. Nesincronizările şi mai ales deformarea desenelor erau frecvente. Desenele erau foarte greu de corectat, căci nu aveau voie să privească decât atunci când terminau, şi aveau puţin timp la dispoziţie.

Pas cu pas, cu foarte mult efort, fiecare avea să descopere unde anume are probleme. Zamolxe şi învăţătorii erau aproape de ei, urmărind cu foarte mare atenţie unde greşeşte fiecare, şi care sunt cauzele. Desenele erau întocmite de Zamolxe în aşa fel încât să lase descoperite problemele şi dezechilibrele legate de aspectele solare şi lunare (masculin–feminin, expansiune–contracţie, acţiune–reacţiune, oscilaţie–continuitate). Toate acestea se vedeau în felul cum desenele erau deformate când erau scrijelite pe lateral. Unele mici probleme ieşeau în evidenţă la primul exerciţiu iar alte probleme sau dezechilibre (mai subtile) ieşeau în evidenţă la al doilea exerciţiu.

După acest set de exerciţii istovitoare urma un altul, cel puţin la fel de greu. Adunaseră mult nisip de pe malul râului şi l-au împrăştiat peste un câmp din apropiere. Au împărţit terenul în câteva perimetre de formă pătrată, fiecare având în jur de 50-60 metri pe latură.

Exerciţiul ce-l aveau de făcut semăna puţin cu cel de dinainte. Discipolul primea o figură desenată pe o piatră şi apoi se deplasa în interiorul perimetrului imitând desenul. Capul i se acoperea cu o glugă mare astfel că vederea îi era incapacitată. Urmele pe care le lăsau pe nisip trebuiau să coincidă cu figura. Se foloseau doar de simţurile interne. Încercarea nu trebuia să dureze mult şi odată porniţi nu aveau voie să se oprească până la sfârşit.

La fel ca la exerciţiile cu beţele, la început se executau doar figuri simple. Atât formele drepte cât şi cele curbe trebuiau executate foarte bine. Apoi, se trasau figuri compuse. Dacă, de regulă, la primul exerciţiu (cel cu beţele) erau necesare 30-40 secunde, la acest exerciţiu nu trebuia să se depăşească 6-10 minute. În acest timp mintea era extrem de concentrată, trebuind să ţină seama de figura de executat şi de timpul scurt, iar coordonarea dintre minte şi trup trebuia să fie foarte bună. Fiecare discipol primea câte o astfel de figură încă de la începutul zilei, iar discipolul exersa singur figura în câmpul din apropiere până să-i vină rândul s-o execute pe nisip.

Efortul făcut de discipol era imens. Concentrarea era atât de puternică, încât mulţi dintre ei uitau efectiv de trecerea timpului. Figurile trebuiau executate atât mergând cu faţa înainte cât şi cu spatele.

Până la urmă reuşeau cu toţii să treacă de aceste teste, dar efortul făcut era uriaş. Zamolxe şi învăţătorii ştiau că dificultatea acestor exerciţii avea rolul de a disciplina minţile discipolilor. Pe de altă parte, prin intermediul greşelilor (executări greşite ale formelor curbe, drepte sau alte neconcordanţe) aveau să scoată la suprafaţă dezechilibre subtile care, în alte condiţii, erau foarte greu de sesizat.

Prin aceste exerciţii istovitoare, discipolii reuşeau să realizeze o bună capacitate de concentrare, o foarte bună „împământare”, detaşarea de alte gânduri, echilibru psihomental şi un foarte bun simţ al măsurii. Erau cele mai grele exerciţii, dar rezultatele erau pe măsura efortului. Discipolii simţeau efectiv cum liniştea şi detaşarea cuprinde tot spaţiul lor interior.

„Toate cele ce sunt afară trebuiesc cu mare grijă aduse înăuntrul vostru, şi cu aceeaşi grijă trebuiesc iarăşi scoase afară”, le spunea adesea Zamolxe. Precum arborii sorb ţărâna, apa, focul şi vântul, şi apoi îşi ţes trupul cu ele, aşa trebuie să faceţi şi voi. Fiţi rădăcini pentru semenii voştri, şi să ridicaţi cu măsură comunitatea. Iar asemenea rădăcinilor, să nu fiţi la vedere când faceţi toate acestea...”

După aceste exerciţii, discipolii se cufundau din ce în ce mai des în liniştea de dincolo de minte. În acelaşi timp, simţeau pentru prima dată că ceva-cineva-altceva pare a privi prin ochii lor. Ar fi vrut să spună despre ce anume ar fi vorba, dar nu-şi găseau cuvintele. Zamolxe le spunea:

„Nu trebuie să spuneţi nimic pentru că nu sunt cuvinte pentru a descrie pe cel ce priveşte prin ochii voştri. Ce cuvinte pot cuprinde necuprinderea?”

Unii dintre discipoli aveau străfulgerări din vieţile anterioare. Se vedeau în alte vremuri, în alte trupuri, trăind alte evenimente. Imaginile le erau întrerupte de izbucniri de lumină. Zamolxe îi ajuta să treacă peste aceste experienţe, spunându-le că Focul Viu a privit prin mulţi ochi înainte de a privi prin ochii lor şi o va mai face şi după ce ei vor pleca dintre cei vii.

„Nu carnea este vie, ci cel ce priveşte prin ochii voştri este viu. Prin El se însufleţeşte trupul.”

„De ce stă ascuns? De ce se pune dincolo de trup şi dincolo de minte?”, întrebau ei.

Zamolxe păstra tăcerea...

La fel şi ei...

Într-un amurg de zi de vară, Zamolxe avu o viziune extrem de puternică. Acelaşi chip enigmatic, ce-i apăruse într-o noapte la Crotona, i s-a arătat din nou. Acum însă viziunea a fost cu mult mai puternică. Dincolo de chipul misterios, lui Zamolxe i se arată drumul spre muntele ce ascundea mirifica piramidă de lumină. În acel moment, o chemare puternică se aprinse în sufletul lui. Nimeni şi nimic nu putea rezista chemării muntelui de lumină.

Era de fapt chemarea sufletului său. O chemare ce dăinuia de multă, multă vreme.

Astfel stând lucrurile, Zamolxe i-a adunat pe toţi în jurul său şi le-a spus:

„Am să plec o vreme dintre voi. Trebuie să urmez o chemare de demult.”

Învăţătorii şi discipolii au înţeles că nu era chip să fie oprit. Sperau să obţină mai multe răspunsuri. Văzându-i abătuţi, Zamolxe le spuse:

„Trei primăveri am fost un singur trup. Ochii vi s-au deschis, simţurile le-aţi potolit, mintea vi s-a limpezit şi puteri mari aţi primit. Pe toate le-aţi plătit prin truda voastră. Continuaţi ceea ce am început! Acum sunteţi cu toţii învăţători! Mergeţi şi adunaţi ceea ce aţi semănat.”

„Unii dintre ei au chemarea de a merge mai departe, spuse unul dintre învăţători. Sunt vrednici pentru a primi mai multă lumină. Ce facem cu ei?”

„Ştiu de ei, răspunse Zamolxe. Ei sunt ridicători de patrie. Când mă voi întoarce, ne vom ocupa de ei. Toate la vremea lor.”

„Când te vei întoarce?”

„Vă voi înştiinţa prin vis. Când veţi primi semnul, să veniţi cu toţii la locul ştiut. Acum, mergeţi printre oameni şi ajutaţi cât puteţi. Vă las cu liniştea munţilor.”

Viziunea l-a determinat aşadar să-şi părăsească discipolii şi învăţătorii, pentru trei ani şi jumătate. În perioada imediat următoare a locuit în apropierea piramidei de lumină. Îndrumat fiind de spiritele superioare, Zamolxe şi-a desăvârşit pregătirea şi, în

cele din urmă, a realizat ceea ce se numeşte a doua iluminare (conştientizarea planului divin din care coborâse).

Zamolxe putea pătrunde oricând în interiorul piramidei energetice. Acolo a aflat că el însuşi era în spatele chipului misterios ce-i apăruse în viziune. Era vorba de ultima întrupare din perioada atlantă. Şocul a fost imens...

Zilnic îşi scotea sufletul din trup (călătoriile astrale erau numite în trecut „ieşiri ale sufletului") şi pătrundea în mirifica piramidă de lumină.

Şi-a văzut toate coborârile în materie şi s-a înfiorat la vederea marii lucrări a omului. A avut acces la programul său cauzal şi a înţeles că misiunea sa era cu mult mai cuprinzătoare decât crezuse iniţial. A putut conştientiza şi lucrările celorlalte unităţi de conştiinţă divină.

Zamolxe urma să creeze o uriaşă mişcare spirituală. Tot continentul urma să fie angrenat într-o dinamică extrem de complexă. A pătruns până la cel de-al patrulea nivel al piramidei din Retezat, reuşind să stăpânească energii extrem de puternice. Era în contact permanent cu entităţile superioare, precum şi cu celelalte unităţi de conştiinţă divină întrupate. Mişcările spirituale generate de ei urmau să cuprindă întreaga lume.

În preajma piramidei de lumină, Zamolxe a stat mai puţin de un an. Conform structurii sale cauzale (pe care el însuşi a întocmit-o) nu era necesar să aibă acces la foarte multe date de acolo. Restul perioadei l-a petrecut în Munţii Orăştiei, în zona construcţiilor megalitice atlante acoperite (piramida şi paralelipipedul). Deşi acestea din urmă sunt construite din piatră, prezintă numeroase elemente de tehnologie atlantă, în interiorul lor fiind foarte multe circuite vibraţionale.

În nenumăratele ieşiri în astral, am detectat câteva centre subterane locuite, printre care una era în zona Munţilor Orăştie. Mi s-a transmis că sunt baze subterane în care activează atlanţi supravieţuitori, dar şi entităţi extraterestre. Aceştia din urmă nu pot rămâne mai mult de câteva săptămâni pe pământ (în situaţii excepţionale pot rămâne luni de zile), căci Geea nu tolerează alte structuri energo-informaţionale în afara celor deja acceptate (din cauza experimentului Fiilor lui Belial). Structurile megalitice atlante sunt protejate de către atlanţii supravieţuitori, dar şi de către entităţi energetice. Acestea sunt un fel de roboţi energetici care au rolul de a devia atenţia şi voinţa celor care încearcă să detecteze aceste centre şi să pătrundă în ele.

Ele nu sunt de nepătruns, în sensul că nu ne sunt interzise, dar există anumite „protocoale de intrare". Este necesar să se fi atins anumite praguri de conştiinţă. Într-un cuvânt, este necesar să ai o pregătire adecvată. În plus, accesul la acestea se face numai dacă se stăpânesc anumite frecvenţe vibraţionale. Mi s-a mai transmis că sunt trei porţi principale de acces.

Prima poartă presupune activarea cu ajutorul vibraţiei cromatice, adică se intră numai dacă sunt stăpânite vibraţiile superioare frecvenţei violet, dar şi cele inferioare frecvenţei roşii. Acest lucru presupune anumite iniţieri, deci transferuri de energie înalt vibraţională, şi o pregătire pe măsură. Ca să poţi percepe clar aceste vibraţii, trebuie să fii un „maestru al formei şi al culorii", adică să fii într-un echilibru perfect gând-cuvânt-faptă. Apoi este necesar să fii deasupra fenomenelor de atracţie-respingere şi să fii împăcat cu trecutul şi viitorul.

A doua poartă este sonică (de fapt sunt mai multe porţi sonice). Deschiderea sa presupune anumite cunoaşteri secrete legate de sunet. Nu este vorba doar de sunetul propriu-zis, ci şi de „sunetele ascunse". Sunetele poartă amprenta multor energii vibraţionale, printre care şi a gândului. Când cineva este pregătit pentru a deschide

această a doua poartă, anumite percepţii sonice interioare ghidează aspirantul spre acele „deschideri” dimensionale.

A treia poartă implică „scanarea” psiho-mentalului de către dispozitive energo-vibraţionale (folosindu-se tehnologii bazate pe cristale). Pentru a se trece de această „poartă”, este obligatorie accesarea unor energii de înaltă frecvenţă vibraţională. Aceste energii sunt recepţionate numai dacă se stăpânesc foarte bine dinamicile mentale şi cauzale.

Atlanţii s-au asigurat că nu oricine poate avea acces la instalaţiile vibraţionale din interiorul paralelipipedului şi al piramidei.

Zamolxe a reuşit să treacă de cele trei porţi şi a pătruns apoi în interiorul structurilor. Acolo a avut parte de contacte fizice cu gardienii-atlanţi, dar şi cu entităţi extraterestre. A urmat o muncă deosebit de dificilă, şi anume, formarea unor legături energetice subtile dintre piramida de lumină din Retezat şi construcţiile megalitice din Munţii Orăştiei, conform structurilor energetice ale noului ADN. Apoi trebuiau realizate numeroase conexiuni dintre acestea şi o anumită zonă din regiune. Acea zonă prezenta o convergenţă specială a energiilor telurice, magnetice şi elementale. Respectiva zonă este cunoscută sub numele de Sarmizegetusa Regia. Acolo urma să se construiască o reţea energetică foarte complexă, având conexiuni cu circuitele subtile din piramidă şi paralelipiped.

Toate sanctuarele sacre de la Regia, atât dreptunghice cât şi circulare, au rolul de interfaţă cu circuitele energetice din structurile megalitice subterane. Ca o comparaţie, se poate spune că dacă piramida şi paralelipipedul ar reprezenta unitatea unui calculator, atunci sanctuarele (dreptunghiulare şi circulare) de la Sarmizegetusa sunt tastatura.

Legat de sanctuarele sacre de la Sarmizegetusa Regia, trebuie să fac câteva precizări.

În primul rând, se vehiculează ideea că soarele de andezit era locul unde se oficiau sacrificii umane. Această idee este susţinută de către mulţi istorici „moderni”, şi se bazează pe două aspecte. Pe de-o parte, scrierile lui Herodot afirmă că o dată la patru ani era sacrificat unul dintre ei (fiind aruncat în suliţe) pentru a merge la Zamolxe, iar pe de altă parte, este vorba de orificiul din platforma inferioară a soarelui de andezit, în dreptul canalului de drenaj. Unii istorici consideră că pe acolo se scurgea sângele celui sacrificat. O părere cel puţin ciudată (dacă nu de rea credinţă), bazată pe simpla constatare a existenţei unui orificiu. Cât despre relatarea lui Herodot, adevărul este undeva la mijloc. Într-adevăr, unii daci au deprins acest obicei, ca o dată la patru ani să sacrifice un tânăr, dar el nu era trimis la Zamolxe, ci la Gebeleizis, zeul tunetului şi al fulgerului. Mulţi istorici ai vremii confundau adesea pe Zamolxe cu Gebeleizis. Practica sacrificiului a fost preluată de la celţi; se cunoaşte că practicau în mod frecvent sacrificiile (atât animale cât şi umane). Zamolxe, şi învăţătorii pe care i-a format, nu au instituit asemenea practici aberante. Comunicarea cu forţele naturii sau cu entităţile spirituale se făcea cu totul altfel. Ghizii spirituali mi-au transmis că, înainte de a cădea Dacia (în 106 d.Hr.), unii daci s-au sacrificat, din disperare, în zona sanctuarelor. Dar au fost cazuri izolate.

Herodot a preluat informaţiile de la negustori, iar printre ei informaţiile circulau deseori trunchiat sau chiar contradictoriu. De altfel, informaţii contradictorii apar destul de des în scrierile istoricilor antici. Atât istoricii romani, cât şi greci, îşi încărcau relatările cu o puternică doză de subiectivism, fiecare căutând să-i glorifice pe ai săi, în

timp ce restul era catalogat „barbar”. Cu toate acestea, dacii au impresionat pe foarte mulţi istorici antici.

În realitate, soarele de andezit era locul unde se oficia o iniţiere extrem de importantă şi foarte puternică, numită „botezul apei şi al focului sacru”. Prin canalul de drenaj trecea apa a trei izvoare, semnificând curăţirea trupului, sufletului şi a minţii. Din cele trei izvoare a rămas doar unul, care a fost deviat. Orificiul cu pricina era făcut pentru a se scurge apa folosită la ritual. Apa era într-adevăr specială, fiind „informată” (i se ataşa o structură energetică specială) de către învăţătorul-preot. După ce se oficia botezul apei, discipolul era pregătit pentru botezul „focului sacru” sau „botezul luminii”. Era cel mai important moment, deoarece prin intermediul acestui ritual discipolului urma să i să extindă percepţia asupra spectrului cromatic. Iniţierea consta într-un transfer energetic extrem de puternic şi avea loc la lumina soarelui. După această iniţiere discipolul percepea o parte din spectrul infraroşu şi ultraviolet, precum şi energiile specifice lor (percepea clar şi aurele energetice ale fiinţelor).

Cele zece sectoare ale soarelui de andezit reprezintă zece vibraţii ale luminii; şapte dintre ele sunt ale culorilor de bază: roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo, violet, iar celelalte trei sunt: alb, argintiu, auriu. Ultimele trei culori sunt foarte importante, semnificând vibraţia pământului, vibraţia lunii şi vibraţia soarelui. După această iniţiere discipolul devenea un învăţător de gradul 3.

Nici vorbă aşadar de sacrificii umane sau animale.

O altă mare nedreptate se referă la Zamolxe şi Decebal. Se spune că Zamolxe, şi mai apoi Decebal, ar fi blestemat acest popor pentru că ar fi părăsit credinţa strămoşească. Exista un interes deosebit de a se inocula în mentalul românului ideea că Zamolxe sau Decebal ar fi blestemat acest pământ, împreună cu locuitorii săi. De ce? Această idee trebuia să pătrundă adânc în conştiinţa oamenilor şi să rupă legăturile subtile cu energiile deosebite ale acestor locuri. Date fiind treptele dificile de parcurs pentru a deveni un învăţător (maestru) zamolxian, a fost mult mai convenabil a se primi titlul (a se citi „harul”) din afară, absolut gratuit, doar pe baza unor ritualuri simbolice, fără niciun fel de pregătire adecvată. Cum nimic nu este gratuit (şi în special puterile subtile), se poate verifica uşor unde au ajuns noii „maeştri”. Transferul de sacralitate, de la fiinţa vie la obiecte neînsufleţite (icoane, moaşte, obiecte etc.) este cel mai mare rău pe care l-au făcut, şi au plătit acest lucru din plin. Au ajuns ce au ajuns (deşi sunt bogaţi şi încă au oarece influenţă) tocmai din cauza acestui fapt. Se cred stăpâni peste spiritualitatea acestor locuri, dar de fapt sunt doar chiriaşi.

Un lucru este sigur, Zamolxe (şi nici Decebal) nu a blestemat acest popor, pentru că el nu avea cum să blesteme. Zamolxe este o fiinţă divină, care ştie că orice om este învelişul Focului Viu şi că orice om rătăcit poate fi adus pe calea cea bună.

Începând cu 2011 „interfaţa” de la Sarmizegetusa Regia va începe să se deschidă din ce în ce mai mult, astfel că fiecare va putea accesa energiile deosebite ale acestui loc. Totodată, accesul la primele trei niveluri ale piramidei energetice din Retezat se va face prin intermediul piramidei şi paralelipipedului din Munţii Orăştiei. Iar accesul la primul nivel se face deci prin interfaţa de la Regia. El este împărţit în alte şapte subniveluri şi prin intermediul lor se pot accesa energii deosebite, care amplifică de şapte ori vibraţiile la care are acces omul. În viitorul apropiat mi se vor transmite detalii despre aceste subniveluri, şi mai ales despre cum se pot accesa vibraţiile aferente (precum şi paşii ce trebuiesc urmaţi).

În cei trei ani şi jumătate, cât a fost Zamolxe plecat, învăţătorii şi primii discipoli au continuat să urmeze aceleaşi învăţături. Niciunul nu s-a reîntors la viaţa de dinainte.

Conform indicaţiilor primite de la Zamolxe, grupul s-a împărţit în alte zece grupuri. Fiecare grup era format din şapte discipoli (consideraţi deja învăţători) şi un învăţător. Toate grupurile urmau să meargă în comunităţi şi să pregătească drumul pentru noii discipoli. Cele zece grupuri şi-au împărţit tot perimetrul ocupat de comunităţile geţilor şi dacilor. În aşezările mici, de până la 2-300 de suflete, stăteau puţine zile, iar în cele mari, de până la 5.000 de suflete, stăteau mai mult. Nu se ocupau numai de vindecări, ci ajutau şi la organizarea comunităţilor.

Niciodată n-au încercat să se substituie conducătorilor locali. Erau extrem de modeşti; se declarau servitorii preoţilor lui Gebeleizis şi ai bendiselor, spunând că este o onoare pentru ei să-i poată servi. Cu toţii au înţeles că modestia (chiar umilinţa) are o extraordinar de mare putere de pătrundere. Ei erau interesaţi doar să semene muguri de lumină în sufletele tinere.

În acelaşi timp, Zamolxe şi gardienii atlanţi, lucrau la conexiunile energetice dintre structurile megalitice şi sanctuarele de la Regia. Nu numai la Sarmizegetuza s-au făcut astfel de conexiuni energetice, ci în aproape toată zona locuită de geţi şi daci (cu precădere în zonele montane). Trebuie spus că un centru puternic este la nord de actualul nostru teritoriu, anume în Ucraina, altul este pe teritoriul Ungariei, altul în fosta Yugoslavie, iar Bulgaria are două astfel de centre.

După aproximativ trei ani şi jumătate, Zamolxe şi gardienii atlanţi, atent supravegheaţi de câteva echipaje extraterestre, au terminat de făcut conexiunile dintre structurile energetice ale construcţiilor megalitice şi centrele speciale din exterior. Cel mai important centru era la Sarmizegetusa Regia.

În foarte scurt timp, după ce s-au realizat conexiunile, cei zece învăţători au fost înştiinţaţi de Zamolxe că a venit vremea să se întâlnească şi să reînceapă ceea ce a fost întrerupt. Primiseră informaţia atât în vis cât şi prin intermediul simţurilor subtile.

Printre oameni circula zvonul că Zamolxe ar fi murit şi din această cauză nu a mai apărut. Preoţii lui Gebeleizis au împrăştiat zvonul că ar fi fost trăznit de către fulgere, ca pedeapsă pentru că l-ar fi supărat pe zeul fulgerului şi al tunetului.

La apariţia sa, lumea a fost cuprinsă de o mare uimire, iar bucuria învăţătorilor şi a discipolilor a fost fără margini. În urma conexiunilor avute cu energia piramidei energetice din Retezat, Zamolxe a avut parte de o serie de transformări fundamentale, între care albirea completă a părului, concomitent cu frăgezirea pielii. Învăţătorii n-au avut niciun dubiu referitor la el, dar au fost oameni care au considerat că nu este el şi că totul ar fi scornit de învăţători şi discipoli, cu scopul de a-i discredita pe preoţii lui Gebeleizis şi pe bendise. Cei mai mulţi oameni considerau că este într-adevăr Zamolxe, iar schimbarea spectaculoasă ar fi semnul că s-ar fi transformat în zeu. Tradiţia despre moşi spunea că aceştia aveau părul alb ca neaua şi pielea ca de prunc. Deşi mulţi spuneau vrute şi nevrute despre revenirea sa, nimeni nu îndrăznea să spună ceva în preajma sa. Zamolxe avea o putere în jurul său, care îi făcea să tacă şi să-şi lase capetele plecate. Cu toţii au remarcat transformările spectaculoase ale lui Zamolxe, însă cei mai uimiţi au fost învăţătorii şi discipolii. Aceştia nu aveau nicio îndoială cu privire la el, dar simţeau că este înconjurat de puteri de nepătruns. Văzându-i cuprinşi de nelinişte, Zamolxe le spuse:

„Vă simt sufletele tulburate.”

„Schimbări mari vedem în tine, spuseră ei. Chiar şi trupul mult ţi s-a schimbat. Multe se vorbesc despre tine…”

„Iată-mă în faţa voastră. Acelaşi sunt…”

„Şi totuşi altul, spuse unul dintre ei. O înfricoşătoare putere simţim alături de tine. Fost-ai atins de zei?”

„Voi ce credeţi?”

„Unii spun că te-ai întors din moarte” spuse altul.

„Alţii spun că nu eşti Zamolxe ce-l cunoaştem, strigă altul. Prea semeni cu moşii de odinioară. Părul ţi-este alb, iar pielea netedă şi proaspătă, asemenea copiilor.”

„Dar inimile voastre ce vă spun?” întrebă Zamolxe.

„Că trebuie să mergem împreună, spuseră unii în acelaşi timp. Inimile noastre ştiu că tu eşti. Dar simţim o putere în tine… o putere care ne sperie.”

„Ce vă sperie mai mult, atingerea zeilor sau ieşirea din strânsoarea morţii?” îi întrebă Zamolxe.

La auzul acestor vorbe, unii s-au cutremurat. Zamolxe, simţindu-i, le spuse zâmbind:

„Mulţi se roagă zeilor însă nicidecum nu vor să le spună păsurile în faţă. Alţii fug de moarte, dar şi mai rău îi sperie lipsa morţii.”

„Deci ai fost atins de zei?”

„Zei suntem cu toţii! Întunecat aşternut s-a aşezat peste inimile voastre…”

„Fost-ai mort şi ai înviat?”

La auzul acestei întrebări Zamolxe izbucnise în râs.

„Voi de ce nu vreţi să gustaţi învierea? Cu adevărat vă spun că nimeni nu e viu până ce nu cunoaşte moartea. Învierea şi moartea sunt acelaşi lucru.”

La auzul acestui răspuns, discipolilor le reapăruseră zâmbetele pe feţe. Atmosfera se destinse complet. Învăţătorii şi discipolii simţiră cum bucuria le inundă sufletele. Zamolxe le spuse:

„Cu adevărat m-aţi purtat în sufletele voastre. Demni sunteţi acum să culegeţi ceea ce aţi semănat. Fiecare dintre voi sunteţi acum învăţători. Mergeţi deci la cules şi cele ce-aţi primit, la rândul vostru să daţi mai departe.”

Între timp, Zamolxe le spuse învăţătorilor să-i ţină deoparte pe cei care pot fi „ridicători de patrie”. Ei erau cei demni pentru al treilea nivel (care ar fi durat trei ani).

Accesul la acest nivel mi-a fost „închis” deocamdată.

Şcoala pitagoreică de la Crotona

După cum am spus, Şcoala de la Crotona i-a fost casă şi familie lui Zamolxe pentru o lungă perioadă de timp. Până să ajungă acolo, Zamolxe deprinse foarte multe din tainele trupului, sufletului şi ale minţii (graţie numeroaselor iniţieri avute, alături de Pitagora, în Grecia, Fenicia, vestul Indiei, Egipt, Persia). Era un meşter iscusit al cuvintelor, ştia să oblojească atât rănile sufletului cât şi pe cele ale trupului; vedea cum se dezvoltă lucrurile în timp şi spaţiu (capacitate vizionară), şi înţelegea multe rosturi… rămase încă ascunse pentru cei mai mulţi înţelepţi ai vremii.

Pitagora, precum şi cei care l-au urmat, aveau de gând să descopere (la Crotona) mecanismele şi modalităţile cele mai potrivite prin care se puteau dezvolta, într-un mod armonios (chiar sublim), societăţile omeneşti. Acesta era Marele Plan al lui Pitagora.

Sufletul său tânjea după o lume frumoasă. Doar atât dorea: o lume plină de pace, lumină, armonie. Era convins că, pentru aceasta, trebuia să ridice doar o singură cetate (oraş), după care celelalte ar fi urmat-o. Pitagora ştia, şi simţea, că sufletul fiecărui om este alcătuit din lumină şi iubire, însă pentru a le scoate la suprafaţă, ar fi fost nevoie de anumite condiţii exterioare.

Marele suflet solar coborâse pentru a schimba lumea...

Planurile erau făcute. Pentru început, trebuiau să pună bazele unei aşezări. Urma dezvoltarea armonioasă a acelei aşezări, din toate punctele de vedere. Apoi, trebuia să fie un exemplu pentru cei din jur.

Crotona urma să fie asemeni unui far de lumină.

Cu toate că Pitagora a rămas cunoscut lumii mai cu seamă pentru contribuţiile aduse matematicii (în special pentru tabla înmulţirii şi celebra teoremă care îi poartă numele), trebuie spus că filozofia şi şcoala lui au lăsat urme mult mai adânci în istoria lumii, chiar dacă acestea nu sunt văzute în mod direct.

Este primul filozof care a combinat matematica cu mistica. Era ferm convins că numărul este cauza primă, şi că orice evoluţie a lucrurilor ar avea tipare geometrice. Însă, pentru a ajunge la cauzele lucrurilor, trebuiau parcurse anumite trepte. Adică era nevoie de o perioadă de pregătire.

Pitagora ştia că, pentru a construi noul tip de cetate, avea nevoie de o „fundaţie" sănătoasă şi de „piloni" foarte puternici. Iar toate acestea nu sunt date de către trup, nici de puterile materiei, ci de către suflet. Ştia de asemenea că, pentru a-l face să strălucească, sufletul trebuia neapărat dezrobit de trup, adică de cele materiale. Considera că sufletul este asemenea focului, căci focul tinde să urnească spre cer, iar cele materiale, firește, tind spre cele de jos.

Şcoala lui Pitagora era împărţită pe câteva grade. De asemenea, erau impuse reguli stricte. Nimeni din gradele inferioare nu avea voie să participe la întrunirile celor din gradele superioare, iar celor din gradele superioare le era interzis să dezvăluie materiile de studiu (şi tainele deprinse) celor din gradele inferioare.

Datorită renumelui său consacrat, dar mai ales setei de cunoaştere a multora, Pitagora avea o sumedenie de aspiranţi pentru şcoala sa, însă pentru a fi admişi, erau nevoiţi să treacă de anumite teste. Primul test era „citirea" caracterului după caracteristicile fizice (fiziognomia). Pitagora era ferm convins că muşchii faciali exprimă cu acurateţe natura sufletului şi că, în timp, întregul chip preia amprenta sa. După acest test urma interviul, prin care se urmărea scoaterea la lumină a unor părţi din caracter. Chiar dacă aspiranţii treceau cu bine testele, puteau trece chiar şi trei ani până când să fie admişi în şcoală.

Odată admişi, primilor discipoli (neofiţi) li se cerea să practice pentru o perioadă ***tăcerea***. După unele scrieri, acest stadiu putea dura între doi şi cinci ani. Prin această tăcere, discipolul avea să-şi dezvolte nu doar cunoaşterea şi intelectul, ci şi ascultarea interioară. După o anumită perioadă, începea să perceapă murmurul sufletului. Încetul cu încetul, vacarmul celor lumeşti se stingea în mintea neofitului, iar liniştea şi bucuria îl cuprindeau pe de-a-ntregul.

Pentru ca nimănui să nu-i fie stârnite poftele de mărire şi întâietate (egoul), Pitagora întocmise câteva reguli: toţi neofiţii erau egali, indiferent dacă proveneau din familii bogate sau din familii sărace; toţi aveau aceleaşi condiţii de trai şi purtau aceleaşi haine; alimentaţia era la fel pentru toţi, iar munca pentru întreţinerea comunităţii era făcută

prin rotaţie. De asemenea, femeile erau considerate egale cu bărbaţii, însă erau în grupuri separate.

Pentru cele necesare trupului, Pitagora stabilise ca hrana să fie vegetariană; mai erau excluse unele alimente, printre care fasolea şi anumite seminţe. Întocmise şi o serie de exerciţii fizice, folosite în competiţiile sportive ale vremii. Nu încuraja munca excesivă şi nici nu punea preţ pe câştigarea competiţiilor, ci mai degrabă preţuia echilibrul şi cumpătarea.

Pentru bucuria şi armonia sufletului, Pitagora încuraja arta. Muzica şi poezia erau considerate hrană de bază pentru suflet, iar geometria, principiile naturii (fizica) şi filozofia erau hrana pentru minte.

Numărul era considerat că fiind cel ce exprimă ordinea şi raportul între toate lucrurile. Numărul zece era numit „numărul perfect", deoarece cuprinde toate celelalte principii. Acest număr era numit Decada (sau tetraktys), adică cifra zece era suma primelor patru cifre. Decada era reprezentată grafic de către un triunghi cu laturile alcătuite din patru elemente. Astfel, din fiecare vârf se obţinea 10 prin însumare (10=1+2+3+4).

Pitagora considera că toate lucrurile sunt dinamizate de către aspecte contrarii, zece la număr. Acestea erau: limitat-nelimitat, par-impar, unitate-pluralitate, dreapta-stânga, masculin-feminin, repaus-mişcare, drept-curb, lumină-întuneric, bine-rău, pătrat-dreptunghi. Între aceste contrarii se desfăşoară nenumărate manifestări ale frumosului şi armoniei. În gradele avansate, discipolii dezbăteau zilnic multe aspecte legate de dinamica acestor contrarii.

Cosmologia pitagoreică susţinea că sunt nouă corpuri cereşti, care se rotesc în jurul unui Foc Central. Cel mai aproape de centru, era considerat antipământul (antichton), o planetă invizibilă, apoi Pământul, Luna, Soarele, urmau cele cinci planete cunoscute la acea vreme (Venus, Mercur, Marte, Jupiter, Saturn), după care venea sfera stelelor fixe.

Se spune că după ce sufletul e complet eliberat de cele trupeşti, iar mintea se află într-o deplină linişte şi armonie, se poate percepe muzica celor zece sfere cereşti. A rămas vorba că muzica sferelor avea darul de a transforma omul în semizeu, asemeni marilor eroi.

Se pare că, de la Pitagora şi şcoala sa nu a rămas nimic scris. Lucrările sale au fost fie ascunse, fie distruse înainte de distrugerea cetăţii. Şcoala pe care a fondat-o avea un caracter oarecum ermetic, absolut toţi fiind nevoiţi să depună un jurământ de tăcere asupra celor învăţate.

Pentru posteritate au rămas celebrele **Imnuri Sacre**:

Cinsteşte înainte de toate pe Zeii nemuritori, în ordinea ce le-a fost rânduită de Lege.
Respectă jurământul. Cinsteşte apoi pe Eroii glorificaţi.
Cinsteşte şi pe Geniile pământeşti, împlinind tot ce este hotărât de lege.
Cinsteşte pe tatăl tău, pe mama ta şi pe rudele ce-ţi sunt apropiate.
Dintre ceilalţi oameni, fă-ti prieten pe cel încununat de virtute.
Supune-te întotdeauna în faţa vorbelor blânde şi a faptelor folositoare.
Nicicând să nu-ţi urăşti prietenul pentru o greşeală de nimic,
Atât cât poţi; căci posibilul vecin e cu necesitatea.
Află că toate acestea sunt astfel, şi învaţă să biruieşti cele ce urmează:
Mai întâi lăcomia pântecului, apoi lenevia, luxul si mânia.

Nu săvârşi nicicând vreo faptă de care să te ruşinezi, nici faţă de un altul, nici faţă de tine. Şi, mai ales, respectă-te pe tine însuţi.
Fă apoi dreptatea cu fapta şi cuvântul.
Nu te purta în nicio împrejurare fără să gândeşti.

Ci aminteşte-ţi că omul sortit e ca să moară; şi află că averea aşa cum se câştigă, la fel se risipeşte.
Cât priveşte necazurile îndurate de oameni din pricina
Destinului potrivnic, primeşte-le ca şi când li s-ar cuveni; îndură-le răbdător şi nu te împotrivi.
Caută să le înlături, pe cât îţi va sta în putinţă.
Dar cugetă temeinic la aceasta: că pe cei buni Soarta îi păzeşte de multe din aceste nenorociri.

Multe vorbe, bune sau răutăcioase, ies din gura oamenilor;
Nu le-arăta prea multă preţuire, dar nici nu le-nfiera.
Chiar lucruri mincinoase de auzi, îndură cu răbdare şi blândeţe.
Ia seama-n orice împrejurare la cele ce-ţi voi spune:
Ca nimeni, niciodată, prin vorbe sau prin fapte, să nu poată
Să te împingă să spui sau să săvârşeşti ceva nefolositor pentru tine.
Cugetă înainte de a făptui, ca nu cumva să te porţi nesăbuit,
Căci numai omul păcătos spune sau face lucruri nesocotite.
Nicicând, aşadar, să nu faci ceva de care apoi să te căieşti.
Nu săvârşi nimic din cele ce nu ştii; ci învaţă tot ce se cuvine să ştii, şi viaţa fericită îţi va fi.
Îngrijeşte-te de sănătatea trupului tău, dar dă-i cu măsură băutura, mâncarea şi mişcarea, şi numesc măsură ceea ce nicicând nu te va stânjeni.
Deprinde-te cu o viaţă curată şi simplă; şi păzeşte-te să faci ceea ce trezeşte ranchiuna.
Nu cheltui fără rost, ca cei ce nu ştiu în ce stă binele.
Dar nici nu fi zgârcit; dreapta măsură e cea mai bună-n toate.

Nu-ţi lua drept îndatoriri ceva ce ţi-ar putea dăuna, şi mai ales cugetă înainte de-a trece la fapte.
Nu lăsa ca dulcele somn să-ţi închidă pleoapele, mai înainte de a te-ntreba astfel despre faptele tale de peste zi:
“Cu ce-am greşit? Ce am făcut? Ce n-am făcut din ce se cuvenea să fac?”
Începe cu prima şi meditează apoi asupra celorlalte. Şi apoi,
Dacă socoţi că ai greşit, necăjeşte-te; iar dacă ai făcut bine, bucură-te.
Străduieşte-te să pui în practică aceste precepte, meditează asupra lor; dă-le toată dragostea ta, şi ele te vor pune pe calea virtuţii divine.
Mă jur pe cel ce ne-a sădit în suflet sacra Tetradă, izvorul Naturii al cărei curs e veşnic.
Dar nu începe o lucrare mai înainte de a-i ruga pe Zei să ţi-o desăvârşească.

Când toate aceste precepte îţi vor fi bine cunoscute, vei înţelege alcătuirea Zeilor Nemuritori şi a oamenilor muritori, vei afla până la ce punct lucrurile se despart şi până la ce punct ele se unesc.
Vei mai cunoaşte, după Dreptate, că Natura este în totul asemănătoare sieşi, încât nu vei mai nădăjdui ce nu e de nădăjduit, şi nimic nu îţi va fi ascuns.
Vei mai şti că oamenii îşi atrag relele prin propria şi libera lor alegere, nefericiţii; ei nu ştiu nici să vadă, nici să audă adevăratele bunuri ce lângă ei se află.
Puţini sunt cei ce-au învăţat să scape de suferinţele lor.
Asta este soarta ce tulbură mintea muritorilor. Ca nişte cilindri, ei se rostogolesc încoace şi încolo, împovăraţi de rele fără număr.
Căci, sădită în ei, necruţătoarea Vrajbă îi urmăreşte şi-n somn, fără ca ei să-şi dea seama; şi ei n-ar trebui s-o stârnească, ci mai degrabă să o alunge neîntârziat.
O, Zeus, tatăl nostru, vei izbăvi pe oameni de nesfârşitele necazuri ce îi copleşesc, de le-ai arăta tuturora Geniul de care se servesc!

Dar tu, fă-ţi curaj, căci prea bine ştii că neamul omenesc este divin, şi că Natura sacră îi dezvăluie deschis toate tainele.
Iar de se va îndura să ţi le înfăţişeze şi ţie, vei ajunge la ţinta de care ţi-am vorbit; căci lecuindu-ţi sufletul, îl vei izbăvi de toată suferinţa.
Dar înfrânează-te de la alimentele despre care ţi-am vorbit, folosindu-ţi judecata la tot ce ţi-ar fi de folos pentru purificarea şi eliberarea sufletului.
Meditează asupra fiecărui lucru, lăsându-te condus de Inteligenţa desăvârşită din înalt.
Iar după ce, părăsindu-ţi trupul, te vei înălţa în liberul eter,
Vei fi precum un zeu: nemuritor, etern, de-a pururi biruitor al morţii.

Visul lui Pitagora, şi al multor discipoli, s-a năruit odată cu războiul dintre Crotona şi Sybaris (o cetate rivală). Deşi a fost câştigat de Crotona, acel război avea să pună pecetea asupra sfârşitului unui vis de aur. Răsunătoarea victorie (armata crotonienilor număra 100.000 de soldaţi, iar cea a sybarienilor 300.000) nu a adus liniştea. Cu această victorie au apărut şi forţe întunecate, care au corupt multe minţi şi suflete, iar Pitagora părea că nu mai poate controla situaţia. Oraşul Sybaris a fost complet distrus, iar cei rămaşi erau trataţi fără milă şi chiar cu cruzime. Discrepanţa, dintre ceea ce reprezenta şcoala pitagoreică şi noua realitate de după război devenea din ce în ce mai mare.

După răsunătoarea victorie, şcoala decade din ce în ce mai mult. Apare o categorie de privilegiaţi, precum şi o formă de cenzură. Cunoştinţele nu mai erau accesibile tuturor, iar familiile bogate încep să aibă o influenţă din ce în ce mai puternică în şcoală. Datorită acestor fapte, în cetăţile din jurul Crotonei se instaurează teama. Apare în scurt timp o mişcare anti-pitagoreică, menită să slăbească puterea cetăţii şi a şcolii. În cele din urmă, cetatea cade din cauza unui uriaş incendiu, din care se spune că au scăpat numai două persoane.

Un vis frumos s-a năruit...

Şcoala Zamolxiană

Simţind gustul amar al decăderii şcolii pitagoreice, dar şi datorită unei puternice viziuni, Zamolxe părăseşte şcoala crotoniană şi se îndreaptă spre ţinuturile natale. Deşi intuise sfârşitul cetăţii, Zamolxe nu renunţase şi la visul lui Pitagora. Avea însă unele puncte diferite de vedere.

Înainte de a pleca, între Zamolxe şi Pitagora se iscaseră câteva disensiuni, referitor la doctrina şcolii. Dintre acestea amintesc:

- Fiziognomia. Aceasta nu reprezenta pentru Zamolxe un criteriu demn de luat în seamă. Spre deosebire de Pitagora, Zamolxe avea un simţ subtil mult mai dezvoltat. Pitagora considera că cele mai importante aspecte ale caracterului se imprimau pe faţa omului, asemenea unui mulaj de ghips. Zamolxe ştia (şi simţea acest lucru) că sunt mai multe straturi ale caracterului, şi că în spatele unei feţe dure şi rigide, se pot ascunde nenumărate comori spirituale. Deşi i-a demonstrat acest lucru de câteva ori - şi nu odată l-a avertizat că, uneori, însăşi Zeii îşi i-au chip de dobitoace -, Pitagora nu a vrut să renunţe la acest criteriu.

- Numărul. Nu puţini au fost cei care l-au avertizat pe Pitagora că exista un mare risc să asociezi cauzele prime cu numerele, căci se putea face confuzia între cauze şi efecte (aspect evidenţiat şi de Aristotel). Mai mult, a căutat să „matematizeze" inclusiv stările sufleteşti. Muzica a fost puternic matematizată, poezia la fel. Încet-încet, se depărta de vibraţie, de trăire, de uniunea cu Natura, de stările sublime (de necuantificat) ale sufletului.

- Implicarea în treburile politice şi militare. Zamolxe considera acest lucru ca fiind extrem de riscant; considera că singura formă de cucerire trebuie să fie prin inimă, prin frumos, prin armonie, prin ştiinţă şi prin cultură. Acestea erau, la început, şi ideile lui Pitagora, dar ulterior ceva s-a schimbat în convingerile sale.

- Pitagora considera că omului îi sunt date anumite puteri, peste care nu putea trece. Considera că saltul evolutiv (de la om la semizeu) se făcea doar prin bunăvoinţa zeilor şi nu depindea de om. Zamolxe nu credea aceasta şi considera că această atitudine pune o puternică barieră aspiraţiilor către lumea divină.

- Pitagora considera că patima pentru propria înfăţişare (egoul) ar fi eradicată chiar după primii ani de şcoală asiduă (la stadiul de „ascultător"). Zamolxe ştia că egoul nu poate fi eliminat atâta vreme cât sufletul este încă închis într-un trup, şi că aşteaptă ca o vulpe la pândă momentul potrivit pentru a se manifesta. Ulterior, după câştigarea bătăliei cu sybarienii, însuşi Pitagora fusese uimit şi şocat de cruzimea unora dintre discipoli. Zamolxe îl avertizase că egoul nu poate fi eliminat, dar că poate fi educat şi transformat, din personalitate în individualitate. Aceasta s-ar face prin schimbarea motorului animator al sufletului, adică dorinţa urma să fie înlocuită de aspiraţie.

- Contrariile bine-rău şi lumină-întuneric nu erau agreate de Zamolxe, în sensul lor literal, deoarece considera că au un efect cauzal necorespunzător (dualitate rigidă) în mintea neofitului. Ulterior (în şcoala zamolxiană) le-a schimbat cu armonie albă-armonie neagră şi vizibil-invizibil.

Bazele şcolii zamolxiene

În timp ce scriam despre începuturile şcolii zamolxiene (fiind în semitransă), datorită influenţei mai puternice a componentei emoţionale, nu am putut trece şi alte detalii foarte importante. În timpul unei conexiuni, Zamolxe mi-a transmis să trec şi aceste detalii „tehnice", deoarece sunt extrem de importante.

Şcoala fondată de Zamolxe avea la bază multe elemente din şcolile spirituale ale vremii (cunoscute sub numele de şcoli ale misterelor. Înainte de a se intra efectiv în primul an de pregătire, exista o perioadă de jumătate de an în care discipolul trebuia să se adapteze regimului sever de pregătire. Izolarea faţă de comunitate (şi familie), hrana (care devenea vegetariana naturistă, deci netrecută prin foc) şi potolirea dorinţelor cărnii (înfrânarea sexualităţii instinctive) erau primele deprinse.

După cele şase luni de pregătire, cei care simţeau că drumul lor este alături de Zamolxe şi învăţători, urmau o pregătire pe ansamblul corp-minte-suflet.

În principiu, se aveau în vedere opt „materii":

1. **Disciplina**: ascultare, studiu, hărnicie, cumpătare, perseverenţă.
2. **Cultivarea virtuţilor**: iubire, voinţă, curaj, răbdare, modestie.
3. **Obiectivele**: pacea, dreptatea, adevărul, unitatea, progresul.
4. **Autocunoaştere**: personalitate şi individualitate; intenţie-imagine-emoţie; gând-cuvânt-faptă; suflet-minte-trup.
5. **Eliberările:** detaşare, concentrare, imaginaţie, armonie, frumuseţe.
6. **Autodezvoltarea:** mărirea câmpului vital, creşterea gradului de conştienţă, extinderea simţurilor.
7. **Cauzalitate:** Rezonanţă - Convergenţă - Sincronicitate - Ciclicitate - Corespondenţă - Unicitate.
8. **Evoluţia spaţio-temporală:** ordine-măsură-control, înţelepciune, creaţie.

Spre deosebire de Pitagora, Zamolxe introduce „numărul împuternicit", un fel de vector multidimensional. Aşadar, pe lângă număr, vectorul conţine şi alte componente esenţiale.

Pentru planul considerat 3D, vectorul are (asemeni în fizică) un punct de aplicaţie (origine), o măsură (mărime) şi un sens (direcţie). Secretul deţinerii controlului pe planul material era atingerea echilibrului interior (descoperindu-se astfel originea), rafinarea şi limpezirea minţii (pentru a se determina mărimea), apoi descoperirea sensului de direcţie (conform schemei contrariilor).

Pentru planul considerat „al cauzelor de jos" (e vorba de primul strat al spaţiului 4D), vectorul are zece componente. Acestea sunt „amprente" ale celor zece contrarii din doctrina şcolii lui Pitagora, cu deosebirea că Zamolxe face unele modificări:

1. Interior – Exterior

Înlocuieşte „limitat-nelimitat", pe care Zamolxe l-a considerat ca făcând parte din structura dinamică a planului considerat „al cauzelor de sus". Acest contrariu arată faptul că orice obiect, forţă, fiinţă, idee, emoţie etc., face parte dintr-un proces dinamic. Ideea era de a reuşi să se identifice dacă acel ceva (obiect, forţă, fiinţă, idee, emoţie etc.) era în interiorul sau exteriorul schemei dinamice a procesului evolutiv personal.

2. Par – Impar
3. Unitate – Pluralitate
4. Dreapta – Stânga
5. Masculin – Feminin
6. Repaus – Mişcare
7. Drept – Curb

8. Vizibil – Invizibil (a înlocuit „lumină-întuneric”).

Pentru cei mai mulţi, întunericul are o conotaţie negativă, căci îl identifică cu necunoscutul, cu tenebrele. Multe persoane au chiar o frică instinctivă faţă de întuneric. Zamolxe a evitat să considere „întunericul” ca fiind ceva negativ, de aceea a preferat termenul „invizibil”. În fapt, invizibilul este vizibilul... rămas încă neluminat.

9. Armonie albă – Armonie neagră (a înlocuit vechiul „bine-rău”)

Perechea „bine-rău” era considerată, din punct de vedere conceptual, cea mai rigidă dintre contrariile lui Pitagora. Zamolxe considera că dualitatea bine-rău poate reprezenta un factor cauzal personal, nu însă unul universal. Ştia foarte bine că, atât religiile cât şi formele de orânduire laice ale vremii (în mare parte opresive), controlează mulţimile prin frica armelor şi control mental, iar multe din mecanismele controlului mental au la bază dualitatea bine-rău. Ceea ce unii numesc rău, pentru înţelepţi este doar o altă formă a binelui.

Chiar dacă Zamolxe a împărţit acest contrariu în mai multe „părţi” de contrarii (corect-incorect; potrivit-nepotrivit, dificil-uşor etc.), întotdeauna a avut grijă să evidenţieze faptul că „binele” şi „răul” sunt concepte foarte relative. El numea, de exemplu, procesul de descompunere a materiei vii ca fiind parte din armonia neagră, reprezentând procesul natural de desfacere şi recompunere al elementelor.

Durerea, pierderea, nu erau considerate ca fiind ceva rău prin definiţie, ci doar semnale (care arătau faptul că omul s-a depărat de armonie („*... iar cele neplăcute hrănesc mintea şi înţelepciunea sa, căci vede înnoirea lucrurilor şi seminţele viitoarelor bucurii).*

10. Regulat – Neregulat (ca şi proiecţie geometrică înlocuieşte „pătrat-dreptunghi” cu toate formele geometrice bidimensionale).

Disciplina

Ascultarea: discipolii ascultau atât de Zamolxe şi învăţători, cât şi de ceea ce le şoptea natura şi propriul suflet. Nu dura atât de mult ca la şcoala lui Pitagora (până la cinci ani), însă trebuiau percepute atât „cuvintele” trupului, cât şi pe cele ale sufletului şi ale minţii. Fiind aproape de natură şi atent îndrumaţi de învăţători, discipolii reuşeau să înţeleagă primele „şoapte” ale sufletului şi ale minţii. Stări sufleteşti speciale, sentimente deosebite, percepţii fine, senzaţii aparte, toate acestea formau noul limbaj care trebuia descifrat. Pas cu pas, prindeau tot mai multă încredere în ei, iar „ochii şi urechile interne” li se deschideau tot mai mult.

Studiul: studiau atât legile frumoase (erau cu mult mai multe decât am reuşit eu să percep), cât şi aspecte legate de corp, suflet şi minte. La acest stadiu se aveau în vedere deprinderea cunoştinţelor predecesorilor, cu precădere ale bendiselor şi ale preoţilor lui Gebeleizis. Adică învăţau despre cum poate fi vindecat corpul cu ajutorul ierburilor, seminţelor, florilor, copacilor şi pietrelor. Deşi bendisele reprezentau doar o palidă copie a vechilor preotese, erau totuşi foarte bune „farmaciste” ale naturii. Aveau succes însă doar pe zona efectelor. Deşi ceremoniile de decernare a titlurilor lor (aveau anumite grade) se desfăşurau cu precădere în cele patru perioade ale lunii (lună nouă, primul pătrar, al doilea pătrar, lună plină), bendisele pierduseră capacitatea de accesare a energiilor subtile lunare.

Preoţii lui Gebeleizis aveau unele cunoştinţe legate de energetica organismului şi, până la un anumit punct, puteau fi de ajutor în foarte multe situaţii. Dintre acestea amintesc:

- Forme de masaj combinate cu anumite pietre (de râu sau de munte, în funcţie de problema avută);

- Atingerea focului, adică o formă de presopunctură, folosindu-se de pietre fierbinţi. Unii dintre preoţii lui Gebeleizis simţeau dezechilibrele şi blocajele energetice şi reuşeau să le deblocheze folosind palmele (lovituri sau ciupituri în anumite zone ale pielii) şi atingerea pietrelor fierbinţi. Bolnavul nu avea parte de un tratament dureros, ci doar de usturimi uşor suportabile.

- Tratau unele disfuncţii energetice şi psihice folosind sunetul. Foloseau atât metalul cât şi anumite pietre pentru a genera sunete specifice. Tehnicile fuseseră preluate de la perşi, iar ulterior au fost chiar perfecţionate de unii dintre ei, combinându-se cu sunetele apei.

Hărnicia: discipolilor li se dezvolta atât cultul muncii individuale cât şi cultul muncii colective. Oamenii erau adesea asociaţi cu arborii fructiferi, iar faptul că unii dintre daci nu prosperau, era considerată o ruşine.

La şcoala zamolxiană se muncea în egală măsură pe toate cele trei planuri: exista o muncă fizică, una intelectuală (studiul zilnic) şi o muncă de dezvoltare (inclusiv pentru dezvoltarea capacităţilor considerate paranormale).

Când vizitau comunităţile şi răspândeau seminţele de lumină, adeseori discipolii participau la unele dintre proiectele comunităţilor (lucrări de aducţiune, fântâni, case, hambare etc.).

Cumpătarea: discipolii erau învăţaţi încă de la început că totul în această lume se bazează pe echilibru şi bună proporţie. Natura era cel mai bun exemplu de echilibru şi bună proporţie, de aceea, în desele peregrinări prin natură, discipolilor li se arătau în mod direct toate acestea. Învăţau despre echilibrul şi armonia formelor, culorilor, despre ciclurile zi-noapte, despre echilibrul forţelor contrarii şi modul de acţiune ale acestora asupra elementelor.

Perseverenţa: discipolii ştiau că nu trebuie cu niciun chip să se oprească din ceea ce aveau de făcut. Pentru ei, nu exista punct final; ştiau că omul trebuie să se perfecţioneze continuu, că nu existau limite, atât în cunoaştere cât şi în dezvoltare.

Cultivarea virtuţilor

Virtuţile erau considerate (şi vor mai fi) cele mai de preţ comori ale omului. Prin ele, omul este mai aproape de divinitate, de nemurire chiar. Virtuţile sunt cele care transcend dualitatea, forma, timpul. Virtuţile nu au vârstă, de aceea se pot considera mereu tinere. Toate virtuţile au putere asupra materiei; ele sunt totodată puteri prin care omul se apropie de zei.

Omul se naşte cu anumite virtuţi (obţinute cu mult efort în vieţile anterioare), le poate deprinde în decursul vieţii (prin numeroasele încercări), sau chiar pot fi primite datorită capacităţii de accesare a planurilor înalte.

De regulă, virtuţile din naştere sunt voinţa şi curajul. Ele s-au „cimentat” pe corpul spiritual datorită numeroaselor întrupări, prin care s-a experimentat lupta, negustoria, calitatea de conducător, dar pot veni şi din prigonire, suferinţă, nedreptate etc. Chiar dacă aceste virtuţi pot fi un „bun” din naştere, ele trebuie continuu dezvoltate, rafinate, altminteri rămân în „adormire”. De asemenea, voinţa şi curajul trebuie neapărat controlate de echilibru, bun simţ şi cunoaştere, iar prin toate acestea se deprind răbdarea şi modestia. Acestea două sunt considerate chiar mai importante decât voinţa şi curajul, deoarece au o mult mai mare putere de a schimba lucrurile în planul material.

Răbdarea, ca forţă spirituală, vine deci din voinţă, echilibru şi cunoaştere. Acestea dau viziunea de ansamblu asupra mersurilor lucrurilor (ştiinţa dinamicii ciclurilor). Astfel, înţeleptul ştie că există un timp pentru orice acţiune, precum şi o măsură.

Pentru dobândirea şi creşterea mai rapidă a virtuţilor, şcolile de iniţiere ale tuturor timpurilor au întocmit o serie de programe (exerciţii) specifice. Pentru a face să strălucească iubirea din sufletele oamenilor, era îndeajuns ca discipolul să-şi cureţe trupul, mintea şi sufletul de cele aşa-zis lumeşti. „Ingredientul" de bază al sufletului este iubirea, dar pentru a o scoate la suprafaţă, trebuiesc eliminate ura, frica şi îndoiala.

Pentru deprinderea voinţei şi curajului, tehnicile difereau în funcţie de zona geografică, de istoria şi tradiţiile populaţiei respective. Spre exemplu, dacă în Egipt testul curajului implica mersul printre crocodili şi şerpi, în Dacia, învăţătorii zamolxieni se foloseau de lupi şi urşi.

De asemenea, fiecare discipol trebuia să traverseze singur un lanţ muntos, fără niciun fel de ajutor.

Pentru a fi considerat demn de nivelul al treilea, discipolul trebuia să traverseze o peşteră foarte lungă (mai lungă de zece kilometri). Era o sarcină extrem de dificilă, care ţinea mai multe zile. Traseul era deosebit de dificil, cu suişuri şi coborâşuri în pantă mare, în beznă totală, şi cu o senzaţie puternică de istovire fizică şi psihică, precum şi o stare de totală debusolare.

Mai multe zile la rând am avut flash-uri puternice legat de acest test. Am putut afla că sunt doar câteva astfel de peşteri în zona românească, şi că sunt şisturi cristaline în apropiere, dar nu am putut stabili vreo locaţie exactă. Senzaţia de pierdere a orientării era foarte puternică, iar de acest lucru se „ocupau" atât Zamolxe şi învăţătorii, cât şi atlanţii supravieţuitori care monitorizau extrem de atent acest test. Era mult mai dificil decât testul din zona Porţile de Fier, deoarece, pentru a reuşi să iasă la suprafaţă, discipolul avea nevoie de activarea altor simţuri subtile. Activare care, bineînţeles, se face prin necesitate. Calvarul discipolului putea dura şi 30 de zile, căci dezorientarea (indusă) putea fi atât de puternică încât acesta se deplasa, înainte şi înapoi, pe mai mulţi kilometri. Chiar dacă peştera avea apă, şi nici nu era „închisă", adică se puteau accesa energiile elementale, după 7-10 zile de dezorientare, discipolul trecea printr-un adevărat calvar. Îşi revedea fiecare zi de pregătire, fiecare gest al învăţătorilor, fiecare cuvânt spus de Zamolxe, pentru a găsi vreo portiţă de scăpare.

Într-o lucrare viitoare voi detalia mai multe despre acest nivel (al treilea), precum şi despre „schisma" apărută în sec. 2 î.Hr.

Stabilirea obiectivelor

În comunitate, discipolii urmăreau scopuri clar definite. Nu interveneau cu nimic acolo unde nu era cazul. În general, urmăreau să aducă pacea în locul conflictului, dreptatea în locul nedreptăţii, adevărul în locul minciunii, unitatea în locul dezbinării şi progresul acolo unde minţile şi inimile oamenilor erau deschise.

Foarte rar interveneau în mod direct în aplanarea conflictelor locale. Cel mai adesea căutau să găsească punctele comune şi să-i convingă, prin exemple indirecte, că orice conflict se perpetuează datorită lipsei de viziune şi mai ales din multă necunoaştere. În unele comunităţi, foarte uşor reuşeau să-i convingă pe oameni de faptul că mult mai multe lucruri bune aduce pacea decât conflictul. Pentru exemplificare, dădeau nenumărate exemple din natură.

Discipolilor din al doilea an li se cereau să facă un fel de rezumat al conflictului, în care trebuiau identifice tipul de conflict, să ţină cont de cauze, de sursele de perpetuare a

conflictului, şi care ar fi fost cele mai bune metode de aplanare. Existau conflicte legate de elementul pământ (conflictele care aveau ca substrat posesiunea materială sau incompatibilităţi legate de gândirea rigidă), de elementul apă (jigniri, invidii, iubiri trădate etc.), de foc (pasiuni legate de putere şi faimă), şi de aer (conflicte de idei, viziuni divergente, temeri diverse).

Dacă observau că este vorba de un conflict mai vechi, sau care implica răni mai adânci, deci mai greu de vindecat, discipolii atrăgeau atenţia învăţătorilor, iar aceştia interveneau la nivel subtil pentru aplanare. Trebuie spus că învăţătorii nu interveneau de fiecare dată, ci numai când realizau că nu există lecţie de învăţat sau de plătit (karmă). Folosind triada intenţie-imagine-emoţie, învăţătorii sau discipolii mai avansaţi reuşeau să inducă celor aflaţi în conflict (învăţătorii puteau face asta chiar asupra unei întregi comunităţi) stări deosebite, elevate, care ar fi avut ca rezultat o puternică dorinţă de împăcare, de pace. Dacă realizau că o comunitate ar avea ceva de plată (înşelăciune sau siluire asupra unei comunităţi mai mici), atunci nu interveneau, ci numai atrăgeau atenţia că este de plătit o datorie. Le spuneau că dreptatea şi adevărul nu pot fi înfrânte, şi că mai bine să-şi plătească datoriile mai devreme decât mai târziu, căci cele plătite mai târziu vin cu osândă mai mare (surpări, inundaţii, boli, răniri, molime între animale etc.).

Autocunoaşterea

Personalitatea este formată din ansamblul structurilor psihomentale, prin care omul relaţionează cu sine, cu ceilalţi, cu mediul, cu societatea, cu conceptele, tradiţiile, ideile etc. Personalitatea înglobează trăsăturile morale, capacităţile intelectuale, deprinderile, talentele, iar experienţa trasează atitudinile şi abordările în faţa provocărilor exterioare.

Este clar că, într-o primă fază, omul îşi formează o personalitate de tip egotic, şi este oarecum normal să fie aşa. Majoritatea culturilor vremii (chiar şi acum este valabil) puneau la mare preţ personalitatea de învingător, de războinic. Acumularea de putere, de bogăţie, de influenţă şi de cunoaştere erau considerate ca fiind esenţiale. Numai că (realitatea a demonstrat-o) acest tip de abordare nu este adecvat unei creşteri armonioase şi că, în timp, dă naştere la conflicte şi pierderi pe multe planuri, tocmai din cauza dezechilibrului.

În cadrul şcolii zamolxiene, încă din primul an se punea accent pe transformarea personalităţii în individualitate, iar aceasta presupunea detronarea egoului. Propriile interese, legate de imagine, putere şi influenţă, erau considerate ca fiind nesemnificative şi foarte nestatornice.

Personalitatea presupune creşterea pe orizontală, în vreme ce individualitatea implică creşterea pe verticală. Personalitatea abordează alte personalităţi prin scări duale: mic-mare, slab-tare, puţin-mult etc., şi deseori precede antagonismului de orice fel (deci şi conflictul direct).

Cine şi-a transformat personalitatea în individualitate nu va căuta să devină mai puternic, mai bogat, mai bun, mai cunoscător, etc. În comparaţie cu altul, ci numai faţă de sine (a fi mai bun decât ai fost înainte). Individualitatea îşi recunoaşte propria poziţie în raport cu ceilalţi, în timp ce personalitatea egotică trebuie supusă de o alta, mai puternică.

Cei care treceau de tranziţie erau supuşi la unele probe. Astfel, discipolii erau puşi să facă munci considerate mai nedemne, erau adeseori jigniţi, se făceau comparaţii cu alţi discipoli, în care ei păreau să fie dezavantajaţi etc. Prin aceste teste se verificau reacţiile lor, şi dacă se dovedeau demni de a merge mai departe, erau iniţiaţi în alte taine.

Spre deosebire de personalitate, individualitatea are nevoie de o fundaţie interioară solidă, altminteri societatea (dinamica socială) poate determina în scurt timp revenirea individualităţii la personalitate şi, implicit, la valorile duale. Această fundaţie era deseori neglijată la alte şcoli ale misterelor, şi din această cauză mulţi iniţiaţi decădeau mult la revenirea în societate.

La fel ca în orice construcţie, fundaţia individualităţii trebuie să fie solidă, echilibrată şi bine structurată. Se avea în vedere dezvoltarea armonioasă a întregii structuri trup-minte-suflet. Deşi fiecare dintre acestea se putea dezvolta şi purifica relativ uşor, (trupul prin post, cumpătare, exerciţiu; mintea prin experienţa combinată cu studierea, analiza, sinteza; sufletul prin muzică, poezie, explorarea naturii exterioare şi interioare) trebuia realizat echilibrul dintre toate acestea. Prea multa dezvoltare a minţii ar determina creşterea trufiei şi orgoliului, în timp ce sufletul mai sensibil putea determina izolarea, ruperea de realitate şi o prea mare fragilitate a întregii fiinţe.

Pentru evitarea dezechilibrelor, înţelepţii vremii au impus folosirea triadelor. Ele aveau rolul să echilibreze tendinţele pe cele trei corpuri. Triada gând-cuvânt-faptă era edificatoare în vechime, fiind întâlnită la majoritatea religiilor. Zamolxe considera această triadă ca fiind una de efect, gândul fiind de fapt un tipar mental. Pentru a determina tiparul mental, Zamolxe a introdus triada: intenţie-imagine-emoţie (*... unde vă este voia, acolo se duce şi mintea şi simţirea*).

Intenţiile erau aşadar baza, fundaţia tiparului mental. Discipolul era îndrumat să-şi stabilească „setul" de intenţii pentru viaţă. Se ţinea cont atât de talentele înnăscute (dobândite în alte vieţi), cât şi de cele potenţiale. În cartea „Legile lui Zamolxe" le-am perceput (şi scris) ca vectori de voinţă şi de informaţie, adică un fel de motoare animatoare ale interiorului. Ele sunt de fapt energii psihice formate (determinate) pe structuri informaţionale perceptibile (din realitatea efectivă). Discipolii (viitorii învăţători) nu aveau la bază intenţia de creştere (dezvoltare) pe sistemul dual, căci ştiau că materia (şi forma) se supune legii ciclicităţii, adică ceea ce era sus, trebuia să revină jos, ceea ce era mare trebuie să redevină mic etc. La fel cum orice punct al unei roţi în mişcare (şi totul în Univers este în mişcare – Legea Vibraţiei) este când sus, când jos, tot aşa, tot ceea ce are o formă, ori capacitate, mărime, greutate etc. se supune legilor de creştere şi descreştere.

Aşadar, intenţiile discipolilor de la şcoala zamolxiană trebuiau să transceandă forma. Învăţau despre forme (aspectele supuse legii dualităţii), dar nu se ataşau de ele. Intenţiile lor erau legate de creşterea virtuţilor şi de realizarea echilibrului interior. Virtuţile de bază (iubirea, voinţa, curajul, răbdarea, modestia) erau considerate singurele pentru care se merita tot efortul. Fundaţia tiparului mental era determinată de intenţiile legate de acestea.

Odată stabilite intenţiile, se forma triada. O personalitate egotică nu lucrează cu triade, ci cu dorinţe. Diferenţa dintre dorinţă şi intenţie face marea diferenţă dintre personalitate şi individualitate.

Dorinţa se raportează la formă, dar intenţia transcende forma. Dorinţa caută resurse în exterior, pe când intenţia le găseşte în interior. Dorinţa urmăreşte aspectele dualităţii (mai mare, mai puternic, mai bogat, mai influent etc.), pe când intenţia urmăreşte unitatea, armonia.

Eliberările

Încă din primele zile se punea accent pe eliberarea de temeri. Incertitudinea, îndoiala, nesiguranţa, oscilaţiile, toate acestea erau în legătură directă cu temerile.

Eliberarea de temeri putea dura mai mult timp, căci ele pot fi foarte multe şi foarte adânc înrădăcinate în suflet. Temerile sunt cele care stau la baza corpului psihomental reactiv.

Primul strat reactiv este cel amigdalian (numit şi reptilian), care determină alegerea fugii ori alegerea luptei. Acestea apar când corpul fizic este în pericol de distrugere, vătămare, moarte sau când este vorba de dominare.

Al doilea strat reactiv este mult mai complex, şi nociv totodată, având o structură scheletală formată din două axe: trecut–viitor, atracţie–respingere. Toate aceste patru direcţii sunt generatoare de dizarmonie, determinând „înlănţuirea" pe toate planurile a fiinţei umane.

Trecutul poate fi o sursă de negativitate si dezechilibru deoarece implică: resentimentele, părerile de rău, amintirile neplăcute etc. Viitorul poate fi şi el o sursă de negativitate deoarece temerile de orice fel (legat de un presupus viitor) perturbă grav prezentul (frica de boală, de sărăcie, de duşmani, de singurătate, de moarte etc.)

Atracţia şi respingerea sunt date de diversele dorinţe şi temeri. Există o multitudine de temeri, şi de dorinţe totodată, de aceea se spune că eliberarea de dorinţe determină şi eliberarea de temeri. Iar pentru a te elibera de dorinţă trebuie să eliberezi energia psihică aferentă (care generează dorinţa).

Discipolii făceau acest lucru prin înfruntarea directă a temerilor şi prin armonia triadei intenţie-imagine-emoţie. Rafinau emoţia lucrând la imagine (dându-i claritate şi consistenţă), apoi „împuterniceau" imaginea prin intenţie. Echilibrul se realiza adaptând imaginea la realitatea efectivă. Cei prinşi în dualitate nu aveau în vedere intenţia, ci doar emoţia şi imaginea. Şi nici acestea nu erau echilibrate, emoţia (dorinţa) fiind mai puternică.

Discipolii lucrau aşadar cu triada. Întâi stabileau intenţia (cu totul diferită de dorinţă), apoi vizualizau transformarea (imaginea a ceea ce doreau să transforme), iar emoţia era de fapt o stare de mulţumire, ca un fel de bucurie anticipată. Odată deprinsă tehnica triadei intenţie-imagine-emoţie, discipolii aveau harta către orice comoară, precum şi o cheie cu care deschideau nenumărate porţi (necunoscute celor neînţelepţi).

Începeau cu eliberarea temerilor legate de corpul fizic şi cel senzitiv (foame, boală, vătămare, moarte), apoi urma limpezirea minţii. Exerciţiile prezentate către sfârşitul primei părţi (scrijelirea de desene cu ambele mâini, trasarea cu capul acoperit conform unui desen dat, plus alte mici exerciţii) determinau în scurt timp creşterea capacităţii de concentrare, precum şi o bună echilibrare pe plan mental. Capacitatea de concentrare determină implicit şi detaşarea, alături de eliberarea de temeri. Astfel, structura psihomentală reactivă era demontată pas cu pas.

Putea dura ani de zile (pentru unii mai puţini, pentru alţii mai mulţi), dar merita cu siguranţă efortul. Avantajul celor din vechime, faţă de cei de azi, era faptul că nu aveau corpul psihomental reactiv atât de complex ca al omului modern, şi deci nici prea multe dorinţe.

Autodezvoltarea

O primă mărire a câmpului vital avea loc odată cu eliminarea alimentaţiei denaturate, deci prin „limpezirea" sângelui şi a limfei.

Următoarea etapă consta în accesarea elementelor, precum şi a energiilor specifice.

Astfel, **elementul „pământ**" era format din 4 tipuri

- **Ţărână** (lut, nisip, clisă etc.)
- **Piatră** (de la roci la cristale)

- **Metal** (de la fier la aur)
- **Lemn** (tot regnul vegetal)

Prin intermediul energiilor celor patru tipuri se puteau obţine opt capacităţi (puteri):

1. Forţa – se putea obţine atât mărirea forţei fizice, cât şi puterea, tăria interioară (psihică) de a întreprinde diverse acţiuni.

2. Rezistenţa – în faţa obstacolelor diverse, în faţa bolilor, precum şi rezistenţa în timp a corpului fizic.

3. Stabilitatea – aducea statornicie în minte şi suflet.

4. Echilibrul – pe întreg ansamblul corp-minte-suflet.

5. Coeziunea – capacitatea de a face legături între cele slabe şi cele tari, între cele mici şi cele mari, între cele uşoare şi cele grele etc.

6. Creşterea – în special arborii ofereau energiile de creştere.

7. Hrănirea – nu era vorba doar de hrana materială propriu-zisă ci şi de hrana subtilă (eterică) a elementului pământ (ceea ce discipolii numeau spuma de munte sau stropii de miere ai pământului).

8. Abundenţa – bogăţia, diversitatea.

În primul an discipolii erau iniţiaţi în aspectele grosiere ale elementului pământ (se accesau puterile, dar nu pentru cele patru tipuri). În al doilea grad (care dura doi ani) se aveau în vedere puterile corespunzătoare pentru toate cele patru tipuri. Aşadar, discipolii erau iniţiaţi în 32 puteri, corespunzătoare celor patru tipuri (8x4).

Elementul **Apă** cuprinde şase tipuri:

- **Apa stătătoare** (lacuri, mări, oceane)
- **Ploaia**
- **Apa curgătoare** (izvoare, râuri, fluvii)
- **Apa freatică** (pânzele subterane)
- **Apa vaporizată** (nori, rouă, umiditate)
- **Seva** regnului vegetal.

Prin intermediul energiilor celor şase tipuri de „apă” se puteau obţine 12 capacităţi (puteri):

1. de purificare – pe planul fizic erau purificate toate fluidele, iar pe planul emoţional şi mental se eliminau emoţiile negative aferente, respectiv construcţiile mentale rupte de realitate.

2. de dispersare – cu efect puternic asupra corpului emoţional. Erau emoţii şi stări (suferinţe) care nu puteau fi eliminate (existau lecţii de învăţat sau datorii de plătit), dar care erau scoase din prim plan, adică nu disturbau puternic conştienţa celui în cauză (se realiza o alinare a lor).

3. de limpezire – îndeosebi pentru limpezimea minţii şi a sufletului.

4. de unire – aceste puteri se obţineau la unirea a două izvoare, pârâuri sau râuri. Această putere acţiona atât asupra familiei cât şi asupra comunităţilor.

5. de dinamizare – capacitatea de a mobiliza, de a urni, de a dinamiza, atât interiorul cât şi grupurile.

6. de construire – era în strânsă legătură cu puterea de dinamizare; se aveau în vedere proiectele diverse ale comunităţii respective (construcţii de apărare, aducţiuni de apă, canalizare, îndiguiri etc.).

7. de eliberare – pe partea emoţională erau eliminate anumite temeri (cele fără fundament real).

8. de echilibrare – pentru întregul trup-minte-suflet.

9. de vindecare – pe partea fizică se puteau elimina fluidele rele (surplus de sânge, saliva „rea”, prurit etc).
10. de liniştire – pentru planul emoţional şi mintal.
11. de mângâiere – îndeosebi asupra celor care şi-au pierdut persoanele dragi, asupra celor care au suferit răni severe, sau asupra celor neajutoraţi.
12. de hrănire – fluidul eteric al apei era extrem de hrănitor pentru corpurile energetice, atât pentru ei cât şi pentru ceilalţi. În ultimul caz, doar învăţătorii şi discipolii avansaţi puteau hrăni mulţimile cu fluidul apei.

Aşadar, prin intermediul elementului „apă” se puteau accesa 72 (6 x 12) capacităţi (puteri).

Elementul **Foc** cuprinde şapte tipuri:

- **Foc din piatră**

Vorbim nu doar de focul obţinut prin combustia lemnului sau pietrei (cărbune, turbă), ci mai cu seamă de energii ale focului din frecare, compresiune şi „învelire”.

Forţele de frecare din interiorul scoarţei terestre, precum şi cele de compresiune (îndeosebi asupra şisturilor cristaline) emană un „foc” (energie) deosebit de puternic, care putea fi folosit de învăţătorii zamolxieni.

- **Foc din apă**

Aici intră atât combustibilii lichizi naturali (uleiuri vegetale, grăsimi animale), cât şi „apa de foc” a pământului, adică magma topită. Accesarea energiei focului din „pământul lichid” era o sarcină extrem de grea, datorită uriaşei sale forţe subtile.

- **Foc din aer**

Deşi preoţii lui Gebeleizis afirmau că numai ei deţineau secretul obţinerii de putere din fulgere, adevărul este că doar învăţătorii şi discipolii avansaţi (cei din gradul 2) puteau face acest lucru.

- **Focul pământului**

Este vorba de corpul energetic al Geei. În plan subtil, Geea prezintă o „dogorire” specifică, un fel de căldură radiantă, extrem de hrănitoare pentru corpul energetic uman.

- **Focul lunii**

Este vorba de corpul energetic al Lunii. La fel, se accesa energia radiantă a Lunii.

- **Focul soarelui**

Este vorba de corpul energetic al Soarelui. Se accesau energii foarte puternice (alte energii decât cele calorice).

- **Focul celest**

Începând cu al treilea grad se accesau energii puternice din spaţiile îndepărtate (stele, constelaţii).

Prin intermediul acestor şapte tipuri de foc se pot obţine patru capacităţi:
1. de purificare – pe trup, minte şi suflet.
2. de dinamizare – pentru acţiuni de creaţie, pentru luptă, dezvoltare, în diverse alte aspecte.
3. de transformare – înnoire, evoluţie, alchimizare.
4. de stabilizare – întărire, călire.

Aşadar, prin intermediul elementului „foc” se puteau accesa 28 (7 x 4) capacităţi (puteri specifice).

Conform ştiinţei spirituale atlante (accesată de Zamolxe prin intermediul piramidei energetice din Retezat), elementul foc cuprindea 10 tipuri: foc din pământ, foc din apă,

foc din aer, focul electric, focul magnetic, radiaţiile, focul Geei, focul Lunii, focul Soarelui, focul Celest. Având în vedere că la acea vreme nu erau suficiente cunoştinţe legate de electricitate, magnetism şi radiaţie, Zamolxe a considerat că doar şapte trebuiau accesate.

În mod normal, elementul foc oferă acces la 40 (10 x 4) puteri specifice.

Elementul **Aer** cuprinde opt tipuri:

- **Aerul dens**
- **Aerul rarefiat**

Este vorba de aerul de la şes. Se considera că trebuie să existe un echilibru între pământ şi aer, astfel că aerul de şes este mai dens, iar cel de munte mai rarefiat. Unde este mai mult pământ este mai puţin aer şi unde este mai mult aer este mai puţin pământ.

- **Aerul cald**
- **Aerul rece**
- **Aerul uscat**
- **Aerul umed**

Este vorba de diferitele combinaţii aer-apă-foc.

- **Aerul zilei** (încărcat cu elemente subtile solare)
- **Aerul nopţii** (încărcat cu elemente subtile lunare)

Prin intermediul acestor subelemente ale aerului se pot obţine şase capacităţi (puteri):

1. Puterea vântului de miazăzi determină schimbarea, purificarea, îmbunătăţirea.
2. Puterea vântului de miazănoapte aduce dezvoltarea, expansiunea, mărirea.
3. Puterea vântului de răsărit aduce noutatea şi prospeţimea.
4. Puterea vântului de apus aduce împlinirea, reuşita, victoria celor interioare asupra celor exterioare.
5. Adierea pământului (fluxul energetic subtil al Geei) aduce plinătatea şi belşugul pe toate planurile.
6. Adierea cerului (fluxul energetic subtil al spaţiului cosmic) determină claritatea, luciditatea, dar şi viziunea în timp, spaţiu şi desfăşurare.

Aşadar, elementul Aer facilitează accesul la 48 de puteri specifice (8 x 6).

La fel ca şi în cazul elementului foc, Zamolxe a considerat că este necesar a se folosi (vorbim de perioada de acum 2.500 de ani) doar 8 din cele 12 tipuri de „aer”. Ştiinţa spirituală atlantă folosea deci 12 tipuri de aer: aer dens, aer rarefiat, aer cald, aer rece, aer uscat, aer umed, aerul zilei, aerul nopţii, aerul încărcat (compozit), aerul pur (inclusiv alte gaze pure), aerul în mişcare rectilinie, aerul în mişcare curbă (cicloane, uragane, tornade). Deci, în total sunt 72 (12 x 6) puteri ale aerului.

Deşi în prima parte a cărţii de faţă am trecut doar câteva zeci de „formule” de accesare (atâtea mi se puteau transmite în starea de atunci), trebuie spus că erau cu mult mai multe. Pentru accesarea fiecărei puteri se foloseau mai multe formule, în funcţie de nevoie.

Trebuie spus că nu formulele în sine determină accesul la ele, ci echilibrul dintre intenţie-imagine-emoţie. Formulele erau un fel de puncte de reper (al memoriei senzitive şi subtile). În cei trei ani (unul la primul nivel şi doi ani la cel de-al doilea nivel) discipolul trecea în revistă toate tipurile de energii specifice aferente elementelor, şi lucra cu ele sub atenta supraveghere a învăţătorilor zamolxieni. În acelaşi mod se accesau aceste puteri speciale şi de către alţi magi ai vremii (egipteni, perşi, greci,

chinezi, indieni). Cine crede că există „formule sacre” de declanşare a unor puteri speciale, doar rostindu-le verbal, se înşeală amarnic.

Cauzalitatea

Rezonanţa

Prin intermediul fenomenului de rezonanţă se formează structurile dinamice comune în întreg spaţiul evolutiv, începând cu aşa-zisul plan tridimensional şi până la spaţiul multidimensional. Este valabil atât în planul material cât şi în planul energetic, emoţional, mental, spiritual. Dictonul „asemănătorul atrage asemănătorul” este valabil atât pe planul orizontal cât şi pe planul vertical. În ştiinţa spirituală, planul orizontal este considerat ca fiind spaţiul de explorare, de cucerire, de dobândire (fie că vorbim de aspecte materiale, fie de cele mentale sau spirituale). Spaţiul vertical este considerat ca fiind cel de evoluţie, de înălţare, de salt vibratoriu. Caracteristica generală a planului orizontal este cantitatea, iar cea a planului vertical este calitatea.

Pe planul vertical rămâne valabil faptul că asemănătorul atrage asemănătorul, dar se întâmplă şi invers, anume ca cele diferite să se atragă. Ele nu se atrag pentru luptă ci pentru completare, întregire sau transformare. Toată sistemele aflate în mişcare, fie că vorbim de cele evolutive sau involutive, au la bază fenomenul de rezonanţă. Acesta stă la baza formării atomilor, moleculelor, elementelor şi mergând până la organizarea de specie, regn, planetară, constelaţională etc.

Rezonanţa stă şi la baza ciclurilor întrupărilor, astfel că fiecare se va întrupa în ţara, familia, mediul etc., cu care rezonează (conform corpului spiritual). Tot prin intermediul rezonanţei, marii conducători pot coordona egregorii (spiritele de grup local, regional, de ţară).

Convergenţa

Prin intermediul fenomenului de convergenţă au loc fenomenele de atracţie şi de dinamizare (impulsionare) către ceva anume. Poate fi un scop, un sens, o direcţie interioară sau exterioară. Idealurile, în general marile viziuni, sunt cele de la baza fenomenelor de convergenţă ale maselor.

Deşi legile universale lucrează în acelaşi timp, în spaţiul 3D aparenţa arată că Legea Convergenţei intervine imediat după Legea Rezonanţei, astfel că întâi lucrurile se adună, formează o structură aparte, după care urmează o anumită evoluţie.

De regulă, în planul orizontal, convergenţa determină concentrarea, adunarea, cumularea, întărirea; deci deplasarea către un punct, scop, idee etc. Ceea ce este mare atrage ceea ce este mic, ceea ce este tare atrage ceea ce este slab etc. În planul vertical, convergenţa determină ca nelumina să conveargă spre lumină, recele spre cald, dizarmonia converge spre armonie, haosul spre ordine etc.

Marea Convergenţă: Totul converge către Lumină, către Unitate, către Dumnezeu.

Sincronicitatea

Legea Sincronicităţii este în strânsă legătură cu Legea Necesităţii şi Legea Serialităţii. De exemplu, dacă este necesar ca ceva anume să se petreacă, atunci legile universale (îndeosebi Legea Unicităţii şi a Mentalismului) facilitează crearea unui câmp subtil cu rol de atractiv pentru inconştientul colectiv, impulsionând astfel o dinamică specifică. Prin urmare, acesta determină ca mai multe persoane, din spaţii diferite, să conlucreze la acel lucru. Aşa se explică de ce multe invenţii au fost descoperite în acelaşi timp, teoreme din matematică au fost elaborate de matematicieni diferiţi în acelaşi timp, sau leacuri medicinale au fost descoperite în laboratoare diferite, fără vreo legătură între ele.

În şcoala zamolxiană se folosea această lege pentru accesarea energiilor subtile ciclice, în special ale ciclurilor lunare şi solare. Folosindu-se de Legea Sincronicităţii, învăţătorii zamolxieni (şi discipolii avansaţi) accesau energiile vieţii, ale abundenţei şi diversităţii regnului vegetal în timpul perioadei de primăvară, când tot regnul se trezea la viaţă. De aceea, primăvara era un prilej bun pentru a accesa şi folosi aceste energii. Este ca şi diferenţa între a merge 50 km pe jos sau a lua trenul. Erau energii naturale foarte puternice, şi erau la îndemâna lor.

De asemenea, se foloseau de energiile specifice în perioada de toamnă, când se amplificau mult tendinţele de purificare, de curăţare pe toate planurile (fizic, mental, emoţional). Se foloseau energiile toamnei ca de un fel de duş subtil.

Corespondenţa

Legea Corespondenţei este una dintre cele mai complexe legi universale, fiind cea care determină ordinea şi măsura în întregul Univers.

Este celebră afirmaţia lui Hermes Trismegistus: „Ceea ce este Sus, este ca şi ceea ce este Jos, iar ceea ce este Jos, este ca şi ceea ce este Sus, pentru a împlini miracolele lui Unul". Cunoscând ceea ce este "jos" se poate deci afla ceea ce este "sus".

Toate marile principii (legi universale) se regăsesc pe diferitele planuri ale Universului, astfel că, deşi există mai multe corespondenţe, legile sunt aceleaşi. Se poate explora ceea ce este sus plecând de la ceea ce este jos, iar explorând ceea ce este în exterior se poate ajunge în interior. Şi invers.

Sunt trei mari planuri (planul fizic, mental şi spiritual), iar între ele există o legătură puternică, determinată de însăşi legile universale. Studiind legile planului fizic, se pot deduce legile planului mental, iar apoi pe cele ale planului spiritual.

Învăţătorii zamolxieni foloseau această lege universală îndeosebi pentru trezirea focului interior. Focul interior era considerat cel mai preţios element, deoarece el dinamizează, transformă, întăreşte şi purifică toate celelalte elemente. Având planul fizic drept exemplu, învăţătorii zamolxieni înţelegeau că, pentru a trezi focul interior, aveau să "fricţioneze" elementul subtil pământ din mintea şi sufletul omului. Respectau însă legile din planul material. Nu supuneau frecării piatra cu metalul, nici metalul cu lemnul şi nici piatra cu lemnul. Întotdeauna aveau în vedere faptul că focul se stârneşte doar la interacţiunea lemn-lemn, metal-metal şi piatră-piatră.

Erau însă extrem de atenţi la felul cum trezesc focul interior şi, mai ales, cărui scop este folosit. Trezirea focului interior poate însemna atât declanşarea unor puternice aspiraţii către evoluţie, dar şi declanşarea unor pasiuni uriaşe pentru putere şi dominare.

În general, ideea de bază era următoare: dacă ceva se poate schimba în minte, atunci se poate schimba şi în materie. Aşadar, cine stăpânea arta controlului propriei minţi, avea să stăpânească şi propria sa realitate, iar în timp, învăţa să stăpânească şi arta creşterii sau descreşterii lucrurilor.

Ciclicitatea

Toate fenomenele dinamice ale Universului respectă Legea Ciclicităţii. Fie că este vorba de atomi, celule sau organisme mai complexe, fie că vorbim de planete, sisteme stelare sau galactice, totul se desfăşoară ciclic.

Şcoala pitagoreică, şi ulterior şcoala zamolxiană, socotea ciclurile ca fiind formate din patru părţi: punctul de minim, punctul de maxim, punctul de mijloc din urcare şi punctul de mijloc din coborâre.

Cele mai studiate şi folosite cicluri erau: ciclurile zilei (dimineaţă-amiază-seară-noapte), ciclurile lunii (luna nouă-primul pătrar-al doilea pătrar-lună plină), ciclurile soarelui (primăvară-vară-toamnă-iarnă). Fiecare dintre anotimpuri era împărţit în alte patru părţi, de aproximativ 22,8 zile (91,25 zile:4). Aceasta corespunde cu bioritmul fizic. Cu cât ciclurile erau mai mari, cu atât energiile subtile aferente lor erau mai puternice.

Nu erau preocupaţi doar de ciclurile externe, ci şi de cele interne. Majoritatea înţelepţilor din antichitate au înţeles că atât emoţiile cât şi gândurile au o anumită dinamică ciclică. Ba mai mult, au observat că anumite gânduri, sentimente sau alte energii psihice se acutizează (sau slăbesc) în raport cu ciclurile anumitor planete sau astre, şi astfel, în timp, s-a format complexa ştiinţă a astrologiei.

Unicitatea

Totul este în Unul şi Unul este în toate. Este vorba de unitatea în diversitate. Unicitatea Totului începe să fie percepută în rarele momente în care omul pare total rupt de realitatea materială înconjurătoare.

Un învăţător (preot) zamolxian ştia că cel ce priveşte prin ochii săi este acelaşi cu cel ce priveşte prin ochii celuilalt. Marele Foc Viu este prezent în toţi şi în toate. Aceasta înseamnă că şi puterile Focului Viu sunt în fiecare, dar totuşi ascunse (adormite) de vălurile grele ale materiei. Cine avea înţelepciunea să despartă cele materiale de cele spirituale (sufleteşti) reuşea să ajungă şi la puterile Focului Viu. Cine a reuşit să simtă cu adevărat acest lucru, acela înţelege pe deplin că nu există nimic, dar absolut nimic, care să stea împotriva evoluţiei sufletului. Focul Viu din sufletul fiecăruia este cel care îl va ghida spre Marele Foc Viu, adică spre locul său de origine.

Atingerea magică a propriului Foc Viu este ceea ce-l face pe om să-şi schimbe pe deplin conştiinţa. Din acel moment, el nu mai este trupul purtător de spirit, ci a devenit un Spirit purtător de trup. Este momentul în care moare şi renaşte în acelaşi timp. Este momentul în care înţelege pe deplin că trupul este doar o haină pe care oricând o poate lepăda, înnoi sau schimba.